LAUREEN PRESCOTT

Bărbatul fără chip

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ION SCURTU

ALCRIS

Capitolul 1

Vivian, conform tipicului cotidian, la ora patru fix după amiază, după ce a introdus cheia în încuietoarea de la intrarea în micuţa clădire în care locuia cu Ralph, s-a descălţat imediat, gest pe care îl făcea zilnic după ce intra în casă si se închidea usa automat în urma ei.

Apoi a mers în dormitor unde si-a lăsat poseta pe pat, după care a intrat în bucătărie.

A scos din frigider o carafă plină cu limonadă rece si a sorbit o înghiţitură. Apoi a intrat în salonul de zi si a deschis larg ferestrele care dădeau spre Golful San Francisco.

Sus pe cer, soarele de vară încerca zadarnic să pătrundă prin perdeaua densă de ceaţă care se lăsase pe neaşteptate asupra orasului si ascundea aproape complet Podul Golden Gate, dincolo de care se afla Sausalito unde ea si Ralph aveau propriul lor restaurant, care a aparţinuse cândva bătrânului Frank Pearson, tatăl lui Ralph.

Vivian a căscat. S-a întors în dormitor, şi-a dezbrăcat rochia vaporoasă roz, care avea pe margini dantelă de culoare mov din mătase indiană. A aruncat rochia pe unul din fotolii şi s-a întins în pat.

încăperea se afla în penumbră şi liniştea era totală. Din exterior nu se auzea nici un zgomot, ca şi cum ceaţa, care împresurase acea parte a oraşului, l-ar fi izolat de restul lumii.

Ochii violeţi, mari şi melancolici ai lui Vivian, au fixat tavanul, apoi s-au mutat pe o micuţă şopârlă care se afla parcă lipită de perete, deasupra ferestrei ale cărei perdele de culoare azurie se asortau cu damasacul huselor de pe cele două fotolii de la capătul patului.

Micuţa şopârlă s-a mutat rapid şi s-a oprit din nou.

Vivian a închis ochii. Era teribil de obosită şi se întreba cât timp va mai reuşi să menţină acel ritm de viaţă.

De trei ani nu şi-a mai permis o vacanţă şi nu mai putea suporta de loc Sausalito cu casele sale plutitoare, cu străzile strâmte şi întortocheate, forfotind de turişti.

De fiecare dată, ea şi Ralph trebuia să mulţumească turiştilor dacă afacerile lor mergeau bine.

Deja, a oftat Vivian, afacerile lor mergeau cu toate pânzele sus de când, cu trei ani mai înainte, ea şi Ralph deciseseră să renoveze şi să dea o nouă înfăţişare restaurantului lor „Sunset Point’s“

Şi ideea renovării a fost chiar a ei, după ce la Sausalito se iscaseră mişcări ecologiste care, pe lângă faptul că au instituit o zi naţională de interzicere a

fumatului, au angajat şi o luptă împotriva colesterolului.

La început Raplh, n-a fost prea entuziasmat, dar apoi s-a lăsat convins si din acel moment, în restaurantul lor frecventat în special de turisti, au început să servească mâncăruri fără grăsimi.

Imediat după aceea, cea mai mare parte a restaurantelor au urmat exemplul lor si Sausalito a devenit faimos si din acest punct de vedere

Vivian s-a clătinat. Somnoroasă s-a ridicat si, târându-si picioarele goale pe pardoseală, a iesit din cameră, a străbătut un mic coridor si a intrat în baie.

Şi-a strâns părul într-o bonetă din plastic si a intrat sub dus. Spuma parfumată de lavandă i-a dezmierdat corpul care primea vigoare sub jetul puternic de apă caldă si rece.

In acel moment, a auzit sunând telefonul.

S-a înfăsurat în halat si, tot cu picioarele goale, a revenit în dormitor.

— Alo, a spus ea cu o voce soptită.

— Salut. Era Ralph. N-as fi vrut să te deranjez, dar Jean a telefonat în acest moment si a spus că nu poate veni să-si facă serviciul de tură în seara asta. Are o colică renală si nici nu poate să se miste. Imi pare rău.

— Iţi pare rău pentru ea sau pentru mine? a întrebat Vivian sarcastică. Vivian a răsuflat resemnată. Aveam de gând să merg la coafor si apoi la cinema cu Gloris..., a protestat fără convingere, stiind bine că totul era inutil.

— Ştiu, Vivian. Mâine...

— Mâine, mâine..., îl întrerupe ea. Imi spui mereu mâine si apoi se repetă aceeasi poveste. Bine. Mă pregătesc si am să vin.

—Grăbeşte-te. Trebuie să pregătim o masă pentru treizeci de persoane. Sunt toţi italieni. Au cerut să le pregătim chiar şi pizza noastră salutistă.

Vivian a strâmbat din nas când a auzit râsul lui Ralph la celălalt capăt al firului.

— Mare bucurie! a exclamat ea închizând telefonul.

Şi-a pieptănat cu grijă părul lins, negru ca pana corbului, pe care îl purta de mult timp cu cărare pe mijlocul capului şi lung încât să-i acopere ceafa. Şi-a dat cu puţin negru pe pleoape, şi-a rujat uşor buzele cărnoase şi senzuale, apoi a îmbrăcat o bluză roşie de mătase peste o fustă neagră, tot din mătase, după care s-a încălţat cu sandale negre.

A luat din dulapul de pe hol un pulover negru şi o geantă cu o curea din rafie, de aceeaşi culoare, în care a pus tot ce avea în cealaltă poşetă pe care o lăsase pe pat şi a ieşit. A coborât în garaj şi a pornit Mini Morrisul său negru.

în ciuda ceţii, pe Podul Golden Gate traficul era fluent.

După aproape o jumătate de oră, Vivian a ajuns la Sausalito şi a parcat maşina alături de Pontiacul alb al lui Frank, în spaţiul rezervat alături de restaurant.

Când a intrat în local, Ralph i-a ieşit în întâmpinare cu un pahar de brandy în mână.

Vivian l-a privit şi a dat din cap.

— Ei, nu puteai să-ţi vezi de treabă? l-a întrebat ea pe un ton de reproş.

— Nu mai bombăni, ia-l, avem nevoie de un stimulent, s-a justificat el cu un zâmbet forţat.

— Dar mi-ai făcut o promisiune, ai uitat? şi Vivian i-a luat paharul din mână.

— Şi mi-ai promis că o să te ţii de cuvânt. Un singur pahar cu brandy înainte de cină si gata.

— Bine, azi este o excepţie! Bărbatul si-a dus paharul la gură si a băut totul pe nerăsuflate.

Vivian a rămas cu mâna ridicată si i-a aruncat o privire nedefinită. Apoi a mers să-si pună geanta si puloverul pe raftul de sub casa de marcat.

Francisco, bucătarul mexican, s-a ivit în dreptul usii batante de la bucătărie.

— Nu mi-au adus încă brânza, a spus el frecându-si nasul cu dosul mâinii grase si înrosite. Cu ce să fac pizza? a întrebat plictisit.

Vivian l-a privit întrebător pe Ralph, care a ridicat din umeri.

In acel moment a intrat un băiat cu un bidon cu brânză.

Faţa mare a lui Francisco si-a schimbat imediat expresia.

— Foarte bine, Manuelito, foarte bine! a exclamat el. A luat bidonul si s-a întors în bucătărie. Vivian a semnat factura de livrare si în timp ce Manuelito iesea fluierând, Ralph s-a apropiat de ea si a sărutat-o pe gât

Vivian s-a îndepărtat de el si a smucit capul. Termină, a mormăit ea si ochii săi violeţi s-au posomorât.

— Hei, a zis el, încruntându-si fruntea. Ce ai?

— Ce am? Sunt obosită.

— De mine? a întrebat el în glumă.

— Chiar si de tine, a răspuns Vivian plictisită si s-a îndreptat spre usa bucătăriei, în spatele căreia a dispărut.

Ralph a clătinat din cap, apoi s-a apropiat de banca de lângă casa de marcat şi, ţinând ochii aţintiţi spre uşa bucătăriei, a scos celularul şi a format un număr.

— Sunt eu, a murmurat după câteva secunde. Cum te simţi?

— La pământ, i-a răspuns vocea feminină de la celălalt capăt al firului.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat Ralph.

— Numai de tine am nevoie.

Ralph a zâmbit. Imediat ce închid aici, plec spre tine.

— Bine. Te aştept. Pa, dragoste.

Ralph a întrerupt convorbirea.

Vivian a revenit în salon împingând un cărucior pe care erau farfurii, pahare şi tot ce era necesar pentru a aranja o masă pentru treizeci de persoane.

Ralph i s-a alăturat pentru a o ajuta.

— Puţin mai înainte, a spus el evitând s-o privească, am sunat-o pe Jean. Se simte tot mai rău. Am să trec puţin pe la ea înainte de a ajunge acasă.

— Câtă grijă! a exclamat Vivian, sarcastic.

— Nu are pe nimeni sărmana, cine s-o îngrijească?, a întrebat el pe acelaşi ton. Ştii bine că este singură şi nu este necesar că tu să fii ironică.

Ralph, mânios, a trântit mai tare un pahar pe masa pe care abia o terminase de aranjat.

— Este inutil să te maimuţăreşti atâta, a continuat Vivian, oprindu-se în faţa altei mese. Chiar mă crezi aşa de stupidă ca să nu pricep nimic? A întrerupt lucrul şi l-a privit în ochi. Aş vrea numai să ştiu până unde au ajuns lucrurile...

Ralph, la rândul său, s-a oprit şi a privit-o.

— Dar ce-ţi trece prin minte? , s-a strâmbat la ea. Ar putea să-mi fie ca o fiică...

— Impostorule! Vivian a avut o iesire necontrolată si i-au căzut din mână niste tacâmuri. Esti un ipocrit si un mincinos!, a repetat, ea fără să se preocupe de ridicarea lor de pe jos.

RALPH s-a aplecat si le-a strâns el. Când s-a ridicat, privirile lor s-au întâlnit si s-au sfidat reciproc.

— Mă duc să văd cum se simte si dacă are nevoie de ceva, a spus accentuând cuvintele. Indiferent dacă îţi convine sau nu.

Vivian i-a aruncat o privire si i-a smuls tacâmurile din mână. A continuat să aranjeze mesele timp de câteva minute, după care s-a oprit.

— Continuă tu, i-a spus ea îndreptându-se spre iesire.

Ralph, care se apucase să spargă paharele, a privit-o.

— Unde pleci?

— Ies să iau puţin aer.

— Cu atâta treabă pe care o avem de făcut, ţie îţi arde de plimbare! a izbucni bărbatul enervat. Asta înseamnă că te-am chemat degeaba!

— Nu face scandal, protesta Vivian fără să se întoarcă din drum. Am să revin peste puţin timp.

A făcut turul clădirii si s-a oprit o clipă să privească podeţul si micuţul debarcader al restaurantului, unde clienţii estivali îsi parcau bărcile si micile ambarcaţiuni cu motor cu care soseau de pe mare.

Lumina amurgului tocmai ceda locul umbrelor serii.

Vivian a respirat briza uşoară a mării. A străbătut încet micuţul podeţ şi privind spre Podul Golden Gate învăluit în ceaţă, a încercat un sentiment de repulsie la gândul că trebuie să se întoarcă la San Francisco în casa pe care de trei ani o împărţea cu Ralph.

De mai mult timp, poate de peste un an, povestea lor era trasă de coadă şi nici unul dintre ei n-avea curajul să spună celuilalt că totul se terminase.

Din pasiunea care-i unise mai rămăsese foarte puţin şi acum amândoi trăiau ca un cuplu de bătrâni, care stăteau împreună din inerţie şi nu mai aveau nimic să-şi spună.

Vivian revăzu cu ochii minţii ziua aceea, chiar acea seară de iulie, de acum patru ani, când s-au privit în ochi şi s-a născut idila lor, cu aprinderea clasicei scântei a dragostei.

Pe atunci, „Sunset Point’s“ era încă al lui Frank Pearson, tatăl lui Ralph, şi devenise deja un local renumit pentru bucătăria şi poziţia sa.

Ea şi mama ei, Hope, petrecuseră toată după amiaza în golf la bordul unui motoscaf pe care îl închiriaseră încă de dimineaţă. Spre seară, au tras la debarcaderul restaurantului şi s-au oprit cu intenţia de a cina.

Pe unicul podeţ a venit în întâmpinarea lor Ralph, bronzat şi îmbrăcat în alb şi la început a crezut că ar putea să fie un client.

După ce s-au făcut prezentările, le-a condus spre restaurant şi din acel moment nu le-a mai pierdut din ochi. Ralph a curtat-o toată seara şi în final a rugat-o să-i dea numărul său de telefon

Vivian si-a amintit că imediat după prima lor întâlnire, încetase să mai iasă cu Henry Carleton, tânărul profesor de matematici cu care iesea de câtva timp si care o ceruse în căsătorie.

Henry a suferit mult când i-a spus, fără multe menajamente, că s-a îndrăgostit de un alt bărbat si timp de câteva luni a asaltat-o cu telefoanele si urmăririle sale.

Apoi, pe neasteptate, a dispărut si ea a respirat usurată.

Primele luni ale idilei cu Ralph au fost minunate. Ea, pe atunci, lucra ca directoare la unul din restaurantele societăţii „The Ancorage“, un centru faimos de achiziţii

si divertisment din San Francisco.

Ralph, care în acea perioadă îl ajuta pe tatăl său la treburile restaurantului, mergea de fiecare dată s-o ia si s-o însoţească până acasă, atunci când lucra în tura de noapte.

Apoi, a intervenit moartea neasteptată a lui Frank.

Ralph s-a atasat si mai mult de ea si într-o noapte, în timp ce o conducea spre casă, a întrebat-o dacă ar vrea să se mute la el. „Inainte sau după aceea, ne vom căsători," a adăugat, ţinându-o strâns la pieptul său. „Până te decizi, vino să stai cu mine,"... a insistat el. Şi ea a acceptat.

Vivian a căscat si, rotind privirea, a remarcat o lumină într-o casă plutitoare cam la o sută de metri în stânga ei.

In cei trei ani nu s-a mai întâmplat niciodată, astfel că s-a gândit tot timpul că ar putea să nu fie locuinţă. Din curiozitate, a continuat să privească în direcţia aceea si la un moment dat a apărut figura înaltă a unui bărbat în cadrul usii, la capătul scărilor

A stins lumina, a încuiat uşa, a coborât treptele scărilor de lemn şi a sărit la bordul unui motoscaf legat la chei.

Motoscaful a înaintat încet până în faţa podeţului şi bărbatul a văzut-o. Firma de neon luminoasă a restaurantului străpungea vertical unghiul clădirii chiar în spatele lui Vivian.

— Salut! a strigat el oprind motoscaful.

— Salut! a răspuns ea sprijinindu-se de parapetul podeţului.

—La ce oră se poate mânca? a întrebat necunoscutul zâmbind , aflat în picioare în motoscaf şi clătinându-se.

— Peste vreo oră, i-a răspuns Vivian, curioasă să afle ce-o să spună.

— E bine. Şi dumneavoastră veţi fi aici? Vocea bărbatului era puternică, decisă.

—Categoric, a răspuns râzând Vivian. Este restaurantul meu!...

— Ah! a exclamat necunoscutul. Atunci, la revedere! A schiţat un gest în semn de salut cu o mână, accelerând motorul şi a plecat, îndreptându-se spre centrul micului golf, forofotind de ambarcaţiuni.

Vivian l-a urmărit cu privirea, după care a revenit în restaurant.

Grupul de turişti italieni compus din cincisprezece perechi de tineri veseli şi gălăgioşi, a sosit imediat după aceea şi Vivian n-a avut nici măcar un răgaz de repaus până la unsprezece, când s-a aşezat la volanul Mini Morrisului ei, pentru a se întoarce la San Francisco. Numai atunci şi-a adus aminte de necunoscutul din motoscaf cu vocea puternică şi decisă.

Tocmai iesea din parcare când l-a văzut. Mai binespus i-a recunoscut silueta, în timp ce intra în restaurantul care mai era încă deschis.

Curioasă, a oprit motorul, nedecisă dacă să se întoarcă în local ca să-l cunoască.

A asteptat câteva minute, sigură fiind că Ralph ar fi trimis-o undeva, dată fiind ora destul de târzie. In schimb, nu a fost asa. Fiind prea obosită, nu s-a mai întors în local, a pornit motorul si a plecat.

Imediat ce a ajuns acasă, s-a vârât repede în pat si a stins lumina. Dar n-a reusit să adoarmă.

Era trecut de două când s-a întors Ralph, dar ea s-a prefăcut că doarme pentru a evita vreo discuţie. Când s-a urcat în pat si s-a lungit lângă ea , a simţit imediat un parfum delicat, altul decât cel cu care îsi dădea după bărbierit, dar s-a făcut că n-o interesează. Intr-o clipă, a si decis că mâine dimineaţă îsi va face bagajele cu lucrurile ei si va pleca. Dar după ce îi va ceda lui RALPH cota sa parte, în schimbul unei sume ce i se cuvine.

*
* *

Ca de obicei, el s-a trezit primul si au plecat la Sausalito să deschidă localul, dar după ce va face cumpărăturile necesare cu Francisco...

Au ajuns pe la ora sapte si l-au găsit pe bucătar, care îi astepta la bordul furgonetei restaurantului.

— Ieri seara aţi închis târziu?, s-a interesat Vivian, în timp ce mergea cu Francisco printre stivele cu marfă acoperite.

— Spre miezul nopţii, a răspuns omul oprindu-se în faţa unor cuve cu peşte.

— Şi asta din cauza unui întârziat care vroia să mănânce. Tocmai eram pe punctul de plecare, dar individul vroia doar o friptură şi Ralph m-a rugat să i-o pregătesc. Unul care locuieşte în casa plutitoare de

lângă noi. Este pictor.

—Ah, am înţeles, a zis Vivian. L-am văzut pentru prima dată ieri seară, când am ieşit puţin să iau aer şi eram pe podeţul debarcaderului. Am crezut că nu este locuită casa aceea. în aceşti trei ani n-am văzut pe nimeni.

— Nici eu nu ştiu mai multe decât dumneavoastră, a spus Francisco ridicând din umeri.

Au făcut turul pieţei punând marfa în două cărucioare şi au încărcat totul în furgonetă.

Când au ajuns, în faţa restaurantului îi aştepta Jean.

— Văd că te-ai pus pe picioare, i-a zis Vivian, cu răceală în glas, împingând uşa batantă.

— Din fericire, a răspuns tânăra urmând-o. A pus geanta pe un stativ sub casa de marcat şi a luat un şorţ albastru din cuierul de la intrare.

Vivian, aşezată pe scaunul de la casa de marcat, o privea fără pic de gelozie, cu toate că era mult mai tânără decât ea.

Jean Anderson, în floarea celor 18 ani ai săi, înaltă, bine făcută, cu o podoabă capilară bogată şi în bucle încâlcite, de culoarea paiului matur de grâu, cu gura în formă de inimă şi ochii de culoare închisă şi languroasă, îi sucise mintea lui Ralph.

Atunci când s-a prezentat la restaurant în căutare de lucru, pe la începutul acelei veri, a spus că este din Palo Alto si că lucra vara pe unde apuca, pentru a-si putea plăti taxele universitare.

— Sunt înscrisă la Facultatea de Biologie la Stanford University din Palo Alto si ai mei n-au posibilitatea să mă întreţină la studii, a ţinut ea să precizeze.

Vivian si-a dat imediat seama că îl cucerise pe Ralph, dar nu-si făcea probleme. Ralph are patruzeci de ani, si-a zis ea, iar Jean este în fond o fetiscană si ar putea să-i fie ca o fiică.

—Masajele lui Ralph au reusit să te însănătosească asa repede? a întrebat-o Vivian, fără să-si dea seama ce spune.

Jean s-a întors spre ea, rosie la faţă, dar n-a răspuns.

— Spune-mi, de când a început aventura voastră amoroasă?

De această dată, Vivian s-a apropiat de ea si a privit-o în ochi.

— Să vedem... îţi spun eu, a continuat ea încet. Ai venit aici la sfârsitul lui mai. Acum suntem în august... Din iunie?

Jean a plecat căpsorul ei frumos si blond si a privit la vârfurile sandalelor albe.

— Da, din iunie, a repetat Vivian? Esti amanta lui din iunie.

Jean continua să tacă în mod ostentativ.

— Nu ţi-e rusine? Ar putea să-ţi fie tată!

Jean a ridicat capul si a privit-o drept în ochi.

— Tu nu esti soţia lui. Esti doar amanta lui, a exclamat ea, sfidând-o.

Vivian s-a îngălbenit.

— Nu te hazarda să-mi vorbesti pe tonul ăsta,

fetiţo! i-a spus strângând din dinţi. Primul ei impuls a fost să termine totul si să plece, dar s-a abţinut.

în fond, amestecul nedorit al lui Jean în viaţa lor, era un pretext optim pentru a se grăbi să plece. Dar nu înainte de a rezolva problema financiară cu Ralph.

— Du-te la bucătărie să-l ajuţi pe Francisco, i-a spus pe un ton mai calm.

Jean s-a întors pe călcâie şi a dispărut în bucătărie.

— Salut, a spus Ralph intrând.. Este o căldură bestială azi că nici nu poţi respira; şi-a scos giaca, a slăbit cravata şi s-a aşezat la o masă pe care a pus o mapă, a deschis-o şi a scos un card.

— Trebuie mers la bancă, sunt unele plăţi de făcut, a spus el arătând cardul.

— Eu plec, a zis Vivian apropiindu-se de el.

— Cum? Am înţeles eu bine? Ralph a ridicat privirea spre ea.

— Plec. Te las.

— Dar... dar... ce poveste mai e şi asta? a protestat Ralph, ridicându-se.

— îţi cedez cele 50% din acţiunile mele.

— Ce, eşti nebună?

— Nu, am obosit. Sunt obosită de această situaţie. Nu-mi ajunge numai munca, Ralph. Mai am nevoie şi de altceva, şi apoi, nu-ţi dai seama că între noi nu mai este nimic? Este mai mult de două luni de când nu mai facem dragoste... de când a venit ea... Vivian a făcut un semn cu capul spre Jean, care în acel moment se întorcea de la bucătărie cu nişte feţe de masă.

Ralph i-a aruncat o privire şi Vivian i-a surprins o licărire nouă în privire, o lumină pe care n-o mai văzuse niciodată în ochii lui, dar cu toate astea a rămas indiferentă.

— Bună, a salutat Jean venind în faţa lor.

— Esti bine? a întrebat-o Ralph, cu indiferenţă.

— Da, da, a răspuns fetiţa începând să pregătească o masă.

— Te rog să-mi dai în seara asta ceea ce mi se cuvine, a spus Vivian grăbită, si de mâine nu te mai deranjez.

Ralph a încreţit fruntea.

Vivian l-a privit, dar n-a încercat faţă de el nici răutate, nici resentimente.

Pe neasteptate îi devenise un străin si, gândindu-se bine, în acei trei ani a fost mereu un străin.

— Unde o să pleci? , a întrebat-o el, puţin curios.

—Unde? Oriunde. Unde va pleca? La acest lucru nu se gândise încă.

—Poate la New York. Poate la Los Angeles. Nu stiu încă. Am nevoie de o schimbare, de o altfel de viaţă...

— Vrei să spui... cu mine ai stat...

— ... murind?, l-a întrerupt ea, cu un râs amar.

Ralph a privit-o din nou.

— Intr-un anumit sens da, a continuat ea. Dar vina nu este numai a ta, Ralph. Oricum, relaţia ta cu Jean îmi dă forţa să te las liber.

— Vezi că gresesti, i-a zis el, apărându-se.

Sărmanul Ralph, s-a gândit Vivian observându-l, este

asa de previzibil, asa de meschin...

Ca într-un flash, a revăzut cei trei ani trăiţi alături de el: o dezolare infinită.

Exceptând restaurantul, bucătăria, pe Francisco, Manuelito, piaţa, pescăria, coaforul, n-a fost nici măcar o dată cu el la un film, sau la un concert, sau la un spectacol.

Nici măcar n-am fost în nici un voiaj împreună, pentru că nu puteau să lipsească amândoi odată de la programul restaurantului şi atunci când ar fi putut să-şi ia o vacanţă, pe timpul iernii, nu s-au mişcat niciodată din San Francisco şi din Sausalito.

Existenţa lor a fost o convieţuire plată, fără prieteni şi fără proiecte de viitor în afară de cele cu restaurantul, cu pizza salutistă, cu mâncărurile pregătite pe vapor şi orele lungi de muncă în bucătărie, la cumpărături, la bancă şi grija faţă de clienţi.

O dată cu sosirea lui Jean s-au schimbat şi raporturile dintre ei.

Ralph se îndepărtase de ea şi din punct de vedere sexual, iar Vivian nu a mai întreprins nimic pentru a şi-l apropia din nou. Nu i-a trebuit mult timp să înţeleagă că s-a îndrăgostit de Jean, o tânără de 18 ani, şireată şi arivistă, care acum se afla acolo, la câţiva paşi de ea, gata să-i ocupe locul.

Şi ea era pe punctul de a-i ceda acel loc. Fară regrete şi fără păreri de rău.

Capitolul 2

Jean stia că ea era cauza acelor discuţii. S-a uitat pe furis spre Ralph, dar fără dragoste în privire.

— Bine, plec, te astept acasă, a spus Vivian, surprinzând, plictisită privirile fetei. După ce o să treci pe la bancă, te astept să discutăm ultimile detalii, i-a spus lui Ralph, cerându-i parcă o favoare. Apoi a iesit pe usa restaurantului.

Când a văzut-o iesind, Jean s-a apropiat de Ralph, dar nu i-a pus întrebări, sigură că el o să-i spună totul.

Intr-adevăr, cuprinzând-o peste mijloc, Ralph a strâns-o la pieptul său si i-a soptit:

— Va pleca. Pentru totdeauna.

— Cum... asa pe neasteptate... a spus tânăra, prefăcându-se că-i displace acest lucru si un zâmbet de victorie se schiţa la colţul gurii sale frumoase.

Ralph a clătinat din cap.

— Trebuia să se întâmple o dată..., a oftat el.

A sărutat-o pe gât si a lăsat-o să plece.

— Nu este acum momentul să discutăm această problemă. Du-te la Francinsco şi dă-i o mână de ajutor, dar nu-i spune nimic.

Jean a înţeles şi a plecat spre bucătărie.

Ralph a urmărit-o cu privirea şi s-a întrebat dacă ceea ce face este un lucru bun.

La puţin timp după aceea a ieşit şi s-a întors la San Francisco. A pierdut mai mult de o oră la bancă, încă una la consilierul său financiar şi înainte de a ajunge acasă la Vivian, a telefonat lui Jean pentru a-i spune ce

are de făcut pentru alte câteva ore şi să-l anunţe şi pe Francisco.

— Eventual, a precizat în grabă, dacă tu crezi că este necesar, cheamă-l pe fratele tău să vină să vă dea o mână de ajutor la servitul mesei.

Când a ajuns acasă, Vivian tocmai termina cu făcutul bagajelor. Pe lângă îmbrăcăminte, lenjerie, încălţăminte, genţi, mai avea un aparat de radio, unul de înregistrat, câteva casete cu muzică şi nişte cărţi. Din această cauză, nu i-a trebuit mult timp pentru a-şi strânge lucrurile.

în momentul în care i-a restituit cheile casei, Ralph a simţit un gol în stomac.

— Ai stabilit unde o să pleci? a întrebat-o el aşezându-se pe pat.

— Nu. Dar nu este nici o problemă, a exclamat Vivian, mângâindu-şi părul cu o mână.

— Ce vei face?

— Mai înainte de toate mă voi odihni. Simt nevoie de odihnă. Nu crezi?

Ralph a fost de acord.

Vivian era iritată de comportamentul său, dar nu avea nici o poftă de ceartă. Oricum, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai mult se convingea că între ei nu mai exista nimic. Şi nu vedea ora la care va iesi definitiv din acea casă.

—Eu nu ţi-as fi spus niciodată să pleci de aici..., a precizat Ralph.

— Dar ai fi continuat să mă trădezi cu pustoaica

aia!

— Imi pare rău Vivian. Am avut o rătăcire si speram că-mi va trece, a mărturisit el, aparent contrariat..

—Nu. Sperai numai ca eu să-mi dau seama si să-mi iau tălpăşiţa. Şi planul tău a reusit perfect. Acum nu ne mai rămâne decât să ne salutăm fără părere de rău.

Ralph a aplecat capul si nu a mai zis nimic. A scos din buzunarul intern de la giacă două plicuri.

— Ai aici un cec de 30.000 de dolari, a zis înmânându-i un plic. Mai trebuie să-ţi dau 70.000 dolari. Aici este darea de seamă a activităţii până azi si desfacerea contractului nostru, a adăugat, dându-i foile pe care le-a scos din celălalt plic.

— Unde trebuie să semnez? a întrebat Vivian, în timp ce scotea un stilou din posetă. A desfăcut foile, a aruncat o privire si s-a asezat în faţa măsuţei cu oglindă.

Ralph s-a apropiat de ea si i-a indicat cu degetul unde trebuie să semneze atât darea de seamă, cât si actul de desfacerea contractului.

— Unde scrie că mai am de primit încă 70.000 de dolari? a întrebat Vivian, în timp ce a început să semneze.

— Chiar acolo unde semnezi acum.

Vivian a citit cele câteva rânduri din document si a confirmat. Apoi a semnat si actul de desfacere a contractului de la asociere.

Ralph a aşteptat să termine de semnat documentele şi, după ce le-a contrasemnat, a reţinut şi el câte un

exemplar.

— Când o să am restul? a întrebat Vivian.

— Ti-i voi livra în contul tău, în două rate, timp de două luni, începând de azi, a spus el. Apoi i-a spus să-şi ia cecul pe care Vivian îl pusese pe măsuţa toaletei.

— Să-mi spui la ce bancă să-i livrez şi unde, în cazul în care nu vei rămâne la San Francisco... Chiar şi acest lucru este precizat în actul de desfacere a acordului nostru. Este totul în regulă.

— Bine, a încuviinţat Vivian. S-a ridicat şi a privit în jur. Am lăsat totul, a zis apoi, ridicându-şi cele două valize.

—Te ajut. Ralph i le-a luat din mână. A urcat valizele şi genţile în Mini Morsis şi a vrut s-o sărute pe un obraz.

— Vivian s-a îndepărtat.

— Adio şi noroc bun, a spus ea, urcându-se în maşină.

Ralph a oftat.

— Noroc bun, a murmurat şi a aşteptat ca ea să plece.

Rămânând singură, la volanul maşinii sale, Vivian a izbucnit în lacrimi. Dar nu era lacrimi de durere pentru o dragoste sfârşită. Erau lacrimi de ură, de părere de rău, de amăraciune.

în acel moment, dorea doar să se refugieze undeva, unde să nu se mai gândească la nimic, şi dorea să-şi revadă mama, cu care rămăsese numai în contact prin telefon, după ce se combinase cu Ralph.

La marginea intersecţiei Lombard Street cu South

Van Ness Avenue, a încetinit viteza şi a oprit maşina lângă trotuar, în faţa unei cabine telefonice, cu toate că era semn cu staţionarea interzisă, apoi s-a îndreptat cu paşi repezi spre cabină.

A introdus fisa în aparat si a format numărul de telefon al mamei sale din Palm Springs.

După câteva apeluri, a răspuns o voce masculină.

— Salut Jeff a zis Vivian recunoscându-l si pentru o clipă a fost tentată să întrerupă legătura.

— Vivian! a exclamat Jeff de la celălalt capăt al firului.

— Da, eu sunt. Ce faci? ce faceţi? a întrebat, jucându-se nervoasă cu firul de la receptor.

—Bine, bine. Mama ta si cu mine ne-am căsătorit acum zece zile.

—Ah! a făcut Vivian, surprinsă. A ezitat un moment înainte de a continua.

— Pot să vorbesc cu mama?

— Este aici lângă mine. Ţi-o dau.

— Bună Vivian, a zis Hope, emoţionată. Ce faci? Chiar acum câtva timp te-am căutat la restaurant. Mi-a răspuns o fată. Mi-a spus că esti acasă. Am sunat si acolo si a răspuns Ralph...

—L-am părăsit, a întrerupt-o Vivian, aruncând o privire afară din cabină., pentru a controla existenţa masinii sale pe care, din grabă, o lăsase deschisă.

— Doream să te aud si as vrea să vin să te văd.

A urmat o pauză lungă la celălalt capăt al firului, încât Vivian a crezut că mama ei ar fi întrerupt legătura.

— Alo? Mai esti pe fir? a întrebat ea.

— Da, sigur. Este bine. Te astept. La ce oră soseste avionul? Vin să te iau.

— Nu vin cu avionul. Plec acuma spre tine cu masina, dar nu sunt în stare să fac tot drumul în mod

continuu. Mă mai opresc pe drum să fac o pauză. Ne vedem mâine spre prânz. La revedere, mamă.

— La revedere, Vivian. Pe mâine.

Vivian a alergat să ajungă la timp util la maşină unde un poliţist, care se oprise în faţa Mini Morrisului ei, tocmai îi nota numărul de înmatriculare.

L-a privit şi l-a rugat s-o ierte, iar după câteva explicaţii acesta a renunţat la amendă.

Vivian şi-a reluat drumul pe Van Ness Avenue şi puţin după aceea, la o răscruce, a văzut o serie de indicatoare autostradale.

A ales pe cel care indica autostrada 101 pentru Los Angeles şi a încercat pe neaşteptate un plăcut fior de libertate, în timp ce se înscria pe drumul dorit.

Ziua era splendidă şi ideea de a parcurge un drum lung pe coasta Pacificului o umplea de bucurie.

S-a hotărât să meargă până la Santa Barbara unde va înnopta şi în dimineaţa următoare îşi va continua drumul spre Palm Springs.

A pornit radioul şi a căutat muzică. La prima benzinărie a făcut plinul şi a făcut o mică pauză pentru a servi un sandviş şi a bea o ceaşcă cu cafea.

în apropire de Santa Barbara a început să simtă oboseala. A condus fără întrerupere aproape şapte ore fără nici un repaos şi dorea să se odihnească.

A găsit o cameră într-un motel lângă mare şi a cerut să i se servească cina în cameră. Apoi s-a vârât în pat şi a adormit imediat.

Dimineaţa s-a trezit bine dispusă, s-a pregătit şi-a pornit din nou la drum.

Când Vivian a ajuns la Palm Springs se făcuse ora unu şi era o căldură insuportabilă.

în timp ce străbătea încet South Palm Canyon Drive, privea împrejur şi recunoştea cu plăcere locurile adolescenţei.

Să revezi după 12 ani casa şi oraşul în care ai trăit de la 9 la 18 ani, era foarte emoţionant.

A depăşit grădina botanică şi după vreo sută de metri a oprit Mini Morisul în faţa unei vile în stil mexican, cu un singur nivel.

Angelita, acceaşi guvernantă care o cunoştea de când s-a născut, a apărut în prag şi dădea din mâini bucuroasă.

Vivian a răspuns cu salutul său şi în timp ce aştepta să deschidă poarta ca să intre pe alee, în curte, a observat că se îngrăşase enorm şi că părul ei negru şi frumos, strâns ca de obicei într-o codiţă, era grizonant.

După ce Vivian a intrat pe alee, Angelita a închis poarta şi a alergat spre ea, care între timp coborâse din Mini Morris.

Apoi, după îmbrăţişări, sărutări şi lacrimi de bucurie, exclamaţii în spaniolă şi engleză, Vivian a fost condusă, aproape târâtă spre interior, în timp ce Hope şi Jeff intrau pe uşa cu vitralii care ducea în spatele vilei.

Vivian a privit-o pe mama ei şi i-a zâmbit. în trei ani nu se schimbase, era încă o femeie splendidă căreia îi dădeai cu greu cei 45 de ani ai săi.

Jeff, în schimb, era foarte schimbat, cu toate că era mai tânăr decât mama ei cu vreo zece ani; devenise mai greoi în mişcări şi părea mai în vârstă ca ea.

— Vivian! a exclamat Hope de bucurie alergându-i în întâmpinare cu braţele deschise.

Vivian a îmbrăţişat-o si a sărutat-o cu toată dragostea si s-a lăsat îmbrăţişată si sărutată si de Jeff.

Imediat după aceea a sosit alergând un băieţel indian frumos, înalt si robust, care a salutat-o pe Vivian cu un zâmbet larg, căruia i-a dat cheile masinii pentru a merge să-i ia bagajele.

Vivian aproape că nu-l mai recunostea. Era Juan, cel mai mic dintre cei sase fii ai Angelitei.

— Ai văzut ce mare s-a făcut si Juan? a întrebat maică-sa.

— Da. Este un flăcău mare si frumos! a apreciat Vivian, urmărindu-l cu privirea în timp ce traversa, alergând, prin curtea interioară.

—Vino, vino!, a strigat Hope, conducându-o pe fiica sa spre grădina din care se făcea apoi o scurtătură pe poarta rămasă deschisă în urma ei.

S-au asezat la una din mesele din nuiele împletite, la umbra palmierilor care înconjurau piscina si Angelita, care dispăruse între timp, a revenit cu o tavă pe care erau pahare si o carafă plină cu suc de ananas la gheaţă.

Râzând de fericire, femeia a umplut trei pahare, le-a asezat în faţa lor si a dispărut din nou.

— Bea, draga mea ananasul si apoi du-te să te răcoresti în camera ta, i-a zis Hope, sorbind o înghiţitură din paharul său.

— Ţi-e foame? a întrebat-o apoi râzând.

—Mai mult decât foame, sunt foarte obosită, a răspuns Vivian, stergându-si cu o mână fruntea plină de transpiraţie.

—Chiar asa de obosită esti? a reluat Hope încreţindu-si fruntea. Cum se poate? Privindu-te, nu s-ar zice!

— Este o oboseală cronică... Nu este datorată drumului. Am dormit bine la Santa Barbara, unde am înnoptat... Am să-ţi povestesc...

Hope a mai băut o gură de suc de ananas şi a privit-o consternată.

Jeff le asculta, le privea şi se limita a le zâmbi din când în când. Amândouă erau foarte frumoase, semănau şi Hope părea aşa de tânără încât ziceai că sunt surori.

— Vă las singure, a zis Jeff ridicându-se. Poate că aveţi să vă spuneţi multe lucruri, a adăugat, după care a plecat spre piscină.

Vivian l-a urmărit cu privirea şi a simţit o aversiune profundă faţă de el. Nu suporta ideea că a reuşit să se infiltreze între ea şi mama ei, şi parcă n-ar fi fost destul, i-a devenit şi soţ.

—Ce-ai mai făcut în aceşti trei ani? s-a interesat Hope şi vocea ei a readus-o pe Vivian la realitate. La telefon ai fost mereu foarte vagă şi ultima dată când ne-am văzut lucrai încă la The Anchorage în San Francisco, dacă nu greşesc.

— Da, a încuviinţat Vivian obosită şi i-a povestit pe scurt despre asocierea făcută cu Ralph la Sunset Point’s, despre relaţia lor care a luat sfârşit şi despre cei o sută de mii de dolari pe care Ralph i-a dat pentru a cumpăra cota ei de acţiuni. O oarecare Jean, a precizat cam plictisită, a fost picătura care a umplut paharul. Altfel era o partidă pe cale de a fi pierdută.

— De ce?

— Pentru că are 18 ani şi eu am 30.

—Dacă l-ai părăsit din această cauză, ai greşit Vivian, o obiectat Hope, aruncând o privire spre Jeff, care de pe marginea piscinei încerca să strângă frunzele uscate care pluteau pe apa limpede si albăstruie din bazin, cu un băţ lung care avea o plasă ca un lasou în capăt.

—Poate că nu-ţi dai seama că esti o femeie splendidă si fermecătoare.

— Mamă, mamă! a exclamat Vivian dând din cap. Noi suntem mamă si fiică, semănăm fizic impresionant, ne dorim mult bine, dar în rest gândim în mod diferit.

— Ştiu asta si uneori mă întreb cum mă judeci.

— Eu nu te judec, mamă. N-am făcut asta niciodată. Chiar si atunci când aveam tot dreptul s-o fac, ar fi vrut să adauge, dar să facă asta acum mamei sale, n-ar mai avea nici un sens.

Bărbatul care pentru o lungă perioadă de timp îi răvăsise viaţa de adolescentă se afla acum la câţiva pasi de ele si, ironia sorţii, devenise tatăl său vitreg. Şi toate astea pentru că Jeff Hunter fusese prima sa mare dragoste.

*
* *

Vivian si Jeff s-au cunoscut într-o duminică dimineaţă de septembrie, acum 14 ani, pe terenul de golf pe care tatăl lui Jeff, Harold Hunter, îl amenajase pe o pajiste imensă, care se întindea în spatele unei vile mari, la poalele muntelui San Jacinto.

Pe atunci ea avea 16 si el 21 de ani.

Ea frecventa ultima clasă de liceu, iar el era în anul trei la ingineri electronisti, la Universitatea Stanford din Palo Alto.

Jeff era un băiat frumos, înalt si cu o statură atletică, tipul americanului clasic, blond si cu ochi albastri.

Când fiica sa a început idila cu el, Hope vedea cu ochi buni prietenia lor pentru că Jeff era unica mlădiţă dintr-o familie bogată şi valoroasă din Palm Springs. Dar tatăl lui Jeff nu era de aceeaşi părere.

Era decepţionat pentru că Jeff a fost exclus din universitate şi nu avea nici o intenţie să-l ajute în conducerea agenţiei sale de cumpărare-vânzare de terenuri pentru construcţii în California şi în Colorado, fapt pentru care a concesionat-o pe o perioadă mare de timp, atunci când a aflat că este în relaţii cu Vivian Orloff.

—Acea Vivian Orloff poartă numele mamei sale! Este o fiică nelegitimă şi nu ştie cine ar putea să fie tatăl său! a ţipat el disperat.

Era adevărat: Vivian n-a ştiut niciodată cine fusese tatăl său.

Doar mama ei i-a povestit o dată că abia împlinise 15 ani când a rămas însărcinată cu un coleg de şcoală şi că atunci când s-a născut, s-a luptat din răsputeri cu toţi ai săi ca s-o păstreze, pentru că vroiau s-o dea spre adopţie.

— Nu pot niciodată să spun că te-am făcut din dragoste, a precizat cu amărăciune în glas, pentru că eram prea tânără şi fără minte ca să-mi dau seama ce

fac. Dar un lucru am fost sigură încă din primul moment: că absolut nimeni din lume n-ar fi putut să te ia de lângă mine...

Aceste destăinuiri au emoţionat-o şi au răvăşit-o profund de Vivian care, cu toate că o iubea mult pe mama ei, a început să-şi pună multe întrebări despre ea şi maică-sa, şi aproape imediat după ce l-a cunoscut pe Jeff, s-a agăţat el. Dar nu a avut niciodată curajul să se confeseze mamei sale, care în multe ocazii o atenţionase să nu facă aceeaşi greşeală ca ea.

Intre timp, Jeff, cu toate ameninţările tatălui său, se întâlnea frecvent cu Vivian si mergeau la ea acasă de fiecare dată.

Dar Vivian si-a dat seama că se schimbase, ca si cum ceva îl tulburase.

Unica dată când l-a întrebat care este motivul tăcerilor sale, a schimbărilor lui bruste de atitudine, Jeff a ridicat din umeri si n-a răspuns.

— Este mult mai bine să trăiască lângă o mamă decât lângă tată! a precizat în cele din urmă, negru de supărare. Şi atunci i-a mărturisit că mama lui a murit la nastere si că toată viaţa a avut numai guvernante, iar tatăl său a fost tot timpul absent, colindând lumea.

— Atunci, eu sunt norocoasă!, a spus Vivian. Pentru că am avut o copilărie foarte frumoasă lângă foarte tânăra mea mamă si lângă Angelita si nu mă interesează să stiu cine este tatăl meu!

Această discuţie, care n-a mai fost reluată niciodată,

a fost întreruptă de apariţia neasteptată a lui Hope.

Apoi, într-o zi, după doi ani de când erau împreună, Jeff a dispărut din circulaţie. Chiar în ziua în care Vivian împlinise 18 ani.

Hope a consolat-o si i-a explicat că probabil tatăl său l-a trimis undeva cu probleme de muncă.

— Dar el nu lucrează cu tatăl său! a intervenit Vivian cu lacrimi în ochi. De fapt, nu mai lucrează deloc.

— La 23 de ani, cred că a sosit momentul să-si pună capul la contribuţie si să se decidă ce vrea să facă cu viaţa lui! a

precizat Hope. Apoi a sărutat-o pe un obraz si i-a dăruit o brăţară din aur foarte frumoasă. Acum că esti majoră, as dori să-mi spui ce ai de gând să faci.

— Am să plec de aici, mamă...

— De ce? Nu te simţi bine cu mine? Ce-ţi lipseste?

— Nu-mi lipseste nimic, dar presimt că l-am pierdut pe Jeff. Şi nu mai pot să rămân aici.

Hope a privit-o si a zâmbit cu drăgălăsenie.

— Fetiţa mea a crescut..., a murmurat ea mângâindu-i părul negru ca pana corbului. Iesi puţin pe balcon, i-a spus apoi, luând-o de mână.

A ascultat-o si a văzut-o pe Angelita care o saluta agitând o mână de lângă un Chrysler metalizat, nou si strălucitor, împodobit cu zorzoane si parcat pe aleea din faţa vilei.

— Este al tău. Esti bucuroasă? a întrebat-o Hope, zâmbind.

Emoţionată, Vivian a îmbrăţisat-o si i-a mulţumit.

La o săptămână după aceea, convinsă că n-o să-l mai revadă pe Jeff, a plecat spre San Francisco, cu inima plină de tristeţe si fără nici cea mai mică idee despre ce avea să facă.

— Promite-mi că ai să te înscrii la universitate, i-a spus mama ei dându-i niste bani, o carte de credit si o scrisoare de prezentare pentru directorul adjunct al unei bănci din San Francisco. Şi imediat ce ajungi să-i telefonezi.

* *

— Bine, a zis Vivian ridicându-se, în timp ce Jeff se apropia. Mă duc în camera mea să mă răcoresc si să mă

schimb. Mă scuzi un sfert de oră?

— Sigur, a răspuns Hope, aruncându-i o privire lui Jeff care s-a aşezat. Mă duc la bucătărie să văd ce a pregătit Angelita, a spus ea intrând în casă după fiica ei.

Vivian s-a îndreptat cu paşi repezi pe scara care urca la etajul superior şi a intrat în dormitorul ei.

— Toate erau la locul lor, aşa cum le lăsase la plecare, acum câţiva ani: posterele de la WWF, cu ursuleţi panda şi gorile agăţate de perete şi o mulţime de păpuşi pluşate pe rafturile mobilei lăcuite şi aşezate pe peretele din faţa patului.

Şi numai atunci şi-a dat seama că în toţi acei ani uitase cum arăta dormitorul adolescenţei sale îndepărtate.

După câtva timp Vivian a coborât; era îmbrăcată în şort, cu o bluziţă şi în papuci, şi l-a găsit pe Jeff în hol, care a măsurat-o cu privirea din cap până-n picioare, satisfăcut.

— Eşti o splendoare! a exclamat el râzând.

Ea l-a ignorat şi s-a îndreptat stre bucătărie.

Angelita era în febra pregătirilor. Când a observat-o, s-a luminat la faţă.

—Du-te, du-te în grădină, i-a spus ea, terminând de pregătit o salată. Vin şi eu imediat.

Vivian a sărutat-o pe obraz şi a ieşit din bucătărie.

Mama ei şi Jeff stăteau în picioare şi o aşteptau lângă o masă gata pregătită.

— Ia loc aici!, a invitat-o Hope, zâmbitoare şi cu o pălărie de pai cu boruri mari pe cap.

— Vrei un pahar cu vin alb, rece, de la gheaţă?

Vivian a clătinat din cap.

— Nu. Sunt abstinentă.

Hope şi-a amintit.

— Aşa este, uitasem, a mormăit ea şi şi-a dat seama în acel moment că nu mai ştia prea multe despre fiica ei.

Jeff a turnat vin numai în două pahare şi i-a dat unul lui Hope.

— în sănătatea lui Vivian, a toastat el privind-o.

— Mulţumesc, a răspuns Vivian sforţându-se să zâmbească.

Hope a dus paharul la gură şi, în timp ce bea, îi observa.
Privindu-i, se gândea la momentul în care ea şi fiica sa au vorbit despre Jeff şi despre tot ceea ce s-a petrecut în acei ani.

Sosirea Angelitei cu un cărucior încărcat cu mâncăruri a pus capăt pe neaşteptate tensiunii care se crease între ei.

— Hai, mai stai şi tu acum, a zis Hope adresându-i-se Angelitei. De acum ne servim singuri.

Angelita a protestat:

— Nu, nu. Mă ocup eu, asta e treaba mea, după care a luat farfuria lui Vivian. Şi numai după ce i-a servit pe toţi, s-a servit şi ea, după care s-a aşezat la masă.

Vivian abia s-a atins de mâncare, cu toate că acest lucru îi displăcea Angelitei, după care a spus că merge să-şi facă siesta.

— în cazul ăsta, plecăm cu toţii. Spunând acest lucru Hope s-a ridicat, iar după ea şi Jeff.

— Ne vedem mai târziu, a spus Vivian.

S-a ridicat şi ea şi a intrat în casă împreună cu Angelita.

Jeff a urmărit-o cu privirea şi un zâmbet i-a apărut în colţurile gurii.

—Va trebui să dau multe explicaţii fiicei mele, a spus Hope, după ce a intrat cu Jeff în dormitorul lor.

— Nu văd de ce, a răspuns laconic Jeff. Sunt cel puţin trei ani de când stie despre noi si nu ţi-a pus întrebări. La ce serveste să răscolesti din nou problemele? Şi-a scos bluza si sandalele si a rămas în chiloţi.

Apoi s-a lungit pe cuvertura care acoperea patul.

Hope s-a dezbrăcat si ea si s-a urcat goală lângă el.

— Trebuie să-mi clarific lucrurile în constiinţa mea, dacă-mi permiţi, a precizat ea, mai mult iritată de comportamentul său.

— Hope, comoara mea! a exclamat el, mângâindu-i un braţ. Ea avea 16 ani si eu 21... si credeam că ne-am îndrăgostit...

Camera în penunbră era plăcută si datorită aerului condiţionat .

— In plus, tatăl meu nu era de acord, iar eu mă săturasem de situaţia aceea..., a continuat Jeff, privind în tavan. Tu cunosti care este adevărul... eram nebun după tine... a mormăit apoi cu o voce întunecată. Nu

mai aveam liniste... devenisei o obsesie... si când mi-am dat seama că nu te pot avea, am fugit...

Hope a oftat. S-a răsucit într-o parte si în timp ce-l privea, a constatat că se îngrăsase în ultimul timp.

— Ar fi trebuit să te văd în continuare ca pe un adolescent. Băiatul fiicei mele. Al lui Vivian...

Jeff s-a întors spre ea si a vrut s-o ia în braţe.

— Nu, Jeff. Nu! Hope s-a eliberat rapid din braţele lui si a dispărut la baia alăturată pentru a nu observa că izbucnise în plâns.

Capitolul 3

Aproape că se înserase când Hope a bătut la uşa de la camera fiicei sale.

— Intră!, a exclamat vocea somnoroasă a lui Vivian.

— Ştii cât e ceasul? Hope s-a aşezat pe marginea patului.

— N-am nici cea mai vagă idee, a mormăit tânăra femeie, înecându-şi un căscat care o cuprinsese deodată.

— Ce vrei să faci? Rămâi în pat şi dormi în continuare, sau cobori la cină?

— Nu mi-ai spus cât este ceasul, a obiectat Vivian întinzându-se sub cearşaf.

— Este aproape ora opt şi ai dormit cinci ore. Hope a mângâiat-o pe păr şi apoi s-a dus la fereastra ce dădea în balcon, pe care a deschis-o după ce a dat perdeaua la o parte.

O adiere de vânt a agitat uşor perdeaua albă şi croşetată.

Vivian s-a ridicat din pat.

— Ca să-ţi spun adevărul, nici nu-mi vine să mă scol, mamă. Şi nici măcar nu-mi este foame. Ştii ceva, du-te si mănâncă tu, după care întoarce-te la mine. Să stăm puţin de vorbă numai noi. Tu si eu, singure, a insistat.

Hope a fost de acord.

— Da, dar am să-ţi aduc cel puţin un sandvis si o băutură proaspătă din fructe.

— Bine, mulţumesc.

Hope a sărutat-o pe frunte si s-a îndepărtat cu pasi usori, lăsând în urmă un miros de parfum. Un parfum cu iz de flori proaspete.

Vivian s-a întins din nou. Apoi s-a îmbrăcat cu un caftan din mătase albastră si a iesit în balcon.

Dincolo de aleea si de zidul care înconjura vila se vedeau farurile aprinse ale autoturismelor care circulau pe stradă.

Vivian a inspirat profund aerul proaspăt al serii si, privind cerul înstelat, a simţit imediat o nostalgie ciudată.

Nu pentru ceva sau cineva în mod special

Nu pentru Ralph sau pentru Jeff care, cu toate acestea, a fost important pentru ea... dar pentru ceva sau cineva care ar fi putut să fie si nu a fost... pentru cineva sau ceva imaginar, care poate nici n-a existat vreodată....

In acel moment, o stea a traversat bolta cerească de august si a căzut în infinit.

Vivian a închis ochii si a încercat să-si pună o dorinţă dar, cu o amărăciune profundă, nu i-a venit nimic în minte.

S-a întors în cameră si a tras perdeaua. Apoi s-a tolănit din nou în pat, dar de-acum era trează complet. Cu toate astea , nu-i venea să coboare si să se întâlnească cu Jeff. Prezenţa lui o deranja si, cu toate că nu mai simţea nimic pentru el, prefera să-l evite.

Era frământată de gândul că dintre toate persoanele

pe care mama ei le-a întânlit si frecventat, ironia sorţii a făcut în aşa fel ca să-l aleagă chiar pe el ca tovarăş de viaţă...

Şi tocmai acesta era argumentul pe care, în sfârşit, vroia să-l discute cu ea. Erau prea multe întrebări pe care şi le-a pus în toţi aceşti ani şi sosise momentul să obţină nişte răspunsuri.

Cunoscându-şi bine mama, ştia că o să i le dea.

*
* *

Hope n-a minţit-o niciodată. Nici atunci când bunicul său, judecătorul de district Donald Orloff, le-a interzis categoric fiicei sale şi ei, nepoata sa, să se mai întoarcă în Palm Springs, pe timpul celor nouă ani de domiciliu forţat pe care-l executau în vila splendidă din apropiere de Palo Alto, care era proprietatea mamei lui Hope.

—Dacă bunica ar mai fi trăit, i-a spus cândva maică-sa, arătându-i o fotografie a lui Maggie Orloff cu ea în braţe, cu Vivian, la două luni, ar fi fost în mod sigur şi acum cu noi, aici, dar cum ştii, a murit când aveai un an. Şi ea a fost prima care te-a ţinut în braţe. Te iubea tare mult bunica Maggie, şi ne proteja mereu, ştii... pentru că eram micuţe amândouă, zicea, şi aveam nevoie de ea...

Vivian şi-a amintit încât amândouă au izbucnit în lacrimi de emoţie.

— Tu îi semeni mai mult decât mine..., i-a spus maică-sa imediat după care a înbrăţişat-o.

Au fost niste ani fericiţi pentru ea, cu toate că pe bunic l-a cunoscut numai din descrierile mamei sale,

sau din fotografiile apărute în ziare cu el ca magistrat, precum si din frecventele apariţii la televiziune.

La Palo Alto, mama ei a deschis un magazin de antichităţi si Vivian a urmat cursurile scolii elementare.

Apoi a venit stirea morţii judecătorului si viaţa lor s-a schimbat complet.

Severul, intransigentul judecător Orloff îi lăsase de altfel fiicei sale un patrimoniu pe care ea însăsi îl ignorase cândva. Astfel, mamă si fiică, însoţite de fidela Angelita, care nu le-a părăsit niciodată, s-au întors la Palm Springs.

Comunitatea din Palm Springs le-a primit călduros si Hope, care de-acum avea 25 de ani, si-a regăsit câteva foste colege de scoală care, în mod straniu, n-au întrebat-o niciodată cine ar fi putut să fie tatăl lui Vivian.

Mamă si fiică au putut astfel să-si ducă o viaţă linistită si fără griji materiale în frumoasa vilă unde Hope se născuse si trăise până la 16 ani.

16 ani ... Vivian a oftat si a aprins lumina de pe noptieră. Printr-o stranie coincidenţă acea etate a fost fatală atât pentru ea, cât si pentru mama ei; ea si-a pierdut virginitatea, iar mama ei a rămas gravidă.

—Pot să intru? Usa s-a deschis si a intrat Hope cu un platou. L-a pus pe pat lângă fiica ei si s-a asezat.

Vivian a privit-o cu tandreţe.

— Mulţumesc, mamă, a spus ridicându-se si înfulecând un sandvis.

Hope a turnat bere în două pahare si i-a făcut semn să ia si să bea.

— Imediat, a zis Vivian cu gura plină.

Hope a izbucnit în râs.

— N-ai pierdut obiceiul să mănânci cu gura plină! Pari o copilă! a exclamat ea punându-şi paharul pe platou.

— Unde este Jeff? a întrebat Vivian, ştergându-se la gură cu un şervet de hârtie.

— S-a dus la club să joace golf.

— Bine. Astfel, o să stăm şi noi puţin singure.

— Ei, ei, a atenţionat-o în glumă mama ei, să nu uiţi că este soţul meu.

— Ştiu bine, a mormăit Vivian, serioasă.

— Trebuie să vorbim despre asta, a zis Hope după o pauză.

— Da, a răspuns Vivian, bând puţină bere. Dar să nu mă înţelegi greşit. Nu sunt geloasă, dacă asta te preocupă...

— Ehei... tu ai plecat de-acasă din cauza lui şi erai tare îndrăgostită de el.

— Este adevărat, a oflat Vivian, ridicându-se. Dar este apă de ploaie. Mai de grabă... totul este aşa de confuz. Da, în sfârşit, acum trei ani, când ne-am văzut ultima dată, am înţeles că vă întâlneaţi...

— Da, dar nu ţi-am spus totul. Nu pentru a te feri, ci pentru că... mă ruşinam de mine însămi.

— Ca să spunem adevărul, am înţeles că între voi ar fi fost ceva mai mult decât o simplă prietenie. Ştiai totul despre el, ştiai chiar şi lucruri pe care eu nu le-am ştiut niciodată... şi astfel, am rămas ca o proastă. Apoi, de fiecare dată când îţi telefonam îmi spuneai că tocmai

erai pe punctul de a ieşi cu el sau îl aşteptai să vină să te ia.

Hope a dat din cap, pusă în încurcătură.

— Mă faci să mă simt demnă de dispreţ... a rostit ea cu sinceritate.

— De ce? Vivian a privit-o încruntată.

Hope s-a crispat.

— Pentru că n-ar fi trebuit... si, în schimb... A făcut un gest vag cu mâna.

— De ce nu-mi spui totul? Vivian a prins-o de mână.

— Esti sigură că vrei să stii totul?

Hope a ridicat mâna fiicei sale la gură si i-a sărutat-o.

—Da, mamă. Ti-am mai spus. De mult timp nu mai am nimic pentru el.

— La o lună după ce ai plecat la San Francisco, a venit la mine. Era slăbit si deprimat. La un moment dat, am crezut că urmează vreun tratament la psihiatru. Mi-a povestit că tatăl lui l-a ameninţat că-l dezmosteneste dacă mai continuă să se vadă cu tine... în casa asta.

—Ştiam asta, l-a întrerupt Vivian. Dar el n-a încetat să vină...

—Vivian, motivul pentru care a dispărut din calea ta... Hope s-a întrerupt si i-a dat drumul la mână.

— Curaj... dacă-l cunosti, spune-mi-l, i-a cerut Vivian.

— Se îndrăgostise de mine, Vivian, dar eu n-am făcut nimic să-l încurajez. Pentru mine era un băiat. Băiatul tău. Mă crezi?

—Şi de ce nu te-as crede? Vivian, deodată, a simţit un junghi la inimă. Acum, ce-mi mai amintesc... în ultimul timp era asa de ciudat ... mereu nelinistit... posomorât si închis... si eu credeam că toate astea se datorează discuţiilor cu tatăl său din cauza mea...

— Da. Şi asta... dar eu am fost adevărata cauză a îndepărtării lui neasteptate de tine.

Vivian a privit-o pe mama ei fără să mai simtă vreo răutate. Acum era doar curioasă să afle când şi cum a început povestea lor.

— La început mi-a cerut să-l primesc ca oaspete câteva zile. Mi-a spus că nu era în stare să-l înfrunte pe tatăl său, dar, dacă mă simt deranjată, ar putea să plece imediat. Hope a privit-o în ochi pe fiica ei.

— Unde a stat? a întrebat Vivian.

—La Las Vegas. Nu avea nici un şfanţ. Avea un Mustang vechi, lovit, şi hainele de pe el.

Vivian a clătinat din cap.

— I-am spus atunci că din cauza lui ai plecat de-acasă şi că nu are nici un sens să rămână la mine.

— Te-a întrebat unde sunt?

Hope a dat din cap surprinsă

— Atunci mi-a mărturisit... s-a întrerupt şi a preferat să nu mai spună nimic.

— Că te iubea? Vivian a privit-o delung pe maică-sa.

Hope a confirmat.

— L-am mustrat. I-am spus că atitudinea lui a fost o

infatuare copilărească şi că nu are nici un drept să vină aici.

Vivian strânse din buze.

—Cuvintele mele l-au rănit şi, fără să mai adauge ceva, a plecat. Era într-o vineri seara. Eu eram singură pentru că Angelita plecase cu ai ei la San Jose, la căsătoria unei nepoate. Nu se mai putea ţine pe picioare. Şi l-am suspectat că ar fi drogat. In schimb era beat mort şi într-o stare depresivă ca niciodată. Mi-a spus că a avut o altercaţie cu taică-său, că au ajuns la o înţelegere si că a început să lucreze din nou cu el, dar că nu reuseste să stea departe de mine... Hope a făcut o pauză si a strâns din buze.

— In noaptea aceea a dormit aici. Sau mai bine zis nu a dormit, se simţea rău si a trebuit să stau toată noaptea să-l păzesc si să am grijă de el. Dimineaţa, era ca o cârpă, o otreapă. Şi apoi... si apoi...

Hope nu a putut să-si stăpânească un sughiţ.

Timp de câteva secunde a fost tăcere.

— Vrei să zici că din acea seară nu v-aţi mai despărţit deloc? Vivian a avut o senzaţie de vomă de la stomac.

— Nu. Am încercat cu toată forţa mea să-l alung de la mine. Câţiva ani ne-am însoţit si despărţit de mai multe ori. Cât a trăit tatăl său, ne întâlneam departe de aici. De cele mai multe ori la Los Angeles. Apoi, acum 5 ani, când a murit bătrânul Hunter, n-am mai plecat afară din acest oras pentru a ne întâlni, cu toate că eu nu vroiam să fim văzuţi împreună.

— Şi Angelita? Ea ce zicea?

— Că procedez gresit. Că nu era bine ce făceam si că în ziua în care vei afla de această combinaţie, o să fii teribil de supărată. Şi că ar trebui să mă tem de judecata ta...

— Fii linistită, mamă, nu sufăr si nici nu te judec. Asa cum ţi-am spus deja, de mult timp nu mai am absolut nimic pentru el. Nu înţeleg de ce nu te-ai căsătorit cu el mai înainte. In faţa unei convieţuiri legale, nimeni n-ar mai fi putut să spună nimic. In fond, n-ai fi fost nici prima, nici ultima persoană care se căsătoreste cu un bărbat mai tânăr!

— Ti se va părea absurd, de necrezut, paradoxal, dar speram mereu să ia sfârsit cândva această situaţie. Şi a existat un moment în care, chiar suferind, am crezut că am terminat-o cu el. In mod definitiv. Asta a fost înainte să moară tatăl său, când am văzut o fotografie de-a lui cu Melody Logan, ştii, fiica lui Francis Logan, moşierul cunoscut sub numele de „regele ciupercilor“. Vroiam să se însoare cu ea, să ia o femeie mai tânără... De fapt, s-a logodit cu ea, spre marea satisfacţie a tatălui său, şi timp de trei luni a dispărut din viaţa mea. A fost perioada în care am stat câteva luni cu tine la San Francisco, îţi aminteşti?

Vivian a dat din cap în semn de confirmare.

— Dar nici pe departe nu-mi imaginam că tu şi Jeff...

— Hope a oftat.

— Pentru mine, totul era terminat. Şi n-am considerat că ar fi necesar să-ţi spun toate astea,

pentru a nu te îndurera. Se întrerupse şi privi fix undeva departe în faţa sa.

Mamă şi fiică, rămăseseră în pat. Vivian s-a ridicat puţin şi s-a aşezat mai aproape de ea.

— După ce m-am întors, mi-am reluat viaţa mea de mai înainte. Şi au trecut aşa alte patru luni. Până când, într-o noapte, mi-a telefonat. Era disperat, ca de obicei. Pe scurt, imediat după aceea, m-am pomenit cu el aici. A izbucnit în lacrimi şi mi-a spus că o ura pe Melody şi că nu poate să trăiască fără mine. Că a părăsit-o şi că tatăl său l-a dezmoştenit.

— Mi se pare un lucru exagerat ca un tată să dezmoştenească un fiu din cauză că nu vrea să se însoare cu o anumită femeie, preciză Vivian.

— Ştiu, dar raporturile dintre ei erau de dragoste şi ură. Nu s-au înţeles niciodată. Până la urmă tatăl său l-a alungat definitiv de acasă şi în afară de faptul că i-a dat un modest card pentru a se putea descurca puţin timp, i-a spus răspicat să dispară definitiv, că nu vrea să-l mai vadă. Şi astfel, de atunci a rămas cu mine, dar mereu pe ascuns, pentru că era convins că tatăl său l-a ameninţat doar că-l dezmoşteneşte. In schimb, după moartea lui, care a survenit la câteva luni după aceea, a primit o convocare la notar pentru citirea testamentului. Bătrânul Hunter se ţinuse de cuvânt: îi lăsase numai un venit fix şi de neschimbat, de 500 de dolari, ca să aibă cu ce să trăiască. De altfel, înainte de a muri, a cedat activitatea. Toate lichidităţile cu tot restul proprietăţii le-a lăsat unei fundaţii care îi purta numele şi pe care chiar

el o înfiinţase pentru studiul şi îngrijirea bolnavilor cronici. In momentul plecării de la notar, acesta i-a înmânat o scrisoare de la tatăl său. Când mi-a arătat-o, am rămas fără grai: scrisoarea purta data zilei în care Jeff a părăsit-o pe Melody şi tatăl său îi scria că l-a dezmoştenit.

Vivian a făcut ochii mari de uimire şi s-a întors s-o privească.

— Erau câteva rânduri, a continuat Hope, cutremurătoare, tăioase! Şi ca şi cum nu ar fi fost deajuns, scrisoarea se încheia cu următoarele cuvinte pe care nu le voi putea uita niciodată:

„Ai greşit prima oară şi te-am iertat, dar de această dată nu. Să mulţumeşti pentru toate astea cui ştii.“

— Te-ai simţit vinovată? a întrebat-o Vivian privindu-şi vârful degetelor de la picioare.

— Da. Mi-am dat seama că am dat dovadă de slăbiciune. Ar fi trebuit să fiu mai fermă, să nu-l fi acceptat deloc, în casa mea...

— Il iubeai? îl iubeşti? Sigur că-l iubeşti, pentru că altfel nu te-ai fi căsătorit cu el! a subliniat Vivian.

— M-am căsătorit cu el numai acum zece zile, Vivian. Şi încă mă mai întreb de ce am făcut-o. Frica de bătrâneţe şi de a rămâne singură? Obişnuinţa de-acum, de a-l avea alături cu toate defectele lui si puţinele calităţi? Vezi, raporturile dintre noi sunt ciudate. Jeff este în mod morbid atasat de mine. Uneori mă gândesc că poate vede în mine chiar pe mama pe care n-a avut-o niciodată...

— Dar, bine mamă, tu pari mult mai tânără decât

el! a exclamat Vivian râzând.

—Ştiu asta, dar sunt mai matură decât el. Când îmi povesteste despre unele întâlniri cu femei mai tinere decât mine, stau si-l ascult si nu-i pun nici un fel de întrebare. Pentru că m-ar minţi. Şi astfel prefer să cred că n-au ajuns chiar la relaţii intime.

— Accepţi trădările lui? Vivian o privea uimită.

— Vivian dragă, nu le accept. Le suport... si nici măcar nu sunt mulţumită de mine...

— Ştii un lucru? interveni Vivian ridicându-se în picioare si stând cu braţele încrucisate în faţa ei, care rămăsese pe scaun.

—Nu te invidiez absolut deloc. Şi chiar cred că nu vei putea trăi cu un bărbat ca Jeff, care toată ziua e cu ochii după femei. Este un fustangiu! Dar măcar face ceva?!

— Unicul lucru pe care stie să-l facă bine este să joace golf, răspunse Hope cu amărăciune în glas. De mii de ori i-am spus să-si fructifice această abilitate si s-o profeseze dând lecţii la clubul de golf. Dar nici n-a vrut să audă de acest lucru, pentru că la club îl cunosc toţi, stiu cine a fost tatăl său... demnitatea lui, etc, etc...

Vivian clătină din cap.

— Ce să zic, demnitatea lui! pufni ea sarcastic. Nu cred că reuseste să se descurce cu cei 500 de dolari pe lună lăsaţi de tatăl său.

Hope a plecat capul si n-a răspuns.

— Tăcerea ta mă face să cred că-l şi iubeşti, preciză Vivian, serioasă. Când l-am cunoscut eu era foarte tânăr, şi încă de pe atunci nu avea poftă să facă nimic. Insurându-se cu tine, a făcut o afacere, cu toată

demnitatea lui!

— Dacă te referi la banii mei... chiar ai noştri, ai tăi şi ai mei, banii, va avea o surpriză neplăcută spuse răspicat Hope, ridicându-se în picioare la rândul ei. Dacă ar fi să rămână văduv, el nu ştie, dar tot ceea ce am, va fi al tău.

Vivian o privea cu neîncredere.

— Mamă! a exclamat ea, îmbrăţişând-o.

— Să fii sigură de asta! Am fost precaută, iubito, nu mi-am pierdut capul, să uit de tine, în favoarea lui! Tu eşti înainte de oricine şi orice!

Vivian a strâns-o la pieptul ei.

In toţi acei ani, mama a ajutat-o mereu din punct de vedere material, încă de pe când se decisese să se înscrie la facultatea de sociologie a Universităţii Catolice din San Francisco, de la care s-a retras după un an.

Mama ei, când a aflat de întreruperea studiilor, a avut o mare decepţie, dar n-a încercat să-i facă greutăţi şi nu a încetat niciodată să o ajute.

Tocmai ajutorul material constant primit de la mama ei i-a dat posibilitatea să intre în afacere cu Ralph.

— Acum să terminăm cu discuţiile despre Jeff, a zis Hope răsucindu-se. A mângâiat părul fiicei sale şi a oftat. Mă simt mai uşurată că am dezbătut această problemă. Mi-era teamă că ai putea să ai o reacţie şi...

—Mamă! Am 30 de ani şi acum văd lucrurile din altă perspectivă. Dar trebuie să admiţi că ai nişte raporturi absurde cu un om instabil care nu-ţi oferă nici un fel de ataşament!

In acel moment au auzit masina lui Jeff intrând pe

alee. Hope s-a uitat la ceas. Era trecut de miezul nopţii si a sperat ca Jeff să nu vină beat, cum s-a întâmplat de multe ori.

— Bine, acum te las, a zis grăbită. Mâine vom vorbi despre tine si despre viitorul tău, să vedem ce intenţionezi să faci. Noapte bună, iubito! A îmbrăţisat-o pe Vivian si s-a îndreptat spre usă. Mulţumesc, Vivian... a spus înainte de a iesi. A mai privit-o o dată si ochii ei violacei, la fel ca ai fiicei sale, erau plini de tristeţe.

Rămânând singură, Vivian a îmbrăcat pijamaua si s-a vârât în pat.

Era foarte obosită. A stins lumina si a închis ochii, dar cuvintele mamei sale au început să-i tulbure mintea si nu putea să adoarmă.

Cu cât se gândea mai mult la Jeff, cu atât îl ura mai strasnic. Era un parazit, continua să-si repete, un mizerabil care se strecurase în viaţa mamei sale si se gândea că, dacă n-ar fi fugit acum 12 ani de el si de la casa ei, poate că maică-sa ar fi reusit să-l ţină departe si nu s-ar mai fi implicat într-o poveste care, din câte a înţeles din cele relatate, nu-i putea aduce nici o fericire.

Gândul că mama ei se măritase cu el după mai mulţi ani de viaţă petrecuţi mai mult sau mai puţin în comun, cu toate trădările lui, si că era un pervers din cauza căruia suferise si ea, îi devenise insuportabil si dorea să-si protejeze mama de el. Dar cum?

Orice ar face pentru a-l îndepărta de mama ei ar trezi bănuieli si ea nu vroia absolut deloc să dea nastere la încurcături.

O iubea prea mult ca s-o rănească, chiar si în mod

involuntar. Şi, de altfel, ce drept avea să intervină, după atâţia ani, în viaţa afectivă a mamei sale?

Unicul lucru pe care-l avea de făcut era să tacă şi să plece altundeva, cât mai repede posibil. Să renunţe la a mai sta cu ea, aşa cum spera să-i propună.

Până la urmă Vivian a adormit şi deodată se afla în mrejele unui vis minunat.

Mergea pe un drum foarte lung, pustiu şi luminat ca ziua. In dreapta sa începea un deşert, iar în partea stângă erau nişte palate antice, măreţe, ale căror faţade, cu ferestre şi portaluri multicolore, erau decorate cu perle colorate.

Extaziată de frumuseţea acelor palate, nu-şi dădea seama că este dezbrăcată şi că are alături de ea un bărbat, înalt şi cu corp atletic, gol ca şi ea. Dar ciudat era faptul că nu-şi vedea nici propria goliciune, nici cea a bărbatului, căruia nu-i vedea nici chipul. Dar înţelegea că o iubea şi că-i arăta, fără să-i vorbească, un punct îndepărtat la capătul drumului... şi ea se simţea fericită, cum n-a mai fost niciodată...

Pe la miezul nopţii a tresărit din somn şi a zâmbit gândin- du-se la visul pe care-l avusese. Apoi a închis ochii din nou şi în timp ce-i venea somnul, încerca să păstreze în minte mai multe detalii ale acestui vis ca să i-l poată povesti Angelitei, care era o foarte bună tălmăcitoare a fanteziilor onirice.

Dimineaţa s-a trezit bine dispusă şi a aruncat o privire la ceas. Era ora şapte.

S-a ridicat cântând, a ieşit pe balcon să respire din plin aerul proaspăt al dimineţii.

A sosit lăptarul cu furgoneta lui şi a lăsat în faţă, la intrare, două sticle cu lapte.

La puţin timp a ieşit Angelita într-un capot, a luat sticlele şi uitându-se spre balcon a văzut-o pe Vivian. A salutat-o făcându-i cu mâna, după care i-a făcut semn să coboare la bucătărie.

Vivian i-a răspuns că a înţeles. După ce s-a îmbrăcat sumar, a deschis usor usa si a coborât treptele scării în fugă, îndreptându-se spre bucătărie.

Angelita pusese deja pentru cafea si pregătea friganelele.

— Bună ziua, scumpo, ai dormit bine? a întrebat-o si faţa ei simpatică s-a luminat. Esti chiar frumoasă, stiai? a spus ea, observând-o.

Vivian a zâmbit.

— Esti la fel ca Hope, a continuat Angelita în timp ce prăjea ceva.

Vivian a pregătit cestile pentru cafea si le-a asezat pe masa din centrul bucătăriei. Apoi a pus linguriţele si zahărul si s-a asezat la masă.

Angelita i-a dat o tăviţă pe care era o sticluţă cu sirop de paltin împreună cu unt si într-o farfurioară marmeladă, scoase de la frigider. Apoi a luat ibricul cu cafea de pe foc si l-a pus pe masă.

După câteva minute s-a asezat în faţa lui Vivian si a servit-o cu friganele.

Lui Vivian nu-i era foame, dar pentru a n-o ofensa pe Angelita, a pus puţin sirop de paltin pe o friganea si a început să muste din ea.

Angelita, după ce a turnat cafeaua în cesti, a iniţiat

„operaţiunea friganele“ cum le numea de mică Vivian, care consta în a pune 5-6 friganele una peste alta, după ce le ungea cu unt si le înmuia în siropul de paltin.

— Trebuie să vorbim despre el , i-a spus deschis femeia, muscând dintr-o friganea. Acel „el“, nu era altul decât Jeff.

Vivian i-a făcut semn că este de acord, curioasă să afle cât mai multe lucruri despre el.

Capitolul 4

— Mie nu-mi plăcea nici când era tinerel şi tu ţi-ai pierdut minţile pentru el, a continuat Angelita, după ce a înghiţit rapid şase friganele. Nici măcar atunci, a repetat ea agitând mâinile. Şi dacă mă gândesc că din cauza lui ai plecat de-acasă, şi că din vina lui viaţa mamei tale s-a schimbat complet... Femeia a dat din cap şi o expresie ameninţătoare a apărut pe faţa ei, de obicei zâmbitoare.

Vivian o asculta cu atenţie.

— Mama ta nu este fericită cu el! a exclamat Angelita.

— Şi eu mă întreb de ce s-a măritat cu el, a mormăit Vivian jucându-se cu ceaşca ei plină cu cafea pe jumătate.

— Nu ştiu. Angelita şi-a mai pus cafea.

— Acum 15 zile a venit acasă şi mi-a spus că s-a hotărât să se căsătorească cu el. Şi după câteva zile s-a măritat.

— Tu de ce nu i-ai spus că greşeşte?

— Sigur că i-am spus, dar o ştii pe maică-ta. Este încăpăţânată şi când îşi pune în cap un lucru, nu se mai cramponează de nimic şi-l face. In rest, aseamănă cu tine.

Angelita a respirat profund si Vivian a privit fascinată sânul ei mare, care se ridica si cobora în timp ce vorbea.

— Cred că a încântat-o cu ceva, sau a umblat cu mosmoane..., a soptit printre dinţi si a dat din cap.

— Da chiar... Angelita... crezi în astfel de făcături? Vivian a terminat de băut cafeaua.

— Cum să nu cred! Ăla este un Drac, scumpa mea! De când îl cunoaste, mama ta nu mai este aceeasi. Tu nu stii de câte ori am auzit-o plângând.

Vivian a încruntat sprâncenele.

— Am bănuit eu, a precizat ea consternată. Dar nici tu, nici eu nu putem schimba lucrurile.

— Şi tu? Ce vrei să faci? a întrebat Angelita, mângâindu-o pe o mână.

— Incă nu stiu, a răspuns Vivian. Mai mult ca sigur nu voi rămâne aici...

— Il mai iubesti încă? a întrebat Angelita pe neasteptate, cercetând-o din priviri.

— Nu! s-a strâmbat Vivian. Nu, a repetat ea hotărâtă. Şi n-am remuscări pentru mama.

— Asta mă linisteste. Femeia a strâns cestile si le-a pus în spălător. Şi nu ai altceva mai frumos să-mi povestesti? a întrebat-o apoi întorcându-se spre ea.

Vivian a ezitat o clipă înainte de a răspunde.

— Am si ceva frumos să-ţi povestesc.

— Intr-adevăr?

Vivian i-a povestit în amănunt visul minunat pe care l-a avut.

—Şi m-am trezit cu un sentiment ciudat de fericire în inimă, cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată, a încheiat ea, privind-o în asteptarea răspunsului.

Bătrâna guvernantă a fixat-o cu privirea, puţin cam deziluzionată.

—Eu speram să-mi spui că ţi-ai găsit sufletul pereche! a exclamat ea.

— Incă nu l-am găsit, a mărturisit Vivian. Dat ce-ai

de zis de visul meu? Ce semnificaţie poate să aibă?

Angelita a zâmbit puţin.

—Este un vis frumos. Ceva se va întâmpla. Dar ceva de bine, a concluzionat ea.

— Vom trăi şi vom vedea! a exclamat Vivian, ridicându-se. Mă duc sus să mă aranjez. Vreau să ies să fac o plimbare.

După ce a făcut rapid un duş, a îmbrăcat o pereche de blugi, o bluză albă şi s-a încălţat cu nişte cizme din piele. Şi-a pieptănat îndelung părul negru frumos, după care şi-a rujat discret buzele.

A pus nişte bani într-o poşetă din piele, la fel ca cizmele, a aşezat-o pe umăr şi a coborât în fugă scările. In timp ce se îndrepta spre poarta de la intrare, a auzit discuţii aprinse care proveneau din salonul închis. A tras cu urechea şi a înţeles că mama ei se certa violent cu Jeff.

Primul său impuls a fost să se întoarcă din drum şi să intre în salon, dar s-a abţinut şi a ieşit în curtea interioară.

Trecând prin dreptul ferestrelor, a văzut că perdeaua era trasă. S-a întrebat ce ar fi putut să se întâmple şi a continuat drumul. A străbătut aleea, a deschis poarta şi a închis-o după ce a ieşit în stradă.

In acel moment a trecut un Jeep cu nişte tineri care au lansat fluierături de admiraţie la adresa ei.

Vivian i-a salutat bucuroasă şi a continuat să meargă de-a lungul bulevardului.

Era o căldură toridă, uscată si Vivian simţea o mare

greutate la picioare. A continuat să meargă privind în jur, încercând în zadar să întâlnească un chip cunoscut printre trecătorii de pe stradă.

După un sfert de oră de mers, a ajuns pe Lal Springs Mall, unde s-a oprit să admire vitrinele, între un furnicar haotic de turisti si de miliardari în vacanţă, un du-te-vino continuu.

A cumpărat niste reviste si cu un cornet cu îngheţată în mână, a luat drumul înapoi, spre casă.

Se făcuse ora unu când a intrat pe aleea cu palmieri din faţa vilei. Poarta mobilă a garajului era ridicată si masina lui Jeff nu mai era înăuntru.

A găsit-o pe mama ei la intrare.

— De ce ai plecat fără să-mi apui nimic? a întrebat-o pe un ton care trăda nelinistea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Vivian, în loc să-i răspundă.

— Nimic nou, a răspuns Hope evaziv.

— Am văzut că masina lui nu mai este în garaj, a precizat Vivian, înaintând spre poarta care ducea în grădină.

— Ne-am certat, a mormăit Hope, distrusă.

— V-am auzit! Vivian s-a apropiat de piscină. Pot să stiu de ce?

— Vechea poveste: continuă să se îmbete si nu-l mai pot suporta. Hope a târât un fotoliu spre marginea piscinei si s-a asezat.

—Atunci de ce nu-l lasi, mamă? Vivian rămăsese în picioare si privea fix suprafaţa albăstruie a apei.

— Pentru că sunt o lasă. Şi pentru că stiu deja care

va fi sfârsitul dacă îl las.

— Vorbe, a zis Vivian, fără să ezite. Şi ce-ţi pasă ţie? Din fericire, n-aţi avut copii şi...

— După tine, totul este mai uşor? a întrerupt-o Hope, sceptică.

— Intr-un anumit sens, da. Nu ţi se pare? Vivian devenise furioasă. Nu crezi că trebuie să te gândeşti şi la tine măcar o dată în viaţă?

— Este o întrebare pe care mi-o pun mereu, şi la care, de altfel, nu ştiu să dau un răspuns.

Vivian privi faţa mamei sale. Avea faţa întinsă, ochii violeţi erau întunecaţi, dureroşi şi nişte riduri micuţe însemnau pometii obrajilor.

— Ei, cred că ar fi timpul să începi să-l dai.

— Nu fi aşa dură, Vivian. Sunt lucruri care nu pot fi explicate... care se înţeleg numai când sunt încercate...

—Are dreptate Angelita, zise Vivian, încrucişându-şi braţele la piept. Omul acela este diabolic... şi tu eşti supusă voinţei,lui...

Hope a ridicat privirea spre ea.

— Da, este adevărat, persist în greşeală şi să mă căiesc de ani de zile... şi sunt mereu pe punctul de a-l părăsi...

— Eu mă întorc la San Francisco, a zis Vivian vrând să pună capăt discuţiei.

— Cum aşa?! Abia ai sosit! Şi deja vrei să pleci din nou?

— De fapt, aveam intenţia să stau mai mult timp cu tine, a spus Vivian, aşezându-se pe un fotoliu în spatele mamei sale.

— Atunci, de ce nu mai stai?! Hope a izbucnit în lacrimi.

— Mama... Vivian s-a ridicat şi a îngenuncheat în faţa ei. Aş vrea să mai rămân, crede-mă... dar nu pot... dacă aş rămâne, aş avea posibilitatea să-i spun tot ceea ce gândesc cu adevărat despre el.Şi tu n-ai suporta acest lucru. Astfel, vom pune capăt neînţelegerilor.

Hope a mângâiat-o cu dragoste maternă pe cap si nu i-a răspuns.

Lacrimi linistite siroiau pe obrajii ei palizi.

— Unde vei pleca? a întrebat ea sfârsită.

— Mă voi întoarce la San Francisco pentru ceva timp. Şi voi rămâne acolo până ce Ralph îmi va da banii pe care mi-i datorează. Apoi o să văd. Mi-am făcut unele proiecte alături de tine.

— Adevărat? Hope si-a sters ochii cu un servet de hârtie pe care l-a scos din buzunarul halatului de casă.

— Da, dar acum este inutil să vorbim despre acest lucru, a oftat Vivian obosită.

— Te rog, spune-mi..., a insistat Hope.

— Ei, bine. Vroiam să investesc acei bani în ceva profitabil. Mi-ar fi plăcut să deschid o afacere cu antichităţi. Ştii, ca acela pe care-l aveai la Palo Alto. Amândouă aveam unele gusturi si am fi avut succes cu toţi bogătasii miliardari care frecventează Palm Springs.

Hope a încuviinţat.

—Atunci? a intervenit Angelita cu vocea ei ascuţită. Azi este prea cald ca să mâncăm afară. Am pregătit totul înăuntru. Când vreţi, este gata... A privit în jur si a încreţit fruntea. El unde este? a întrebat.

— Nu va veni la masă, a informat-o Hope cu promptitudine si s-a ridicat. Să mergem! i-a spus ea

fiicei sale.

Salonul în care serveau masa era elegant, iar penumbra si aerul proaspăt erau îmbietoare. Cele trei femei au mâncat în liniste. De fiecare dată când se priveau, aveai impresia că vor să reia discuţiile, dar continuau să se abţină.

Angelita a rupt tăcerea la un moment dat:

— Dacă va continua aşa, mama ta se va îmbolnăvi, a spus ea revoltată, către Vivian.

Mamă şi fiică s-au privit reciproc.

— De ce nu s-a întors? a întrebat-o Vivian pe maică-sa. Ce treburi are aşa de importante încât să-l împiedice să vină la masă? Am văzut că nu face nimic toată ziua.

— Aşa face când ne certăm.

— Şi acest lucru se petrece o zi da, o zi nu, de ani de zile, a intervenit Angelita. Şi atunci când se întoarce, de obicei târziu, foarte târziu chiar, este beat mort. Şi totul se reia de la capăt.

Vivian a dat din cap.

— Unde se duce? Ce face toată ziua?

— L-am urmărit de câteva ori, a spus Hope. Dă târcoale pe terenul de golf, se adună cu oameni bogaţi şi viciaţi şi bea... bea... din zi în zi tot mai mult. Are în el un fel de răutate care-l împinge spre autodistrugere. Şi să mă distrugă şi pe mine, cu toate că-mi spune mereu că mă iubeşte şi că nu poate trăi fără mine...

Vivian a dus automat ceaşca de cafea la gură. Era preocupată din cauza mamei sale, că nu poate s-o ajute atât cât ar fi dorit, pentru că ştia că nu vrea să fie

ajutată, deoarece era în mod morbid ataşată de Jeff Hunter.

Cu toată căldura de-afară, mama şi fiica au petrecut aproape toată după-amiaza în grădină, ascultând muzică şi citind la umbra palmierilor.

Vivian, tolănită în hamacul întins între doi palmieri, a evitat să mai discute despre Jeff şi mama ei părea mulţumită. Dar amândouă erau îngândurate. Vivian, pentru că era decisă să plece din nou la San Francisco în zilele următoare, si Hope pentru că stia că fiica ei, dacă ar rămâne, s-ar certa din cauza lui Jeff. Şi ea nu dorea acest lucru.

Cu puţin înainte de a se însera, Vivian a luat un costum de baie de la mama ei si s-a aruncat în piscină. Apoi a urcat în camera sa, a făcut un dus, după care a îmbrăcat ceva usor din mătase neagră, pe sub vestă, aderent pe corp si decoltat.

Când a coborât la parter l-a găsit pe Jeff la intrare. Abia revenise si a intrat.

—Salut, splendoare! a exclamat el, dansând. Vivian l-a privit dezgustată.

— Salut, i-a răspuns ea privind în altă parte.

In acel moment, bărbatul s-a apropiat de ea si a prins-o de braţ.

— Ştiu că mă urăsti, a îndrugat el bâlbâindu-se.

Danful băuturii a făcut-o pe Vivian să se strâmbe si să întoarcă imediat capul în altă parte.

— Mă scârbesti! a exclamat ea, încercând în zadar să se elibereze.

— Ah, da? Te scârbesc? Jeff a râs zgomotos.

Intreab-o si pe maică-ta dacă o scârbesc si pe ea! Intreab-o, a stâlcit el vorbele continuând s-o strângă de braţ. Apoi, dintr-o smucitură, a tras-o lângă el si a aplecat capul ca s-o sărute pe buze. Să reluăm lucrurile de unde am rămas..., a mormăit râzând, în timp ce a încercat să-i strecoare o mână, în decolteu. Am niste amintiri foarte plăcute cu tine... stii? Imi place pielea ta... parfumul tău... si pasiunea cu care te dăruiesti...

— Nu! Nu! a strigat Vivian, zvârcolindu-se furioasă.

Jeff continua să râdă ca un dement.

— Imi place când te comporţi aşa! Mă excită de moarte!

— Eşti un porc! a urlat Vivian, reuşind până la urmă să fugă de lângă el.

Hope a apărut pe neaşteptate în uşa salonului şi s-a îngălbenit.

Jeff, care se întorsese cu spatele, n-a observat-o.

— Iţi aminteşti cum îţi plăcea să faci dragoste cu mine? Mai ţii minte? Eu n-am putut să uit niciodată! Spunând aceste cuvinte a întins o mână spre poalele ei.

Vivian, care o văzuse pe maică-sa, a simţit că leşină de durere gândindu-se la ce clipe neplăcute era expusă.

— Termină! Nu mai vorbi prostii! Nu-ţi este ruşine?

Vocea lui Hope l-a lăsat mut pe Jeff. Ochii lui albaştri se
măriseră, iar faţa se umflase, părând desfigurat.

— Ah! Iat-o pe doamna mea! a exclamat el sarcastic. Ce mai faci? a întrebat şi a plecat spre ea legănându-se, cu braţele întinse.

Hope i-a dat o palmă.

Jeff a privit-o surprins şi a dus o mână la obraz.

— Dar... dar... ce e cu tine? Era evident că uitase complet ce-i spusese lui Vivian cu câteva clipe mai înainte

Hope şi-a dat seama de starea în care era şi că orice i-ar spune ar fi în zadar.

Jeff s-a îndreptat cu paşi nesiguri spre scară şi a încercat să le urce cu greu.

— Mamă... Vivian s-a apropiat de Hope care o privea cu ochi plini de lacrimi. Eşti de mult timp aici?

Hope a dat de înţeles că da.

— Este adevărat ce ţi-a spus? a întrebat ea cu delicateţe.

Vivian n-a răspuns. Era pusă în încurcătură.

—Deci, el a fost primul bărbat din viaţa ta, a mormăit Hope, consternată.

Vivian a lăsat să se înţeleagă că da.

— Acum înţelegi de ce am plecat atunci...

— Dar de ce nu mi-ai spus? a oftat Hope, îmbrăţişind-o. Iţi era teamă că n-o să te înţeleg?

— Mi-era teamă că te voi supăra. Tu mă pusesei în gardă... eu îţi făcusem o promisiune... si ţi-am înselat încrederea...

— Ah, Vivian, Vivian... a bâiguit Hope, legănându-se cu ea în braţe. Dacă mi-ai fi făcut mărturisiri... nu te-as fi mai lăsat să pleci... Şi multe alte lucruri nu s-ar mai fi întâmplat... si el n-ar mai fi aici acum.

— Mamă... nu s-ar fi schimbat nimic, dar nu este târziu nici acum pentru a face ceea ce trebuie: termină cu el.

— Ah, micuţa mea, cât ai putut să suferi, a exclamat Hope, depărtându-se puţin pentru a o putea privi în ochi.

— Da, am suferit mult din cauza lui. Dar apoi mi-am luat inima în dinţi... Vivian si-a sărutat mama pe un obraz , si l-am alungat din viaţa mea. Dar nu m-as fi gândit vreodată că, în sfârsit... că chiar tu... S-a întrerupt si a clătinat din cap. In sfârsit, nu m-as fi gândit niciodată că am să-l găsesc aici, cu tine.

— Imi pare rău... regret , s-a bâlbâit Hope desperată.

— Mamă... nu vreau să te mai văd asa si nu pot să te las în starea asta.

Hope o privi alarmată.

— Ce vrei să spui?

— Că plec. Este cea mai bună soluţie pentru toţi. O să ne vedem curând, îţi promit. Nu înţeleg să las să mai treacă încă alţi ani...

— Când intenţionezi să pleci?

— Mâine.

Hope n-a mai zis nimic şi a plecat capul. Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre scara interioară.

*
* *

Vivian a plecat în zorii zilei următoare.

După ce şi-a făcut valiza, s-a aşezat în pat în speranţa că va adormi şi va visa iar palatele de perle colorate şi bărbatul gol fără chip. Dar nu a reuşit să închidă un ochi.

In zori, a făcut un duş, s-a îmbrăcat şi a coborât la parter cu valizele.

In toată casa era linişte. A lăsat valizele la intrare şi a intrat la bucătărie ca să-şi pregătească o cafea.

Angelita a apărut şi ea imediat şi i-a spus că a aflat de la maică-sa ceea ce s-a întâmplat aseară şi că nu face bine dacă pleacă.

— Dacă rămâi aici, poate că vom reuşi să-l alungăm pe „ăla“ afară din casă, a precizat ea. Il ura atât de mult pe Jeff încât nici nu mai vroia să-i rostească numele.

Vivian interveni:

— Nu, Angelita. Ea trebuie să decidă acest lucru.

Menajera a ridicat din umeri şi a pus o ceaşcă de cafea.

— Şi vreau să decidă când eu nu voi mai fi aici.

— Inţeleg, a spus Angelita.

După ce au terminat de băut cafeaua, Vivian i-a lăsat un plic pentru mama ei.

— Să-i dai ăsta. Să-i spui că o iubesc si-i vreau binele si că am preferat să plec acum. Va înţelege ea.

Angelita, emoţionată, a sărutat-o de mai multe ori pe obraji si a ajutat-o să-si care bagajele la masină. Apoi i-a deschis poarta si nu s-a miscat din loc până când masina lui Vivian a dispărut după o curbă de la capătul străzii.

Angelita era coplesită. O iubea pe Vivian ca pe fiica ei. O iubea si pe Hope. Şi ar fi făcut orice pentru a-l înlătura din viaţa lor pe sarpele care s-a cuibărit în acea casă.

După ce a închis poarta, se îndreptă spre alee si ridicând privirea, o văzu pe Hope care urmărea totul din spatele perdelei de la geamul dormitorului ei. A salutat-

o făcându-i cu mâna în care ţinea plicul.

Hope i-a făcut semn că a înţeles si a dispărut. Angelita a aruncat o privire la fereastra alăturată si a văzut că era închisă.

- Doarme! ce-i pasă lui, a mormăit ea intrând în casă.

El, adică Jeff, s-a trezit când a auzit zgomotul motorului. S-a întors pe o parte si a închis din nou ochii. Avea ameţeli, încât dacă s-ar fi ridicat, ar fi căzut în mod sigur.

Ar fi dat oricât de mult pentru o cafea fierbinte si amară, dar nu s-a hazardat să facă un apel prin interfon la bucătărie, ca să i-o aducă Angelita.

Jeff a pufăit. Ştia că n-o să-i meargă bine si că de multe ori a făcut să fie privit cu scârbă si reprosuri.

Aceleasi expresii nedefinite pe care, când era mic, le-a văzut în ochii guvernantelor sale.

Le înspăimântase pe toate, si-a amintit schiţând un zâmbet, si le constrânsese să plece. Toate, mai puţin această oribilă bătrână mexicană înfigăreaţă, pe care a fost nevoit s-o suporte chiar şi la masă, cu toate rugăminţile repetate către Hope ca s-o facă să mănânce în bucătărie, pentru că acolo este locul ei.

In acel moment a auzit două bătăi uşoare în uşă şi a apărut în prag figura înaltă şi slabă a lui Hope.

Incăperea era întunecoasă şi aerul insuportabil de respirat. Femeia a strâmbat din nas şi, lăsând uşa deschisă, s-a dus să deschidă ferestrele. Jeff a gemut şi a vârât capul sub pernă.

—Scoală-te, a zis Hope, pe un ton foarte dur.

Trebuie să vorbim.

Jeff s-a văitat icnind şi a continuat să stea cu capul sub pernă.

— Ti-am spus să te scoli, a insistat Hope, descoperindu-l.

Era prima dată când făcea un asemenea gest şi s-a minunat
chiar şi ea.

Jeff era numai în pantalonii de la pijama şi Hope s-a întrebat cum de a reuşit să-i îmbrace aseară, în halul de beat ce era. Şi când a privit cu ochi reci şi indiferenţi spatele cu umeri musculoşi, n-a mai încercat nici un sentiment de plăcere.

— Azi vei pleca, i-a spus ea pe un ton care nu admitea replică.

— Ce? Jeff a aruncat perna şi, proptindu-se într-un cot, a holbat ochii loviţi de lumina violentă a zilei.

—Ai înţeles perfect, a răspuns Hope, care era lângă capătul patului. Dar mai înainte vreau să vorbim. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarificăm.

— Dar ce am făcut? a întrebat Jeff.

Tonul plângăreţ al vocii sale a indispus-o şi mai mult pe Hope.

—Jeff, am avut răbdare până acum. Am suportat prea multe. Dar toate au o limită.

Jeff s-a ridicat în şezut şi s-a rezemat cu spatele de capătul patului.

— Dar ce am făcut? a întrebat din nou, trecându-şi o mână prin părul răvăşit.

— Ai făcut ceea ce nu trebuia să faci. Şi de-acum

înainte nu mai vreau să trăiesc alături de tine.

— Hope! De ce? Pentru că te las singură toată ziua şi că mă întorc ameţit...

— Termină! a ţipat Hope, pierzându-şi răbdarea. Grăbeşte-te şi coboară. Te aştept în salon. După ce a apus asta, a ieşit cu paşi repezi din încăpere, trântind uşa.

Jeff, cuprins de furie, a aruncat cu perna în uşă, dar a greşit ţinta şi perna a ajuns într-o lampă din colţ, care s-a făcut ţăndări şi a făcut zgomot mare.

Apoi s-a ridicat, a făcut un duş şi a reuşit să se bărbierească fără să se taie. După aceea s-a îmbrăcat cu o bluză bleu, de bumbac, peste blugi, a încălţat mocasinii albi şi s-a îndreptat spre scări, puţin dispus pentru o confruntare cu Hope.

Hope stătea şi citea pentru a nu ştiu câta oară scrisoarea scurtă de la fiica ei în care i se adresa cu cuvinte afectuoase şi pline de speranţă pentru amândouă.

Ca şi acum 12 ani, chiar şi de această dată, Vivian a plecat de-acasă din cauza lui Jeff. La fel ca atunci, nici acum n-a putut s-o oprească.

Când a intrat în salon, Jeff a găsit-o aşteptându-l în picioare, în faţa ferestrei deschise care dădea spre curtea interioară.

— Se poate bea o cafea fierbinte în casa asta? a întrebat el cu aroganţă.

Hope l-a privit fără să clipească.

— De azi înainte, în casa asta nu vei mai avea

nimic.

— Ce sunt cuvintele astea? Jeff o privea uimit.

— Cuvinte pe care ar fi trebuit să ţi le spun acum câţiva ani, pentru a nu te lăsa să te strecori în viaţa mea. Hope s-a mirat de propriul ei calm.

— Ai uitat că suntem căsătoriţi?

— Totusi, spre norocul meu, numai de câteva zile, a răspuns Hope, pe un ton dur. Am să introduc divorţul, Jeff, a adăugat privindu-l drept în faţă.

— Divorţul? Dar de ce?

Hope nu reusea să înţeleagă dacă chiar se prefăcea sau într-adevăr nu-si mai amintea chiar nimic din ceea ce spusese si făcuse în seara precedentă. In ambele cazuri, nu ar mai face diferenţa, pentru că s-a hotărât să-l dea afară din casă.

— Pentru că esti un tip demn de dispreţ. In toţi acesti ani am suportat în liniste pentru că te iubeam. Dar dragostea, Jeff, trebuie menţinută, si tu... cu toate escapadele tale, ai făcut prea puţin pentru a o simţi în viaţa noastră de cuplu...

— Lasă-mă să-ţi demonstrez că gresesti, a replicat el, cuprinzând-o pe neasteptate, de talie. Simţi că te doresc, ce zici? a spus printre dinţi, lingusind-o cu un sărut pe corpul cald, sub usoara îmbrăcăminte din mătase albastră.

Hope s-a crispat si s-a desprins de lângă el.

— S-a sfârsit, Jeff!

— Asa pe neasteptate! a exclamat el, încă neîncrezător.

— Ai comis o eroare atunci cu fiica mea si ai repetat-o din nou ieri seară. Este ceva ireparabil.

Jeff a încruntat fruntea.

—Explică-mi de ce s-a terminat totul, a zis el iritat.

— Am să-ţi explic, stai liniştit!

Hope şi-a aranjat părul şi şi-a umezit buzele.

Nervozitatea lui se vedea în fiecare gest şi Jeff nu reuşea să înţeleagă ce s-a întâmplat pe timpul cât a fost sub influenţa alcoolului, ce ar fi putut să facă aşa de teribil încât s-o determine pe Hope să rupă definitiv relaţia cu el.

— Văd că te prefaci în continuare că nu înţelegi ce-ai zis şi ce-ai făcut ieri seară, a spus Hope privindu-l drept în ochi.

Deci, asta este, s-a gândit Jeff.

— Nu mă prefac, Hope. Imi pare rău, dar nu-mi amintesc absolut nimic.

— Pe lângă faptul că ai încercat să te legi de Vivian, i-ai spus lucruri care mi-au rănit inima. Să nu mă înţelegi greşit. Nu pentru tine, ci pentru ea.

—Dumnezeule! Ce-aş fi putut să zic?! a exclamat Jeff, sfidând-o

— Ai spus destule încât să mă faci să înţeleg că între tine şi ea au existat raporturi intime... şi ea abia avea 16 ani...

—Sper că nu ţi-a spus că am violat-o.

Expresia inopinată care a apărut pe faţa ei arăta că era cuprinsă de furie şi că făcea un efort enorm pentru a se stăpâni să nu se repeadă cu pumnii la el.

— Nu, nu mi-a spus nimic, dar atunci când ai

dispărut şi ea a fugit de-acasă a făcut acest lucru pentru că te iubea şi a avut încredere în tine. Şi n-a avut curajul să-mi mărturisească şi mie...

Jeff a strâns din umeri.

— Hope, a zis el dând din mâini, au trecut 12 ani. Ce înseamnă această revărsare de nervi...

Un pumn în ceafă l-a împiedicat să mai continue. Prins pe picior gresit s-a clătinat, a ridicat o mână si a vrut s-o lovească, dar Hope l-a ameninţat cu un suport de cărţi din marmură.

— Să nu te hazardezi să mă lovesti că te omor, a rostit ea, plină de furie, printre dinţi.

Jeff a privit-o si toată insolenţa lui a dispărut ca prin farmec.

— Fă-ţi bagajele si pleacă, a precizat Hope, stăpânindu-si spasmele unui fior care îi invadase corpul.

Jeff a iesit din salon si a urcat în fugă scările. Era plin de furie. Convins că Vivian ar fi putut să fie în camera ei, a izolat usa decis s-o înfrunte, fiind sigur că ea era cauza comportamentului ostil al lui Hope faţă de el.

Angelita a rămas ca trăsnită si cu cearsaful în mână când l-a văzut repezindu-se în cameră.

— Unde este Vivian? a întrebat el, cu ochii iesiţi parcă din orbite, de furie.

—A plecat în dimineaţa asta, în zori, i-a răspuns femeia cu un zâmbet de răutate în colţul gurii.

— Şi unde a plecat? Jeff o privea cu ură.

Angelita a dat din umeri.

—Spune-mi, vrăjitoare bătrână ce esti... Jeff a schiţat un gest că ar fi vrut s-o lovească.

Angelita, fără să se timoreze, i-a ţinut piept.

— Nu stiu. Nu mi-a spus si n-a spus nici măcar mamei sale.

Jeff s-a răsucit pe călcâie si a iesit din cameră.

Angelita l-a urmărit cu privirea si un surâs de satisfacţie i-a apărut pe faţă.

Hope nu se miscase din salon. După o jumătate de oră, Jeff a coborât cu o valiză. A văzut usa salonului deschisă si a intrat.

— Am să trimit să-mi ia restul lucrurilor în răstimp de o săptămână, a spus el evitând s-o privească. Intre timp, sper să te răzgândeşti...

— Intr-o săptămână, a zis Hope fără să se ridice de pe divan. Apoi n-o să mai găseşti nimic.

Jeff a clătinat din cap, dar nu a mai zis absolut nimic.

— Adio, a zis Hope. Să-mi dai de ştire unde poţi fi găsit. Pentru avocatul meu, a ţinut să precizeze.

Jeff a confirmat printr-un gest. Adio, a spus strângând din dinţi şi s-a îndreptat spre ieşire.

Hope s-a ridicat, a închis veranda, a aşteptat să iasă pe poartă cu maşina, după care a oftat uşurată. Apoi a păşit spre intrare şi a strigat-o pe Angelita.

Menajera a venit spre ea.

— Sunt aici, a exclamat.

—Trimite-mi unul dintre fii tăi să-mi schimbe toate încuietorile de la uşi! a poruncit Hope.

—Se va face! a răspuns Angelita. In sfârşit, a rostit ea uşurată, coborând în fugă treptele scării.

Hopee a privit-o şi a izbucnit în plâns.

Capitolul 5

Erau orele unsprezece dimineaţă când Vivian, obosită si plină de amărăciune, s-a oprit la un motel din Long Beach, cu intenţia de a se odihni ziua următoare.

In acelasi moment, la Sausalito, un bărbat tocmai se gândea la ea si la posibilitatea de a o întâlni din nou.

Roger Lambert, cum se numea acel bărbat, lenevea tolănit pe un pat pliant în micuţa verandă a casei sale plutitoare, de unde supraveghea podeţul pe care, acum câteva zile, o văzuse pe Vivian.

In asteptarea plecării la masă la Sunser Point’s, nu făcea altceva decât să se gândească la întâlnirea lor.

A fost o întâlnire pe fugă, care a durat doar câteva minute, timp în care s-au salutat si a aflat despre ea că este proprietara lui Sunset Point’s si i-a spus că ar vrea să servească cina acolo. Dar, chiar în seara aceea, a întârziat si când s-a dus la restaurant, n-a mai găsit-o.

In ziua următoare s-a dus din nou la restaurant, atât la prânz cât si seara, dar din frumoasa si fascinanta necunoscută n-a găsit nici o urmă. Ar fi vrut să întrebe de ea pe o tânără blondă, care se legăna din şolduri în mers, ce servea la mese şi făcea cu ochiul unui bărbat nu prea tânăr, care era probabil unul dintre proprietarii restaurantului.

Şi totuşi, trebuia s-o regăsească.

Roger s-a ridicat, a intrat în casă şi a ieşit imediat cu un teanc de hârtii groase pentru desen şi o cutie cu culori.

A luat o coală mare de desen şi a fixat-o cu nişte

ţintişoare pe un carton mai gros, pe care l-a aşezat pe genunchi, după ce s-a aşezat pe marginea unui şezlong.

Apoi a luat din cutie un creion de culoare sepia şi a început să deseneze. A fost nevoie doar de câteva linii şi a prins contur ovalul şi părul lui Vivian, cu ochii, nasul şi gura.

In timp ce continua să deseneze, Roger se ducea cu gândul la ziua în care , poate şi din cauza luminii muribunde a apusului, a fost fascinat de frumuseţea şi trăsăturile sale.

Roger a examinat îndelung desenul său şi s-a întrebat ce culoare ar fi putut să aibă ochii frumoasei necunoscute.

A mai desenat încă o oră, a examinat diferitele schiţe ale feţei şi figurii lui Vivian, după care s-a decis să meargă la restaurant şi să întrebe de ea.

*
* *

Imediat ce a intrat în camera din motel, Vivian a telefonat mamei sale.

Când a aflat că l-a izgonit din casă pe Jeff şi că vrea să divorţeze imediat de el, a încercat s-o consoleze.

— Să schimbi imediat încuietorile! i-a recomandat ea.

— Am luat deja aceste aceste măsuri, a linistit-o Hope.

—Esti convinsă de ceea ce ai făcut? Vivian se considera responsabilă, în parte, de decizia luată de mama ei.

— Da, chiar dacă nu este o despărţire nedureroasă.

Dar va trece. Şi nu vreau să pierd timpul. Am să iau legătura cu avocatul meu si pentru asta va trebui să merg la Reno Nevada. Poate o să mergi cu mine?

— Sigur, mamă, a răspuns Vivian, fără ezitare. Dar vreau să vii si tu să stai cu mine la San Francisco, a adăugat ea.

— Bine. Am să vin împreună cu Angelita. Dacă n-ai loc, vom dormi la hotel.

— Nu-ţi face probleme. Imediat ce voi ajunge la San Francisco, voi căuta o locuinţă mai mare ca să putem sta toate trei, cel puţin asa nu vor mai fi probleme, de fiecare dată, când o să doriţi să veniţi la mine.

După ce a vorbit cu mama ei, Vivian s-a linistit. Era fericită că acceptase invitaţia ei.

Deodată nu se mai simţea deloc obosită. Era si înfometată.

S-a răcorit, s-a pieptănat, si-a dat cu puţin rosu pe buze, a pus ochelarii de soare si a iesit din bungalou.

Era o zi splendidă de august. Era cald, dar briza marină plăcută o făcea suportabilă.

Vivian a străbătut bulevardul străjuit de pomi până ce a ajuns la o răscruce, dincolo de care a văzut firma unui restaurant.

A intrat fără ezitare si a observat că localul era mic, dar agreabil. Şi era pe malul mării. S-a asezat la o masă pe terasă, care era acoperită cu o pânză în dungi bleu si albe.

Imediat a sosit un ospătar, un tânăr în uniformă, care a salutat-o şi i-a lăsat un meniu.

—Revin imediat, a promis şi s-a îndepărtat ştergându-şi fruntea transpirată cu un şervet pe care îl ţinea pe mână.

— Hei! l-a strigat Vivian.

Băiatul s-a întors şi s-a oprit.

— Da, spuneţi, a zis el privind-o întrebător.

— Mi-e foame şi mi-este sete, să nu mă faci să aştept prea mult, a spus Vivian.

Băiatul a luat nota şi a plecat.

Vivian a aruncat o privire pe meniu şi s-a hotărât să mănânce puţin peşte la grătar. Apoi a respirat din plin aerul salin şi puţin umed şi a privit fascinată plaja aglomerată, care se întindea de sub terasă, vaporaşele şi bărcile cu pânze şi cu rame, care se deplasau uşor pe suprafaţa cu valuri micuţe.

Şi se gândea la toate cele petrecute în ultimele zile.

S-a gândit la relaţia ei cu Ralph şi la inevitabilitatea anumitor decizii.

Acum că erau despărţiţi, Vivian îşi dădea seama că, exceptând plăcerea iniţială, n-a încercat pentru el un sentiment profund. Şi nu înţelegea de ce s-a lăsat convinsă să meargă să stea cu el şi să devină asociata lui într-o activitate care nu-i plăcea.

Jean, în concluzie, a servit numai la anticiparea unei decizii care de mai mult timp zăcea în sufletul ei.

Şi s-a căit cu amărăciune că l-a părăsit pe Carleton pentru Ralph. Henry Carleton a fost unicul care a cerut-o în căsătorie. Alţii, înaintea lui, mai amuzanţi, mai spirituali şi mai pasionaţi de cât el, au trecut prin viaţa

ei fără să lase amintiri.

Cât despre Jeff Hunter, în decursul anilor, amintirile îi reveneau uneori plăcute, alteori triste, dar în final, le-a alungat pe toate din mintea ei. Şi dovada că nu-l mai iubea deloc a avut-o chiar în aceste zile.

In ceea ce o privea, putea să se gândească la el cu răceală, fără emoţii, dar îsi făcea probleme pentru mama ei.

— Ce doriţi să mâncaţi, doamnă? Băiatul era în picioare în faţa ei, cu mâinile la spate.

Vivian a tresărit si l-a privit buimăcită, după care i-a zâmbit. A comandat peste fript la grătar, o salată si o felie de tort de mere.

— Şi cafea, a adăugat zâmbindu-i.

După o oră, s-a retras în camera sa si s-a dezbrăcat. A închis geamul, a tras jaluzelele si s-a vârât în pat.

De pe plajă se auzeau, atenuate, vocile celor care se scăldau, strigătele copiilor si un vacarm de sunete si muzică de pe discuri si casete.

Şi s-a cufundat într-un somn profund, odihnitor. Când s-a trezit, a avut impresia că a dormit doar vreo zece minute. O lumină usoară se strecura printre jaluzele.

Vivian a cascat, după care s-a uitat la ceas.

—Cinci, a mormăit ea, convinsă că era ora cinci după amiaza. A întins o mână spre radio, l-a deschis, a căutat un post si în încăpere a răsunat vocea inconfundabilă a lui Nik Fersen, faimosul prezentator californian, care spunea „bună dimineaţa“.

— E ora cinci, a anunţat cu voiosie acea voce. Soarele încă n-a răsărit pe coasta occidentală a Pacificului, dar traficul a devenit intens. De aceea vă sfătuim să manifestaţi prudenţă, cei care vă deplasaţi cu masina.

Vivian a închis radioul şi a sărit din pat. Dumnezeule! Am dormit atât de mult! a exclamat ea bine dispusă. Şi eu credeam că am dormit doar câteva minute!

S-a pregătit în grabă, a plătit şi a plecat spre San Francisco.

In ciuda traficului intens, a călătorit destul de repede.

Pe la şapte s-a oprit să mănânce şi să telefoneze mamei sale.

Aşa cum a prevăzut, i-a răspuns Angelita, care a fost fericită s-o audă.

— Ce face mama? a întrebat Vivian.

— Ei, individul s-a întors ieri seară, dar a trebuit să sune pentru ca să poată intra. Insă era cu avocatul mamei tale, Gordon Fletcher. Au stat la discuţii mai multe ore. Mama ta, după ce avocatul a plecat cu el, era distrusă.

— Când se trezeşte să-i spui că sunt în drum spre San Francisco şi o să sun din nou imediat cum ajung acolo.

— Bine, fetiţo.

— Te rog, Angelita, ai grijă de ea.

— Da, sigur, fetiţo. Nu-ţi face griji. Adio.

Era ora unsprezece şi jumătate când Vivian a ajuns la San Francisco.

S-a adresat imediat unei agenţii pentru a închiria temporar un apartament mobilat şi a avut noroc.

A găsit unul în Fulton Street, la câteva sute de metri de ocean.

Apartamentul, aflat într-o clădire modernă cu cinci etaje, era mare, mobilat modern şi bine întreţinut. De obicei, i-a spus funcţionara de la agenţie, îl închiriem la studente de la universitate, pentru că se află în vecinătatea Universităţii din San Francisco.

Vivian a deschis larg ferestrele si dulapurile pentru a se aerisi si a rămas câteva clipe să admire întinderea oceanului care se pierdea în depărtare si câteva nave păreau nemiscate pe linia închisă a orizontului.

Apoi a dat telefon la Palm Springs.

De această dată a răspuns mama ei, care i-a confirmat cele spuse de Angelita. A notat numărul său de telefon si i-a promis că vor mai vorbi pe seară, pentru a-i mai comunica noutăţi despre ea.

Apoi Vivian a format numărul de la restaurantul din Sausalito, dar după primul semnal a pus receptorul jos. A aruncat o privire la ceas si când a văzut că era ora unu, s-a hotărât să se ducă direct acolo; astfel va mânca si va avea ocazia să-i dea lui Ralpf numărul de telefon.

A plecat la unu fix si pe la două era la Sausalito. Dar restaurantul „Sunset Point’s „ era închis. Vivian a văzut programul si si-a reamintit că joia avea zi de repaos săptămânal si astfel a realizat că era joi.

Contrariată, s-a întors, dar surprinsă de o idee, s-a îndreptat spre colţul clădirii si a făcut câţiva pasi pe podeţ.

A rămas câteva clipe să admire plaja care se întindea cu toată frumuseţea în faţa ei, apoi, după un oftat, s-a întors.

— Salve, a exclamat o voce bărbătească în spatele său, în timp ce tocmai se urca în masină.

S-a întors dintr-o dată si a încreţit fruntea.

— Salve, a răspuns Vivian. Ne cunoastem?

Bărbatul, înalt si slab, s-a apropiat si i-a zâmbit de sub o pălărie mare de paie.

Vivian a remarcat că era foarte bronzat si că avea niste dinţi mari si foarte albi.

— Cum nu, da... ne-am văzut, în treacăt, acum vreo trei zile, o singură dată..., a zis el glumeţ şi, scoţându-şi pălăria, a adăugat: Mă numesc Roger Lambert.

— Da, sigur, a zâmbit Vivian amintindu-şi. Locuiţi în casa aceea plutitoare de lângă podeţul... da, în sfârşit, restaurantul meu...

Roger a confirmat. In seara aceea trebuia să vin la cină, vă amintiţi?

— Da, a răspuns Vivian.

— Am sosit prea târziu şi plecaseţi deja.

—Deja, a spus Vivian, amintindu-şi perfect că l-a văzut intrând în timp ce ea ieşea din parcare.

— Venisem să mănânc, a zis Roger, indicând restaurantul acela, dar este închis.

— Da. Am uitat şi eu şi a ridicat din umeri.

— Cum se poate? Restaurantul este al dumneavoastră şi nu vă amintiţi că joia este închis?

— Nu mai sunt proprietară.

— Adevărat? Bărbatul a privit-o în ochi şi a zâmbit. Sunt violeţi! a exclamat el. Sunt violeţi, a repetat agitând pălăria pe care o ţinea într-o mână. Şi sunt minunaţi.

Vivian a zâmbit şi a plecat capul.

Roger i-a ridicat bărbia cu două degete şi a continuat s-o privească.

Vivian, pusă în încurcătură, nu ştia în ce parte să privească.

—Curaj, priveşte-mă, nu fi aşa de timidă. Interesul meu este doar unul profesional, a minţit el, atingându-i uşor, cu un deget, nasul şi gura.

— Sunteţi sculptor? a întrebat Vivian, curioasă.

— Nu.

— Atunci de ce continuaţi să-mi atingeţi nasul si gura? Nu vi se pare că este prea mult? a precizat Vivian, depărtându-se.

Roger a lăsat mâna în jos si si-a pus pălăria pe cap.

—Sunt pictor si pentru mine este important pipăitul cu buricul degetelor..., a explicat el agitând mâinile în faţa nasului său.

—Prin intermediul tactil, orbul vede... si un pictor îsi aminteste... si pictează din memorie.

Vivian nu era prea convinsă, dar o amuza felul lui de a vorbi.

—Putem să mergem să mâncăm undeva, pentru că

la amândoi ne este foame? a propus Roger, cu un zâmbet fermecător.

— De acord, a răspuns Vivian, fără ezitare.

— Mie îmi face plăcere, doamnă...

— Vivian. Vivian Orloff, a spus ea zâmbind.

— Imi place de tine, Vivian Orloff, a replicat Roger.

— Dar nu! Vivian a lăsat să-i scape un zâmbet.

— Ba da! Credeam că trebuie să te implor, să mă asez în genunchi, să disper... pentru a te convinge!

Vivian a clătinat din cap.

— Exagerări!

— Unde vrei să mergem? a întrebat Roger, prinzând-o confidenţial de un braţ.

Vivian a râs si si-a desprins braţul.

— Nu e altceva decât faptul că sunt pusă în încurcătură de alegere, a spus ea punând în posetă cheile de la Mini Morrisul ei.

S-au deplasat pe jos şi, la capătul unei străzi în pantă, Vivian i-a indicat un restaurant, nu la fel ca „Sunser Point's", dar foarte frecventat.

Au intrat şi au găsit locuri la o masă în colţ. Vivian cunoştea restaurantul pentru că mai fusese aici de câteva ori cu Ralph.

Jean-Paul, proprietarul, era un francez care îşi întreţinea clienţii seara cu câteva cântece franţuzeşti, acompaniat de un acordeonist.

De fiecare dată, pe la zece seara, închidea localul, se îmbrăca într-un costum de epocă al anilor douăzeci şi se prezenta cu un spectacol de varietăţi, puţin cam îndrăzneţ, pentru clienţii rămaşi. Cu el mai cânta

Jacques, un alt francez, mai tânăr ca el, care de obicei servea la mese şi despre care se spune că ar fi amantul său.

In timp ce mânca, au vorbit vrute şi nevrute, şi Vivian a constatat că Roger avea un fel de a vorbi şi de a se comporta mai de grabă european, decât american. Şi a mai reţinut faptul că, deşi nu era frumos, avea un chip expresiv, cu trăsături simpatice, regulate şi că ochii lui pătrunzători şi puţin oblici erau castanii, ca şi culoarea părului ondulat, lung până peste ceafă şi nepieptănat.

După ce au terminat să mănânce, au ieşit şi s-au întors spre parcarea de la „Sunset Point's".

Cât au parcurs această distanţă, Roger, până în acest moment volubil şi spiritual, nu a mai scos un cuvânt şi Vivian ar fi dat oricât pentru a afla la ce s-o fi gândind.

— Dacă te invit să bem un whisky la mine acasă, vii? a întrebat-o el la un moment dat.

— Oh! a exclamat Vivian, oprindu-se. Chiar vrei să-mi arăţi colecţia ta de stampe chinezeşti? şi l-a fixat cu ochii ei violeţi, o splendoare.

— Nu, n-am asa ceva, a răspuns bărbatul. Doar câteva tabouri ale mele. Şi, de fapt, am ceva să-ţi arăt. Nu esti curioasă?

Vivian a izbucnit în râs.

— Esti într-adevăr un tip interesant, stiai?

—Atunci? Ochii întunecaţi ai lui Roger o fixau tot mai intens.

— Bine. Să mergem, a răspuns Vivian.

— Pe aici. Roger a prins-o de braţ si a ghidat-o spre trotuarul de pe partea opusă parcării. După câteva minute, au intrat într-un micuţ debarcader particular, la care era ancorată barca cu motor a lui Roger.

— Merg eu înainte, a zis el, luând-o pe pasarela care ducea spre usa de la intrare.

Vivian s-a agăţat de balustradă si a sărit. Roger, care între timp deschisese usa, a chemat-o să intre înăuntru.

— Vino, Vivian, vino!

Ea a intrat în timp ce Roger deschidea o fereastră micuţă. Lumina zilei a invadat încăperea si Vivian a privit în jur, neîncrezătoare.

Dacă nu ar fi fost legănarea usoară, care abia se făcea simţită, n-ar fi crezut niciodată că se afla într-o casă plutitoare.

—Este foarte frumos aici! a exclamat ea remarcând eleganţa sobră a mobilierului de mahon răspândit în salonasul sufrageriei, cele două lămpi din cristal si oţel asezate în colţuri si tablourile de pe pereţi.

— Stai puţin aici, a spus ea, amintindu-si că în trei ani îl văzuse numai o dată.

Roger a confirmat că asa era.

—Vin când este posibil, a zis el făcând un gest vag cu mâna. A luat o sticlă de whisky dintr-un bar foarte dotat şi două pahare de cristal în care a turnat băutura.

I-a întins un pahar lui Vivian, care între timp se aşezase pe un divan, şi s-a aşezat lângă ea.

— In sănătatea ta şi a ochilor violeţi, a zis el fixând-

o şi a sorbit din licoare.

— In sănătatea noastră. Vivian abia şi-a atins buzele de pahar.

Roger şi-a dat seama.

— Dacă nu-ţi place, nu bea. Vrei o cafea?

— Da, mulţumesc.

—Atunci, va trebui să te las puţin singură, s-a scuzat Roger, ridicându-se şi a dispărut în spatele unei uşi.

Vivian s-a sprijinit de spătarul divanului şi a ciulit urechile.

O linişte ciudată împresura casa aceea plutitoare, ca şi cum ar fi fost izolată de restul lumii.

Vivian s-a ridicat şi s-a apropiat de micuţa fereastră. A privit afară şi din locul în care se afla putea să vadă podeţul restaurantului şi pentru prima dată s-a gândit la Ralph şi la Jean.

In acel moment a apărut Jean pe podeţ, urmată de un băiat pe care Vivian nu-l mai văzuse niciodată.

Curioasă, a rămas să-i privească. La un moment dat, tânărul a prins-o pe Jean de mijloc şi a tras-o spre el. Fata nu s-a opus. Mai mult, a încrucişat braţele în jurul capului său şi l-a sărutat.

Era evident că Ralph nu era acolo, s-a gândit Vivian, nesigură dacă să-i telefoneze şi să-i spună ce văzuse.

Roger a revenit în acel moment cu o tavă cu două ceşti de cafea aburinde şi când Vivian s-a întors spre el a sesizat o expresie întunecată apărută pe faţa ei.

— Iată, este gata, a zis el punând tava pe măsuţa dintre divan si cele două fotolii.

— Iţi ţin companie. O beau si eu cu plăcere, a zis el dându-i o cească.

Apoi a privit si el prin ferestruică si a înţeles de ce se posomorâse.

— Blonda îsi face de lucru! a exclamat el cu un zâmbet, privind spre podeţ. Fostul tău asociat este si fostul tău amant? a întrebat fără alte menajamente, întorcându-se spre ea si privind-o

Vivian a spus că da.

— Şi blonda este cauza rupturii voastre?

Din cavalerism, nu i-a spus că atunci când s-a dus să mănânce la restaurant a observat că mai era un tânăr cu cei doi.

— Nu. A fost doar picătura care a umplut paharul si m-a convins, în sfârsit să-l părăsesc.

Roger a reusit să-si mascheze perfect sentimentul de usurare pe care-l simţea la aflarea acestei vesti.

— Nu erai fericită cu el? a întrebat. A luat-o de o mână si a împins-o spre divan.

Vivian s-a asezat, si el a mai rămas în picioare câteva momente, înainte de a se aseza, la rândul lui, alături de ea.

— Atunci, îmi povestesti istoria vieţii tale? Roger si-a pus ceasca pe tavă si sprijinindu-se cu un braţ de spătarul divanului, s-a întors cu totul spre ea.

— Ce vrei să-ţi spun? a zis Vivian, cuprinzând bine în mâini ceasca. Am puţine de povestit! A oftat si a asezat si ea ceasca pe tăviţă. Mai degrabă, spune-mi câte ceva despre tine. Pe lângă tablouri, ce mai faci?

— Tabouri, a răspuns Roger râzând. Apropo, a spus ridicându-se, acum am să-ţi arăt ceva, acele lucruri pentru care te-am invitat aici.

Vivian a avut senzaţia că a vrut să ocolească întrebarea ei. Roger a adus imediat blocul cu desene, l-a deschis şi a început să-i prezinte schiţele pe care le făcuse.

Vivian a rămas fără cuvinte.

— Dar... dar... s-a bâlbâit ea râzând, sunt eu...

— Chiar aşa, a răspuns Roger privind profilul ei perfect. Nu te mişca te rog, a spus repede, căutând în cutia cu culori. A întins o foaie de desen pe suportul ţinut pe genunchi şi a început să deseneze.

Vivian, nemişcată, auzea frecuşul rapid şi nervos al cărbunelui pe hârtie.

— Să nu te mişti, aproape că am terminat, a şoptit Roger. Iată, este gata, a exclamat după câteva secunde.

Vivian s-a întors spre el şi i-a luat desenul din mâini.

— Sfinte Dumnezeule! Sunt chiar eu! a exclamat ea râzând.

— Vrei să-mi serveşti ca model? a întrebat-o Roger serios. Eşti perfectă şi foarte frumoasă, a adăugat, mângâindu-i părul cu o mână.

Vivian a zâmbit, cuprinsă de o însufleţie stranie.

Şi pentru că nu a răspuns, Roger a repetat întrebarea:

— Vrei să-mi fii model?

— Ei,... trebuie să mă mai gândesc, a mormăit Vivian, tulburată şi distrată.

— Bine, gândeşte-te. Roger a strâns foile şi le-a aşezat într-un dosar, mai puţin ultimul desen.

— Ascultă, n-o lua asa, a zis Vivian, constatând tonul grav al vocii sale. Sunt fermecată, mi-a făcut o mare plăcere propunerea ta. Problema este că mi se întâmplă acest lucru pentru prima oară si n-as sti cu ce să încep.

Roger a înţeles si i-a întins desenul.

—Ia-l, ţi-l dăruiesc, a zis el ca si cum ar fi vrut să plece imediat.

— Oh, mulţumesc!, a răspuns Vivian surprinsă. Am să-l păstrez ca pe ceva foarte drag...

Roger a luat paharul cu whisky pe care-l pusese pe măsuţă si a băut din licoare.

— Ce preocupări si ce program ai în viitorul imediat? a întrebat el punând din nou paharul pe măsuţă.

— O întrebare frumoasă, a afirmat Vivian surprinsă pe picior gresit. Sunt puţin confuză, a mărturisit ea. As vrea să mă odihnesc. De trei ani n-am mai avut o vacanţă. Simt nevoia asta acum. Am fost la mama, la Palm Springs...

— Palm Springs? a întrerupt-o Roger, surprins. Un oras foarte frumos, a precizat el.

— Ai fost pe-acolo? Vivian a zâmbit.

— Da, a răspuns Roger. Acum câţiva ani. Pentru a face tabloul amantei unui boss din guvern. Am stat două luni. Două luni cu adevărat de neuitat. Am legat si unele prietenii... cu care mai vorbesc din când în când la telefon. Unicul cu care am relaţii mai dese este un fel de

playboy simpatic, care de ani de zile trăieste pe spezele amantei sale, mai în etate decât el. O doamnă frumoasă, dar pe care n-am văzut-o niciodată alături de el. Roger s-a întrerupt si a dat din cap. Un ratat, as zice, din câte stiu.

— Ah, da? Vivian a simţit o lovitură în inimă.

— Da, a continuat Roger, ignorant. Un bărbat bine, cam la 30-35 de ani, pe care taică-său l-a dezmoştenit, din cauza, se pare, unei femei. Jeff Hunter... un tip înalt şi bine! a exclamat el.

Vivian şi-a înghiţit nodul din gât şi a reuşit, sforţându-se din răsputeri, să-şi domine impulsul de a se ridica şi a pleca.

— Ultima dată când ne-am întânlit, mi-a mărturisit că sunt pe punctul de a se căsători şi că, astfel, toate necazurile lui financiare se vor termina, pentru că se pare că ea este foarte bogată...

Vivian s-a ridicat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Roger observând schimbarea stării ei de spirit.

— Nimic, nimic, a minţit Vivian, aruncând o privire la ceas. Mi-am amintit că peste o oră am întâlnire cu noul proprietar al casei. Dacă nu mă grăbesc nu mai ajung la timp.

Roger a înţeles perfect că era doar o scuză, dar n-a mai reţinut-o. De altfel, i-a cerut numărul de telefon, dar Vivian nu i l-a dat.

— Incă nu-l ştiu pe dinafară şi nu-l am la mine, a zis ea înaintând spre ieşire.

— Atunci, să ţi-l dau pe al meu.

Roger l-a scris pe o carte de vizită.

— Ţi-l dau pe cel de la celular.

I-a dat cartea de vizită şi a condus-o până când a coborât pasarela.

Ajunşi pe micul dig, s-au salutat în grabă şi Vivian s-a îndepărtat cu paşi repezi.

Capitolul 6

Ajungând în parcare, Vivian s-a urcat în masină ca un automat si a plecat cu un demaraj puternic, care a provocat scârţâitul strident al pneurilor.

Roger, care se urcase la volanul Fordului său negru, a asteptat să treacă prin faţa debarcaderului său si apoi a urmat-o

Schimbarea neasteptată de temperament a lui Vivian Orloff, după ce i-a povestit despre Jeff Hunter, i-a stârnit curiozitatea.

In timp ce-i urmărea Mini Morisul, cu cât se gândea mai mult, cu atât se convingea că Jeff a rănit-o mult.

Poate că au fost amanţi, si-a zis el. Sau mai erau încă. Unicul mod de a afla era s-o întrebe si să-si ceară iertare.

Vivian, coplesită de gândurile ei nu si-a dat seama că era urmărită de Fordul negru. Se tot gândea la cele relatate de Roger Lambert.

Ceea ce-i spusese pictorul o răvăşise complet pentru că-i confirma tot ceea ce crezuse mereu despre Jeff Hunter: că era un parazit şi că infatuarea trecută pentru mama ei, l-a făcut să rămână lângă ea numai din interes.

Dar cel mai mult o îndurera faptul că-i vorbise lui Roger în termeni urâţi despre mama ei. Şi mai mult, nu reuşea să înţeleagă cum s-au cunoscut ei doi.

In sfârşit , a apărut din nou un filon misterios şi intrigant care continua s-o lege de Jeff.

Când o să pot să mă eliberez complet? s-a întrebat ea circulând în direcţia Podului Golden Gate.

Unica ei consolare era că în sfârşit mama ei deschisese ochii şi l-a izgonit pe mizerabil din casa ei.

Imediat după ce a ajuns, i-a telefonat şi din tonul vocii sale, a înţeles că se întâmplase ceva şi s-a temut că l-a reprimit din nou în casă pe Jeff.

In realitate, altceva se petrecuse. Jeff venise să-şi ia lucrurile ce le mai avea, era plin de draci şi scandalagiu, încât Angelita a fost nevoită să cheme poliţia.

— N-am mai păţit în viaţa mea o asemenea ruşine, s-a confesat Hope.

Atunci, Vivian i-a spus despre Roger Lambert şi cum, din întâmplare, a aflat de la el.

— Roger nu ştia că eşti mama mea, a ţinut să-i precizeze Vivian. Şi să n-ai remuşcări. Este un mizerabil, mamă. Nu merită absolut nici o consideraţie şi este un noroc că ai reuşit să-l alungi din casă.

— Da, dar avocatul mi-a spus să mă astept la ce este mai rău, pentru că în mod sigur îmi va da mult de furcă. In orice caz, va trebui să-l întreţin.

— Ce să faci?, Vivian si-a pierdut cumpătul.

— Ei, da. Asta este! Nu lucrează. Nu are nici o leţcaie. Eu sunt bogată si astfel...

—Bine, în fond mă gândesc că este mai convenabil să-i plătesti cât trebuie pentru mâncare si să se descurce singur, să fie pe picioarele lui, decât să

continuie să stea lângă tine... a precizat Vivian decisă.

Hope a oftat profund la celălalt capăt al firului si n-a mai spus nimic.

— Mamă? Mai esti pe fir? a întrebat Vivian.

— Da, sunt, a răspuns amărâtă Hope, dar sunt obosită si toată povestea asta mă distruge.

— Te înţeleg, mamă... însă trebuie să-ţi faci curaj.

— Da, dar... a mormăit mama ei, de-acum nu mă mai întorc din drum. Numai că... după atâţia ani... ar fi foarte greu pentru oricine s-ar afla în situaţia mea.

— Vrei să vii pentru un timp la mine?

— Nu. Acum nu. Dar stai linistită, Vivian, am să te ţin la curent.

— Da. Te rog.

După ce a avut această discuţie la telefon cu mama ei, Vivian s-a simţit mai bine si s-a gândit la Roger si la modul cum plecase de lângă el, fără a-si lua nici măcar frumosul desen pe care i-l făcuse. In acel moment, sunetul puternic si repetat al soneriei de la usă a făcut-o să tresară.

S-a întrebat cine ar putea să fie, dat fiind faptul că nimeni nu-i cunoştea noua adresă. Nici măcar Gloria.

Gloria Haggerty era una din puţinele ei prietene. Cea mai dragă şi cea mai apropiată de ea din toate cu care se mai întâlnea.

Când a întredeschis uşa şi a privit afară, a rămas împietrită. A înghiţit în sec, a făcut ochii mari şi a exclamat:

— Tu?!?

— Pot să intru? a întrebat Roger, împingând uşor în uşă.

Vivian s-a dat într-o parte şi a aşteptat să intre.

Bărbatul a închis uşa cu delicateţe şi s-a întors spre ea s-o
privească.

Vivian, descumpănită, a evitat privirea lui.

— Cum de m-ai găsit?

—Foarte simplu: te-am urmărit, a răspuns Roger şoptit, cu drăgălăşenie.

— M-ai urmărit? a repetat neîncrezătoare.

— Da. Şi n-a fost uşor.

—Dar nici măcar nu mi-am scris numele pe uşa de la intrare, a precizat Vivian, care rămăsese în picioare în micul hol de la intrare.

— Ei, cu răbdare şi perseverenţă poţi să obţii tot ce doreşti, a răspuns bărbatul cu un zâmbet. Trebuie să rămânem aici la intrare? a întrebat apoi, apropiindu-se de ea.

—Oh, ce neatentă sunt! a exclamat Vivian conducându-l spre salon.

— Drăguţ aici la tine, a zis Roger privind de jur-împrejur.

— In dimineaţa asta m-am mutat aici. Incă se mai simte un miros de aer închis. Vivian a mers şi a deschis uşa care dădea pe o terasă.

Roger, care mergea după ea, s-a apropiat de parapet si a privit. Erau la etajul cinci, traficul era

aglomerat si în faţa ochilor o panoramă imensă a Pacificului se pierdea în zare, în timp ce în partea dreaptă abia se mai întrevedea prin ceaţă care începuse să se lase asupra orasului, Golful si Podul Golden Gate.

— As dori să-mi spui de ce ai plecat ca din puscă?

Vivian tresări.

Roger s-a întors spre ea. Ia prins o mână si i-a mângâiat-o.

Vivian a ezitat si a observat mâna puternică si sensibilă a bărbatului care i-o strângea pe a sa.

— Intenţionam să-ţi telefonez si să-ţi cer scuze, a mormăit ea. In grabă, am uitat să iau cu mine desenul.

— Nu-ţi fă probleme. O să ai ocazia să-l iei. Cât despre cerut scuze, eu sunt cel care trebuie să le ceară. Este evident că ceea ce ţi-am povestit despre Jeff Hunter te-a rănit si îmi pare rău.

— Nu face nimic, a soptit Vivian, lăsându-l să-i mângâie mâna. Este o poveste urâtă si de demult.

— Vrei să-mi povestesti?

Vivian a dat din cap.

— Nu . Acum nu. Poate altă dată.

— Bine, a acceptat Roger eliberându-i mâna pe care i-o mângâia. Prieteni?

— Prieteni, a repetat Vivian privindu-l drept în ochi de această dată.

Roger a zâmbit şi Vivian şi-a stăvilit impulsul de a se lăsa cuprinsă de braţele lui. Avea nevoie de mângâiere

şi drăgălaşenie, nu de sex. Nu de pasiune carnală. Cel puţin în acel moment. Numai de afecţiune şi de tandreţe.

Şi ca prin farmec, două braţe puternice şi calde i-au cuprins mijlocul şi ea, în mod instinctiv, a aplecat capul pe pieptul care i se oferea astfel, ca şi când ar fi fost lucrul cel mai normal din lume.

Apoi Vivian a închis ochii şi se gândea la palatele cu perle colorate din visul său, şi la nimic altceva.

Roger a legănat-o îndelung şi în linişte.

— Câţi ani ai? i-a şoptit el la ureche.

Vivian a deschis ochii.

— Treizeci. Dar arăt mai mult.

— Mie nu mi se pare, a zâmbit cu şiretenie Roger, legănând-o.

— Şi tu? întrebă Vivian stând nemişcată.

— Ca şi tine. Treizeci.

— In ce lună?

— Data naşterii.

— Eu sunt născută pe 2 martie 1965. Şi tu?

— Şi eu la fel, a răspuns Roger zâmbind.

—Nu se poate! a exclamat Vivian desprinzându-se din braţele lui, cu ochii măriţi de uimire.

— Da! a râs Roger, cuprinzându-i mâinile.

— Asta înseamnă că suntem gemeni, a exclamat Vivian râzând şi ea.

— Nu se poate! Ce noroc! a soptit Roger si,

trăgând-o spre el, a cuprins-o cu braţele sale si-i căuta buzele.

Vivian s-a lăsat sărutată, dar n-a răspuns la sărutul lui. De altfel, îi plăcea la nebunie acel contact fizic.

Roger s-a desprins cu drăgălăsenie de ea.

— Scuză-mă. Atracţia a fost mai puternică decât mine.

Vivian a zâmbit cu drăgălăsenie, dar n-a zis nimic.

— Să reintrăm în cameră, i-a sugerat Roger, dăruindu-i un sărut pe umăr.

Chiar si acest gest confidenţual i-a plăcut lui Vivian, care se supunea docilă.

— N-am absolut nimic cu ce să te tratez, a spus apoi, înaintând spre mijlocul încăperii. Tocmai mă gândeam să mă duc să-mi fac unele cumpărături si să mă aprovizionez cu cele necesare.

— Bine. Să mergem împreună. Roger i s-a alăturat.

— Mă duc să-mi iau geanta, a zis Vivian îndreptându-se cu pasi repezi spre dormitor.

Şi-a periat rapid părul în faţa oglinzii de la sifonier si a dat cu puţin rus pe buze.

— Sunt gata! a exclamat ea întorcându-se, în salon.

Roger, care rămăsese în faţa verandei deschise, s-a întors
s-o privească si a zâmbit.

— Esti fermecătoare! a exclamat, în timp ce ochii lui căprui aruncau priviri gingase spre formele rotunde si graţioase ale corpului ei, care se profilau sub blugi si bluziţa albă. Vivian a zâmbit si Roger a urmat-o

— Unde vrei să mergi să faci cumpărături? a întrebat el luând-o de braţ, în timp ce intrau în ascensor.

— Pe-aici pe aproape, a răspuns Vivian.

—Atunci nu avem nevoie de maşină, a spus Roger, depărtându-se de ea.

— Nu. Vivian s-a întors cu spatele şi după o clipă a simţit căldura buzelor sale la ceafă. A schiţat gestul că se îndepărtează, dar Roger a oprit liftul, a întors-o cu gingăşie să se întoarcă cu faţa spre el şi a strâns-o în braţe.

— Ce faci? a întrebat ea revoltându-se de formă.

—Vreau să te sărut. Şi Roger a pus stăpânire cu lăcomie pe gura ei.

Vivian a închis ochii şi abia a întredeschis buzele, în timp ce un fior ciudat îi străbătea prin corp.

— Imi placi la nebunie..., i-a şoptit Roger după un sărut lung şi pasionat.

Roger a mai sărutat-o încă o dată şi, de astă dată i-a răspuns cu aceeaşi pasiune, cu aceeaşi dorinţă arzătoare.

Apoi cineva strigă de jos şi Roger a apăsat pe două butoane: unul pentru a repune în mişcare ascensorul şi altul pentru a urca din nou la etajul cinci.

Neslăbindu-se din priviri, au ieşit din ascensor şi când Roger a întins o mână să-i ceară cheia de la apartament, Vivian, zâmbind cu tandreţe, a căutat-o în geanta ei mare şi i-a dat-o.

Imediat după ce au închis uşa în spatele lor, Roger a

împins-o cu frenezie spre perete, căutându-i înnebunit buzele, în timp ce-şi strecura înfierbântat o mână sub bluza ei.

Vivian, extaziată, a scos un geamăt când a simţit degetele lui fierbinţi şi neliniştite, care-i mângâiau cu gingăşie sânul.

Roger, nelinistit si cu suflul accelerat, i-a desfăcut nasturii bluziţei, în timp ce Vivian ridica braţele, pentru a-i usura sarcina de a o dezbrăca. Apoi câteva miscări, Roger s-a dezbrăcat si el, după care , ridicând-o în braţe, a pătruns-o cu putere.

Vivian, încolăcindu-se de el cu braţele si cu picioarele, într-o frenezie de nedescris, a scos un geamăt lung, de parcă ar fi fost surprinsă de erupţia unui vulcan, dar la modul sublim de plăcere.

Intr-un moment de luciditate, si-a dat seama că niciodată în viaţa ei nu mai făcuse ceva de genul acesta, că niciodată în viaţa sa nu mai simţise ceea ce simţise în acele momente.

Era o senzaţie nimicitoare, indescriptibilă, de plăcere... S-a lăsat cuprinsă de mrejele unei senzaţii înfiorător de dulce, pe care virilitatea lui Roger i-o producea cu o forţă uimitoare si cu o pasiune, în toate fibrele fiinţei sale, care vibrau în flăcările mistuitoare ale unui extaz sublim.

A fost o flacără care se aprinsese instantaneu, contopind si mistuind două fiinţe într-o îmbrăţisare sublimă.

Şi Roger, cu sufletul la gură, dar încă înclestaţi într-

un sărut, a dat din cap.

— M-am comportat ca un om din epoca de piatră, ca un sălbatic, a adăugat în timp ce o săruta cu plăcere pe buze.

Vivian a oftat. Ii plăcea mirosul trupului său, îi plăcea forţa si virilitatea lui.

— Vino... i-a soptit ea mângâindu-i spatele si umerii. Există chiar si un pat în casa asta...

Roger a luat-o în braţe si ea l-a cuprins cu ale ei în jurul gâtului.

— Spune-mi unde trebuie să mergem, a zis el, sărutând-o pe o ureche.

Vivian a fost străbătută de un fior plăcut.

— Drept în faţa ta, ultima uşă pe dreapta.

Camera era cufundată în întuneric, abia a fost stră puns de o undă de lumină ce venea din hol.

Roger a aşezat-o pe pat, s-a dus şi a deschis ferestrele şi a tras storurile.

Apoi s-a lungit lângă ea şi a întors-o spre el.

— Suntem ca doi ştrengari îndrăgostiţi, a pus el zâmbind şi legănând-o în braţele sale.

Vivian a râs poznaş, ridicând capul atingându-i uşor gura cu buzele ei.

Roger s-a întins pe spate şi a rostogolit-o deasupra lui.

Vivian, lipită de corpul lui cald, i-a cuprins capul între mâini şi i-a căutat gura sărutându-l.

— Imbrăţişează-mă..., i-a şoptit Roger, privind-o extaziat şi când a mângâiat-o pe sâni, Vivian s-a întins

cuprinsă de un fior plăcut şi i-a oferit sfârcurile tari ale sânilor.

Imediat, Roger i-a sărutat aprig şi îndelung.

Vivian a simţit o căldură plăcută în tot corpul şi cu o mişcare uşoară s-a ridicat pentru ca Roger s-o pătrundă.

Amândoi au gemut de plăcere şi au rămas nemişcaţi câteva clipe, apoi Vivian a început să danseze încet deasupra lui pentru ca să se bucure de plăcerea virilităţii lui şi pentru a simţi cât mai profund acea invazie de erupţie vulcanică bărbătească.

S-au iubit cu furie, cu pasiune, bucurându-se unul de celălalt şi căzând apoi, epuizaţi.

Soneria telefonului i-a făcut să tresară.

Vivian a întins o mână spre aparatul, aflat pe noptieră.

—Alo, a murmurat ea, în timp ce Roger o mângâia pe ceafă.

— Oh, Dumnezeule, a exclamat, desfăcându-se din îmbrăţisarea lui.

S-a asezat pe marginea patului si a ascultat cu atenţie ceea ce-i spunea Angelita.

Roger, care se asezase alături de ea, a văzut că s-a îngălbenit la faţă si a privit-o întrebător. La celălalt capăt al firului era acuma Hope, care suspina si ofta de plâns.

— Mamă, te rog, calmează-te. Plec imediat, a zis Vivian.

S-a auzit un clic si Vivian a pus receptorul jos.

—A murit soţul mamei mele. Nu se stie dacă s-a

sinucis sau a fost un incident auto.

— Imi pare rău, a murmurat Roger, cuprinzând-o cu un braţ de umeri.

— Era Jeff Hunter.

—Oh, nu! a exclamat Roger neîncrezător amintindu-si îngrozit ce-i spusese despre el.

— Mă simt foarte jenat pentru ceea ce ţi-am spus azi... scuză-mă, a spus el, văzându-se în încurcătură.

— Roger, n-aveai de unde să stii, a intervenit Vivian, spri- jinindu-si capul de spatele lui. Mama s-a căsătorit cu el doar acum 15 zile, dar avea deja înaintate actele pentru divorţ.

Roger n-a spus nimic. A continuat s-o ţină strâns lângă el încă câtva timp.

Vivian a oftat.

— Trebuie să mă pregătesc de plecare. S-a ridicat, a luat un capoţel dintr-o valiză si a intrat la baie.

Roger s-a dus în salon să strângă îmbrăcămintea lor şi geanta lui Vivian. Apoi s-a îmbrăcat şi el rapid.

După puţin timp, a revenit şi Vivian din baie.

— Nu este nici o cursă de avion până mâine dimineaţă, a informat-o Roger, consultând o agendă micuţă pe care a scos-o din buzunarul de la blugi.

— Mă duc cu maşina, a spus Vivian.

A vrut să ia valizele, dar Roger n-a lăsat-o.

— Lasă-le, le iau eu. Te însoţesc.

— Dar nu! Nu mi se pare normal! a obiectat Vivian, luându-şi geanta pe care Roger i-o pusese pe pat.

— Mie, în schimb, da, a zis Roger pornind spre

intrare. Nu te las să pleci singură. Cu Fordul ajungem mai repede şi chiar dacă vom ajunge în zorii zilei, vom fi împreună.

S-a oprit în faţa uşii şi a lăsat valiza jos.

Vivian l-a îmbrăţişat.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, a şopti ea.

— Eu ştiu. Cu un zâmbet. Roger a sărutat-o pe buze. Vivian a zâmbit.

— Dar înainte de a pleca, a spus el mângâindu-i părul, trebuie să mâncăm ceva.

— Bine, a fost de acord Vivian. Aici jos este un fast food.

Roger a dus valizele la Fordul lui şi apoi s-au dus să mănânce.

Când, în sfârşit, Vivian s-a urcat în maşina lui Roger, era deja seară, dar încă mai era lumină şi o pânză de ceaţă se lăsase deasupra oraşului.

Roger, cu calm şi în linişte, i-a aruncat o privire şi a ieşit din parcare.

N-a fost uşor să traverseze oraşul. A fost necesară o oră pentru a ajunge pe autostradă, pentru că pe lângă ceaţă, traficul era foarte aglomerat, încât uneori au fost nevoiţi să se oprească, de mai multe ori înaintând ca melcul.

Pe drum au vorbit puţin şi Vivian îi datora recunoştinţă lui Roger. Oricum, şi-a zis, nu a fost necesar să-l convingă într-o poveste care nu-l interesa. Cine era de fapt Roger Lambert? Un străin pe care abia îl cunoscuse.

Şi-a dat seama că niciodată în viaţa ei nu s-a dăruit unui bărbat după nici măcar două ore de când îl cunoscuse. Oare ce se întâmpla cu ea?

Şi mai mult, gândindu-se furioasă la pasionata lor îmbrăţişare, Vivian şi-a dat seama că s-a folosit de Roger.

A aruncat o privire profilului său puternic. Nu era nici o umbră de îndoială că o plăcuse. Dar până la ce punct? A încercat să se gândească la viaţa viitoare alături de el, dar n-a reuşit să găsească un răspuns.

A dorit să adoarmă pentru a visa din nou palatele cu perle colorate şi bărbatul fără înfăţişare, gol alături de ea. A privit afară şi a observat că ceaţa se rărise şi că intraseră pe autostradă.

— Sunt prea indiscret dacă te rog să-mi vorbeşti despre Jeff şi mama ta?

Vocea lui Roger a făcut-o să tresară.

— Este o poveste lungă şi nu sunt sigură că ai dori să ţi-o spun. Scuză-mă!

Roger a ridicat o mână şi s-a întors o clipă s-o privească.

— Vezi, a zis ea, este o poveste ciudată şi, sinceră să fiu, nu ştiu de unde să încep... S-a întrerupt şi şi-a dres glasul. A ezitat încă câteva clipe, după care a oftat.

— Este o poveste care a început acum 14 ani. Aveam 16 ani si el, Jeff, 21...

Roger n-a întrerupt-o deloc. Conducea , privea în faţa sa si din când în când se întorcea spre ea. Ii strângea mâna si-i zâmbea.

Vivian i-a povestit totul, chiar si despre faptul că este fiică nelegitimă si că nu a aflat niciodată cine ar putea să fie tatăl ei.

A concluzionat, cu o oarecare emoţie în glas, că o iubeste mult pe mama ei si că se înţelege cu ea de minune, iar moartea lui Jeff Hunter nu o leza cu nimic.

După ce a terminat de spus povestea, Vivian a izbucnit în lacrimi.

Roger a oprit masina la prima parcare.

— Imi pare rău, i-a soptit el luând-o în braţe. Este vina mea. Nu trebuia să te rog să... s-a întrerupt si i-a mângâiat părul cu o mână.

— Poate că a fost bine pentru mine, a mormăit Vivian, plângând. Dar mă gândesc la mama si îmi fac multe griji pentru ea.

— Gata, Roger a aprobat-o si i-a mângâiat cu drăgălăsenie părul.

Apoi, au pornit din nou la drum.

Capitolul 1

Când au ajuns în apropiere de Palm Springs, Roger a trezit-o pe Vivian.

După ce s-au oprit să bea o cafea si pentru a-si dezmorţi picioarele la o staţie de benzină, cam la vreo 40 de kilometri după Los Angeles, Vivian a adormit linistită si el a lăsat-o să doarmă.

După un timp, Vivian s-a scuturat si s-a trezit.

— Incă vreo sută de kilometri si vom ajunge, i-a spus Roger.

Vivian s-a ridicat si a tras la loc scaunul rabatabil. S-a uitat
la ceas.

— Două, a mormăit. Dar cât am dormit? a întrebat ea.

— Două ore, a răspuns Roger cu un zâmbet.

— Unde suntem? Vivian a privit afară prin fereastră.

— Am trecut de Long Beach. Incă vreo sută de kilometri si vom ajunge la destinaţie.

— Dumnezeule! Tu nu te-ai odihnit mai deloc. Vivian a dat din cap. Sunt de neiertat, s-a scuzat ea, întinzându-se.

— De ce?

— Pentru că ar fi trebuit să-ţi ţin companie. Vivian şi-a scos o perie micuţă din poşetă şi şi-a periat părul.

—Nu-ţi face probleme, a spus Roger, înăbuşindu-şi un căscat. Imediat ce vom ajunge şi te voi lăsa acasă la tine, am să mă duc să caut o cameră la un hotel şi voi trage un somn bun.

— Nici să nu te gândeşti. Vila este foarte mare şi Angelita nu ne-ar permite nicicum să te lăsăm să dormi la un hotel. Vivian a schiţat un zâmbet.

— Angelita? Roger a privit-o întrebător.

—A fost doica mea, după care a rămas cu noi. Are o adoraţie pentru mama mea. Nu-mi mai amintesc cu care dintre cei şase fii ai ei sunt de-o vârstă. Ştiu numai că a stat tot timpul cu noi...

— Cu cei şase fii?

— Da, doi băieţi şi patru fete. Şi cu soţul, bineînţeles. După ce a murit bunicul meu, am părăsit Palo Alto şi am venit aici. Mama a aranjat şi utilat pentru Angelita şi familia ei casa din spatele vilei, unde cândva a locuit familia unui vătaf al străbunicului meu. După ce totul a fost gata, a chemat-o şi de atunci nu s-a mai mişcat de aici, decât când mai pleacă pe la fiicele ei, care s-au măritat şi locuiesc pe ici şi pe colo , prin apropiere. După naşterea celui de al şaselea fiu, a rămas văduvă... din fericire.

Roger a zâmbit cu şiretenie.

— De ce?

— Pentru că soţul ei nu prea avea chef de muncă şi-i turna mereu copii.

— Bine, dar putea să ia atitudine...

— Ştiu, dar după cum se pare nu era usor... Vivian a oftat. Nu este usor... a repetat gândindu-se la mama ei care în toţi acei ani a fost înselată de Jeff.

— Apoi, când s-au căsătorit fiicele ei si băieţii au

început să muncească si să se întreţină, s-a transferat definitiv în vilă. Şi la casa ei se duce numai când mai vine câte un fiu si are nevoie de ea. Vivian a zâmbit. Interesant, nu? Chiar si azi avem cu toţii nevoie de ea...

— Chiar că sunt curios să o cunosc. Acum spune-mi încotro o luăm, a zis Roger, micsorând viteza.

Vivian i-a indicat direcţia.

Fordul a luat-o pe South Pal Canyon Drive si imediat s-a oprit în faţa porţii de la intrare în vilă.

Curtea interioară si salonul erau luminate. Roger scoase valizele lui Vivian când a apărut statura masivă si impunătoare a bătrânei guvernante, în curtea interioară.

—Aceea trebuie să fie Angelita, a zis Roger punând valizele jos.

Vivian a spus că da, si dădea din mână spre ea, în semn de salut.

Femeia a iesit în stradă si, contrar obiceiului, a îmbrăţisat-o în liniste.

— Roger, ţi-o prezint pe Angelita, a zis Vivian.

— Salut, a spus bărbatul zâmbind.

— Imi face plăcere, a spus femeia, ţinând-o pe Vivian de mână.

— Roger este un bun prieten al meu si a vrut să mă însoţească.

Angelita s-a bucurat.

— Vino... mama ta te aşteaptă.

— M-a aşteptat fără să doarmă? a vrut să ştie Vivian.

— Da. A dormit cam o oră pe divan. Era aşa de agitată că a trebuit să-l chem pe doctorul Winkerman. I-a dat un sedativ.

Când Roger a intrat în salon şi a văzut-o pe Hope, a rămas surprins de asemănarea cu Vivian.

— Bună, mamă. Vivian s-a apropiat de divan unde stătea întinsă mama ei, s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz.

— Cum de simţi?

— Puţin zăpăcită, a răspuns cu greu Hope. Cine este acel domn? a întrebat văzându-l pe Roger stând lângă uşă.

— Este Roger Lambert. M-a adus cu maşina lui.

— Mulţumesc, domnule Lambert. Hope s-a ridicat cu greu şi s-a rezemat de spătarul divanului. Fiica mea mi-a spus că îl cunoşteai pe soţul meu...

Roger, pus în încurcătură, a privit spre Vivian întrebător.

— Inainte ca tu să fi urcat la mine în apartament, am vorbit cu mama la telefon, i-a explicat tânăra doamnă pentru a-l face să înţeleagă că i-a spus despre discuţia lor. Să nu fii indispus, a adăugat aşezându-se lângă mama ei.

— Nu, să nu vă faceţi probleme, a intervenit Hope făcând un gest vag cu mâna. De-acum...

Roger nu ştia ce să spună. Era contrariat şi obosit.

Angelita a venit cu un platou pe care erau pahare şi o carafă plină cu suc de ananas de la gheaţă, pe care l-a aşezat pe măsuţa de lângă divan.

— Puteţi să-mi daţi puţin whisky? a întrebat Roger timid.

— Sigur. Cu gheaţă? Angelita i-a servit un pahar lui Hope.

— Mulţumesc, nu. Simplu. Roger a zâmbit.

— Vreau si eu, dar cu cuburi de gheaţă, a zis Vivian.

— Vreau si eu, a spus cu timiditate Hope.

— Tu nu! au exclamat la unison Vivian si Angelita.

—Ai luat sedative, a adăugat Vivian, mângâind-o pe o mână.

Hope a strâmbat din nas si a încercat să protesteze, dar atât Vivian cât si Angelita, au fost inflexibile.

— Veniţi, luaţi loc, a spus Hope adresându-se lui Roger, care rămăsese în picioare, în timp ce Angelita iesea din salon.

— Vă mulţumesc, doamnă! Roger s-a asezat pe un fotoliu. Cu toate că sunteţi mamă si fiică, semănaţi ca două surori, a zis el, privindu-le.

— Ehei... a oftat Hope, sunt puţin mai urâţică, a mormăit ea trecându-si o mână prin părul ei negru si lucios ca cel al fiicei sale.

—Urâţică? s-a mirat Roger. Doamnă Hunter, sunteţi o doamnă foarte frumoasă. Foarte frumoasă, ca fiica dumneavoastră.

Angelita a revenit si a adus o altă tavă pe care a lăsat-o lângă ei.

— Angelita, a strigat Hope, te rog să pregătesti camera de oaspeţi pentru domnul Lambert si apoi te

poţi duce la culcare. Şi nu-ţi mai fă griji pentru mine.

— Da, dar îmi promiteţi că o veţi trimite imediat să se culce, a zis guvernanta adresându-se lui Vivian. A închis bine geamurile de la salon, a salutat si după ce a iesit, a închis usa.

Hope a sorbit o gură de ananas si s-a strâmbat. Apoi l-a privit pe Roger care îi intindea lui Vivian un pahar în care a pus puţin whisky, la care a adăugat gheaţă si sifon.

Vivian a luat o înghiţitură si a privit-o pe mama ei.

Roger, care le examina din priviri, a observat o expresie de tinereţe care a apărut pe chipul ei.

Povestea pe care i-o relatase părea scenariul unui film care stoarce lacrimi, s-a gândit el, jucându-se cu paharul. In schimb, era o poveste adevărată, amară.

Şi în mod inconştient, amintirea Melisei l-a făcut să se înfioare, provocându-i o stare de indispoziţie.

Când am să mă vindec şi să pot uita totul? se întrebă el sotbind din whisky.

Foarte frumoasă, infidela Melissa Vagraham, pe care o iubise din tot sufletul, i-a distrus viaţa într-o perioadă scurtă de timp, dar atât de intens încât, şi azi, după cinci ani, golul pe care l-a lăsat n-a mai fost umplut.

Un gol cu părere de rău, un gol plin de ură şi de rătăcire, s-a gândit Roger cu amărăciune. De ce l-a trădat Melissa şi l-a decepţionat... înstrăinându-l?

— Vivian mi-a relatat ce v-a spus Jeff cândva.

Vocea suavă a lui Hope l-a readus pe Roger la

realitate.

— Dacă aş fi ştiut..., s-a bâlbâit el, surprins şi pus din nou în încurcătură.

— Să lăsăm asta, a şoptit Hope obosită. Eu nu aş fi vrut să-i dau dreptate... dar s-a întrerupt şi s-a ridicat. A murit fără demnitate, la fel cum a trăit mereu. Şi nu era singur.

Hope a făcut un efort enorm pentru ca să nu izbucnească în plâns

— Nu era singur? Vivian s-a ridicat şi ea.

— Nu. Era cu o fată. In mod evident, cu una dintre ultimele lui cuceriri.

— A murit si ea? a întrebat Vivian.

— Da. Amândoi erau beţi, au derapat si s-au izbit de ceva. Hope s-a îndreptat si a privit-o pe fiica ei. Şi eu sufăr în continuare, a precizat ea plecându-si privirea

Vivian si Roger tăceau. Orice ar fi spus, n-ar fi reconfortat-o.

Un sunet strident repetat si ţipător al unui greier a străpuns linistea.

— Este aproape ziuă, a mormăit Vivian, prinzând-o de mână. Nu crezi că ar trebui să dormi puţin? Suntem si noi obosiţi.

— Bine, a răspuns Hope. Să mergem la culcare.

Vivian si Roger au condus-o până sus pe scări. Ajunsă la etaj, Hope s-a oprit si a spus:

— Pe mai târziu. Funeraliile vor avea loc la ora trei. Se va pleca de la morgă.

— Unde va fi înmormântarea? a întrebat Vivian.

— La mormântul familiei sale.

Hope a sărutat-o pe obraz, l-a salutat pe Roger făcându-i semn cu mâna si s-a îndreptat spre usa dormitorului său.

— Vino, i-a soptit Vivian lui Roger, te conduc în camera ta.

Camera de oaspeţi era ultima, la capătul holului si avea
vedere spre grădină.

Vivian a deschis usa, a intrat urmată de Roger si după ce a aprins lumina, a controlat ca să se asigure că nu-i lipseste nimic.

— Ai toate cele necesare pentru bărbierit, i-a precizat, întorcându-se de la baie.

— Dacă vrei, dă-mi bluza ta si Angelita se va îngriji s-o ai curată mai târziu.

— Nu, nu este necesar. După funeralii voi pleca. Presupun că vei mai rămâne cu mama ta câteva zile.

— Da, a oftat Vivian. Ei, acum mă duc şi eu la culcare, să te odihneşti. Somn uşor.

— Mulţumesc, Vivian. Roger a cuprins-o în braţe şi a sărutat-o dulce pe obraz. Incearcă să te odihneşti şi tu.

— Sper . Vivian a schiţat un zâmbet, şi a ieşit din cameră.

Rămas singur, Roger s-a dezbrăcat rapid şi s-a vârât în pat.

Cearşaful alb din in mirosea proaspăt a lavandă. S-a învelit
cu o voluptate senzuală şi imediat s-a cufundat într-un

somn greu şi fără vise.

Vivian, în schimb, n-a reuşit să închidă ochii. Tolănită în pătuţul ei de adolescentă, cu ochii fixaţi pe tavanul pe care luminile din curte erau un evantai de arabescuri, nu reuşea să-l alunge pe Jeff din mintea ei.

Jeff Hunter a fost ca un blestem pentru ea şi mama ei şi chiar mort continua s-o facă să sufere, nu pentru că îl mai iubea încă, ci pentru că moartea lui aducea altă durere mamei sale.

Şi mama ei avea acum nevoie de ea. Din această cauză, şi-a zis, ar trebui să rămână la Palm Springs până se va restabili complet.

Pentru că nu era încă momentul să-şi facă proiecte pentru viitor, s-a decis ca în zilele următoare, cu cei treizeci de mii de dolari pe care i-a luat anticipat de la Ralph să-şi deschidă un cont curent la o bancă din Palm Springs şi va trebui să-i telefoneze lui Ralph pentru a-i cere ceilalţi şaptezeci mii de dolari pe care-i mai datora. Şi o va convinge pe mama ei să facă împreună o călătorie.

Şi Roger? Cum va evolua oare povestea cu el, care abia începuse? Sau poate că s-a sfârsit deja? Totul s-a petrecut în grabă si stirea morţii lui Jeff a creat o astfel de învălmăseală, încât n-au mai avut timp să se mai gândească si la altceva.

*
* *

Vivian s-a întins si s-a ridicat dintr-o dată. S-a îmbrăcat cu o pijama albastră din bumbac, s-a încălţat cu niste pantofi si a coborât în bucătărie.
Angelita, e inutil s-o mai spunem, era deja la cuptor.

Femeia, încă în cămasa de noapte si o bluză, cu o banderolă fixată ca o aureolă pe vârful capului, s-a întors când a auzit-o intrând.

— Esti palidă că mă înspăimânţi, i-a spus ea imediat, măsurând-o din cap până la picioare.

—N-am reusit să dorm, a spus Vivian căscând. Vreau o cafea bună.

— Iat-o. Angelita a turnat într-o ceascâ si a servit-o. Puneţi cât zahăr doresti.

—Fă-mi si niste friganele, i-a zis, asezându-se pe un scaun. Ciudat, dar mi-e o foame!

După vreo zece minute, Angelita s-a asezat în faţa ei cu o farfurie cu friganele fierbinţi, cafea si obisnuitul sirop de paltin.

— Ştii ce, a spus ea, după ce a băut o gură de cafea. Nu stiu la ce oră o să-l îngroape pe „ăla“. Poate că astfel se va instala linistea si în casa asta.

— Ei, nu ştiu, a oftat Vivian. N-ai văzut în ce hal a ajuns mama?

—Doamne! a exclamat Angelita care abia terminase de mâncat o friganea. După toate câte i le-a făcut, sper să-şi revină.

— Dar cum s-a întâmplat? De ce mi-a spus prin telefon că nu ştia dacă s-a sinucis sau a fost un accident?

—Pentru că aşa a spus procurorul când ne-am dus să-i recunoaştem cadavrul. Apoi, după autopsie au văzut că era plin de alcool. Chiar şi sărmana aia care era cu el... Pentru mama ta a fost o lovitură teribilă când a aflat că era cu o femeie.

Vivian n-a zis nimic. A mâncat câteva friganele, a terminat de băut cafeaua şi apoi s-a ridicat.

—Mă duc să mă pregătesc. Va fi o zi mai de grabă obositoare.

— Prietenul tău va rămâne aici? a vrut să ştie Angelita.

— Nu. A vrut să mă însoţească pentru a nu călători singură. Dar după funeralii se va întoarce la San Francisco.

—Iţi place? s-a interesat bătrâna guvernantă, căreia nu-i prea plăceau pletoşii.

—Da. Este pictor. Puţin cam aiurit, dar simpatic, a spus Vivian zâmbind uşor. Să vedem în continuare ce va fi, a precizat ea înaintând spre uşă.

După ce a revenit în camera ei, s-a dezbrăcat şi a intrat la baie. A umplut cada cu apă caldă şi s-a vârât în ea.

Baia a reconfortat-o. A îmbrăcat un halat de plajă

din bumbac cu flori albe imprimate pe un fond verde, s-a încălţat cu nişte sandale tot de culoare verde, după care a coborât în grădină.

S-a asezat pe marginea piscinei si a privit în direcţia gardului dincolo de care se întrevedea casa Angelitei pe jumătate între două mimoze.

La un moment dat a auzit un suerat usor. A privit în jur pentru a înţelege de unde putea provenit si n-a văzut pe nimeni.

— Ehei!

Vivian a recunoscut vocea lui Roger si a privit spre fereastra de la primul etaj, chiar deasupra ei.

— Salut! Te-ai trezit deja? a exclamat el.

— Da. Am dormit câteva ore. Mi-ajunge.

— Cobor si eu imediat. Roger i-a făcut un gest în semn de salut cu mâna si s-a retras.

Vivian s-a dus si s-a lungit în hamacul suspendat între doi palmieri si a închis ochii. Şi în timp ce asculta cântecul greierilor, a cuprins-o usor somnul.

— Ehei, somnoroaso.

Vivian s-a trezit, dar n-a deschis ochii.

Roger era lângă hamacul ei si-i zâmbea.

— Salut, frumoaso

Vivian a observat părul lui nepieptănat.

— Ah, ai coborât, a borborosit somnoroasă.

— Sigur. Am coborât, am văzut că dormeai si atunci am iesit, am făcut plinul cu benzină si am profitat să fac un tur prin oras.

— Am dormit atât de mult? a întrebat Vivian ridicându-se.

— Două ore. Roger a ajutat-o să coboare din hamac si a ţinut-o strâns la pieptul său câteva secunde.

— Scuză-mă, a mormăit ea, desfăcându-i braţele, cât este ceasul? a întrebat

— Aproape miezul zilei.

—Mama a coborât?

—încă n-am văzut-o.

In acel moment a sosit si Hope.

— Iată-mă, a exclamat înaintând spre ei.

Vivian s-a întors spre ea si a mers în întâmpinare.

— Cum te simţi? Ai dormit bine? a întrebat-o sărutând-o cu afecţiune pe un obraz.

— Câteva ore, după care m-am trezit si n-am mai putut dormi.

Vivian a observat paloarea ei si ochii dusi în fundul capului.

—Peste o jumătate de oră servim masa, a spus Hope privindu-l pe Roger. Apoi vom pleca.

— Am hotărât să mai rămân cu tine, mamă, i-a spus Vivian, luând-o la braţ.

— Adevărat? Ochii violeţi ai lui Hope au avut o sclipire.

— Sigur. Vivian a sărutat-o din nou. Doamne Sfinte, a exclamat pe neaşteptate lovindu-se cu palma peste frunte.

Roger si Hope au privit-o curiosi.

— Masina mea a rămas la San Francisco. Trebuie să

merg s-o iau.

— Bine. O să te duci peste câteva zile. Intre timp poţi să folosesti furgoneta mea, a zis Hope. Dumneata mai rămâi? l-a întrebat pe Roger.

— Nu. Asa cum i-am spus lui Vivian, după funeralii mă întorc la San Francisco.

— Păcat, a exclamat Hope.

— Dar mă voi întoarce. Vivian stie că voi reveni repede.

Dar n-a fost asa.

După funeraliile lui Jeff, Roger a plecat imediat la San Francisco si nu s-a mai întors . A telefonat o singură dată pentru a saluta mamă si fiică si cu acea ocazie i-a spus lui Vivian că trebuie să plece la Sacramento pentru a termina portretul cuiva, pe care-l începuse cu sase luni înainte si pentru care încasase anticipat o sumă frumusică.

— Imediat ce voi reveni de-acolo, am să-ţi dau un semn de viaţă, a promis el.

Vivian ar fi vrut să-i facă precizarea că Sacramento nu este la capătul lumii si că ar putea să-i dea câte un telefon si de-acolo, să-i dea o adresă unde l-ar putea reîntâlni, dar n-a făcut-o.

La câteva zile după aceea, a primit desenele abia schiţate din memorie cu chipul ei frumos, însoţite de un scurt si laconic bileţel: „Am reţinut numai profilul tău. Mulţumesc. Roger.“

Vivian a simţit o strângere de inimă si într-un acces de furie a rupt desenele si bileţelul.

In săptămâna care a urmat, a avut grijă de Hope si atunci când a constatat că se simţea mai bine, într-o dimineaţă a luat primul avion spre San Francisco.

Contrar celor hotărâte mai de mult, nu a deschis nici un cont la Palm Springs si când a sosit la San Francisco, s-a dus imediat la apartamentul ei si pentru că era joi si abia era ora sapte dimineaţa, a telefonat la Ralph acasă, fiind sigură că-l va găsi.

Aşa cum îşi imaginase, a răspuns Jean care, după câteva momente de aşteptare, i l-a dat.

— Dar unde ai dispărut? a întrebat-o el, după ce a salutat-o. Nu mi-ai spus deloc unde să-ţi depun ceilalţi bani şi vroiam să mai ştiu cum te-ai aranjat.

— Am fost la Palm Springs. Poate că am să mă transfer acolo. Dar cum încă nu ştiu sigur, cel mai bine ar fi să-i depui în contul mamei mele.

— Bine, cum vrei. Dă-mi numărul contului ei.

Vivian i-a dat toate datele necesare şi a vrut să închidă.

—Aşteaptă! a exclamat Ralph. Dacă este necesar să vorbesc cu tine, unde te găsesc?

Vivian n-a răspuns imediat, nedecisă dacă să-i dea numărul ei nou de telefon.

—La Palm Springs pentru moment, a spus în grabă şi a întrerupt convorbirea.

Apoi a telefonat la Gloria Haggerty.

— Pot să ştiu şi eu ce s-a întâmplat de ai dispărut dintr-o dată? a întrebat-o prietena ei. Din tonul vocii sale, Vivian şi-a dat seama că era îngrijorată.

— S-au întâmplat multe lucruri în ultimile zile, i-a precizat Vivian, bucuroasă că i-a auzit vocea, când ne vedem, am să-ţi povestesc totul.

— Te-am căutat la telefon, la restaurant, şi Ralph mi-a spus că v-aţi certat.

— Ah, aşa ţi-a spus? L-am părăsit.

— De ce?

— Pentru că nu mai aveam nimic pentru el ... şi apoi am descoperit că mă trăda. Cu una de 18 ani.

— Nu-mi spune. Gloria era stupefiată. Şi acum?

—Ei, acum... Vivian s-a oprit şi a oftat. Nu ştiu. A fost tentată să-i povestească despre Roger, dar s-a abţinut.

I-a dat nouă ei număr de telefon.

— Insă, a precizat, să nu i-l dai lui Ralph, dacă ţi-l va cere vreodată. I-a spus că vrea să se întoarcă la Palm Springs. Soţul mamei mele a murit pe neaşteptate într-un accident de maşină şi astfel, ştii... nu vreau s-o las singură.

In timp ce-i spunea toate astea se gândea la ce figură ar face dacă ar şti relata că defunctul soţ al mamei sale nu era altul decât Jeff Hunter, despre care ştia toată povestea.

— Când speri să te întorci? a întrebat Gloria

—Nu ştiu încă. Vreau s- o conving pe mama să facă o călătorie.

— Bine. Atunci fă ce crezi şi să-mi dai de veste.

— Aşa am să fac. Pe curând, Gloria.

A închis telefonul şi a oflat. Apoi a privit în jur şi, fără să-şi dea seama, a izbucnit în lacrimi.

S-a aruncat pe pat şi a dat drumul la toată

amărăciunea din sufletul ei, la toată tristeţea care-i strângea inima.

Capitolul 8

Vivian se simţea singură si trădată de viaţă. Dacă ar fi avut-o cel puţin pe Gloria aproape de ea, s-ar fi putut sfătui cu ea, să-si găsească alinare în cuvintele sale, astfel ca atunci când, cu câţiva ani în urmă, îi povestise despre combinaţia ei mizerabilă cu Jeff.

Gloria a fost prima persoană pe care a cunoscut-o când a sosit la San Francisco în Chryslerul dăruit de mama sa, încărcat cu valize si pachete.

Cu toate sfaturile date de mama ei, printre altele să nu se încreadă prea mult în persoane necunoscute si-i relatase despre pericolele care existau într-un oras mare ca San Francisco, Vivian si-a amintit că a simţit pentru Gloria o simpatie instinctivă si o încredere imediată.

Gloria, o femeie nici prea frumoasă, ci mai degrabă plinuţă, dar cu un chip expansiv si deschis, încă din primul moment a fost foarte protectoare cu ea, cu toate că provenea dintr-o familie săracă. Ceea ce câstigase într-un restaurant la modă ca „The Anchorage“, abia îi ajungea să se întreţină si să plătească orele pe care le urma la o scoală hotelieră.

Gloria nu i-a cerut niciodată nici măcar un bănuţ si nu a profitat de ea pentru a obţine ceva.

întâlnirea lor a avut loc în parcarea unui supermarket de lângă „The Anchorage“.

— Ei, fii atentă! i-a strigat Gloria de la gemuleţul unui Citroen vechi. Vezi că intri cu masina într-un stâlp.

Vivian si-a amintit că Gloria a coborât din masina sa

si, s-a apropiat.

—Te ajut eu să parchezi masina, a exclamat cu un zâmbet larg pe buzele abia rujate. Vivian i-a mulţumit si când a coborât din Chersler, Gloria a aruncat o privire în interiorul masinii si a măsurat-o din cap până-n picioare.

—De unde vii? a întrebat-o

— Din Palm Springs, a răspuns ea, dezmorţindu-si picioarele.

— Orasul bogătasilor, a exclamat Gloria surprinsă. Ai străbătut un drum lung. Ai pe cineva pe-aici? a întrebat-o ea.

— Nu. Este prima seară, trebuie să găsesc un loc unde să dorm.

— Câţi ani ai? Eu am 20, a spus Gloria.

— 18. De ce?

— Pentru că arăţi mult mai tânără.

Gloria a făcut o pauză. Eu locuiesc la o pensiune pentru fete, a precizat. Dacă îţi convine... Şi arăta spre Chrysler cu un gest semnificativ al mâini. Dacă nu cumva doresti să mergi la „Sheraton!“

Vivian si-a amintit că a izbucnit în râs.

—Nu! Am venit la San Francisco să studiez şi să găsesc ceva de lucru.

— Bine a consimţit Gloria. Eu mă numesc Gloria. Gloria Haggerty.

— Şi eu Vivian Orloff.

— Bună Vivian. Bine ai venit.

Au intrat împreună în supermarket şi după ce şi-au făcut cumpărăturile, Gloria, a ghidat-o cu Citroenul său

prin traficul haotic din San Francisco, până la Potrero Avenue şi s-a oprit în faţa unei clădiri victoriene impunătoare, unde Janine şi Dorothy Benson, surori şi fete bătrâne, conduceau de mulţi ani o pensiune proprie numai pentru tinere fete.

Vivian şi-a amintit că acea casă veche şi restaurată după faimosul cutremur din San Francisco, i-a plăcut imediat.

Janine şi Dorothy Benson au primit-o cu multă căldură. I-au prezentat o cameră foarte primitoare şi mobilată cu gust şi ea s-a simţit imediat ca acasă şi bine dispusă.

Pe lângă Gloria, care se proclamase imediat prietena şi confidenta ei, celelalte locatare, vreo zece, erau toate fete între 18-20 de ani, studente şi cu serviciu.

De altfel, acea primă perioadă la San Francisco nu a fost uşoară. Despărţirea de mama ei, de Jeff, de Angelita, a fost pe neaşteptate şi prea violentă.

Atunci când mama ei a aflat de aranjamentele sale, s-a liniştit şi-i dădea telefon din două în două zile. Dar atunci când i-a spus că pe lângă frecventarea cursurilor de la universitate a mai luat şi un serviciu, lucrând cu Gloria la acelaşi motel-restaurant şi unde erau cameriste, mama ei şi-a exprimat decepţia şi a venit în grabă la San Francisco ca să controleze personal cum stau lucrurile.

Cu această ocazie a cunoscut-o si pe Gloria si după ce a văzut unde lucrează fiica sa, s-a întors mai linistită la Palm Springs.

*

* *

Vivian s-a ridicat din pat si s-a dus să se privească în oglindă.

A scos limba, s-a strâmbat la propria-i imagine si i-a venit în minte Roger.

Tăcerea lui o indispunea si dorea nespus de mult să-i telefoneze si să-i spună păsurile ei. In schimb, si-a periat părul si a dat cu puţin ruj pe buze.

A dus lucrurile necesare la masină, a iesit din parcare si s-a îndreptat spre autostrada pentru Los Angeles.

Pe parcursul călătoriei s-a oprit de câteva ori să mănânce câte ceva si să se odihnească. Şi de fiecare dată a încercat să sune la Roger, dar n-a primit nici un răspuns, pentru că celularul lui nu era conectat.

Necăjită si mai mult, a renunţat să-l mai caute si a încercat să-l alunge din mintea ei.
Când a ajuns la Palm Springs se făcuseră orele zece seara.

Mama ei si Angelita stăteau în curtea interioară, la aer, si când au văzut-o nu mai puteau de bucurie.

— Dar cum! Dimineaţă mi-ai spus că vei rămâne la San Francisco cel puţin câteva zile! a exclamat Hope, alergând în întâmpinare, fericită că o vede din nou.

— După aceea, m-am decis să revin imediat. Vivian a îmbrăţişat-o, adăugând: şi am luat o altă decizie.

Angelita o privea consternată.

— Care? a întrebat Hope posomorâtă.

— Nu face mutra asta, mamă.

Vivian a zâmbit.

— M-am hotărât să plecăm împreună într-o excursie. Trebuie doar să-mi spui unde ţi-ar plăcea să mergem.

— Asta da, este o decizie bună, a intervenit Angelita. Acum, când nu mai era plictisită de prezenţa lui Jeff, îşi recăpătase buna dispoziţie.

— Dacă vrei să mergem în Europa, nu e nici o problemă. Dacă vrei să mergem în Africa, în Papua, în Groenlanda... trebuie doar să-mi spui! Vivian o privea şi aştepta răspunsul ei.

— Vivian, draga mea, n-am nici un chef să mă mişc, a zis Hope, dând din cap.

— Ştiam asta. Nu sunt surprinsă. Dar te rog să mă asculţi puţin. Vom călători câteva luni. Putem să mergem la Paris şi la Londra. Chiar şi în Italia, dacă vrei. Are să-ţi placă şi te vei simţi bine.

— Dă-i dreptate, Hope, a intervenit Angelita.

— O să fie bine şi pentru tine, a adăugat Vivian.

— Desigur! Astfel, n-o să mă mai împiedic de voi câtva timp, a exclamat menajera, zâmbind.

— Nici nu te gândi. Şi tu vei merge cu noi, a precizat Vivian.

—Eu, cu voi? Angelitei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ascultă-mă doar. Singurele călătorii pe care le-am făcut în viaţa mea au fost de la Palo Alto la Palm Springs şi de la Palm Springs la Palo Alto.

— Un motiv în plus pentru a vedea si tu puţină lume, a insistat Vivian.

— Mama ta nu vorbeste, a observat Angelita,

privind-o pe Hope care urmărea discuţia lor fără a interveni.

— Eu cred că meriţi să-ţi iei o vacanţă a intervenit Hope.

— A călători este o vacanţă? Angelita a făcut ochii mari si s-a răcorit cu un mic evantai pe care îl ţinea tot timpul la îndemână, într-un buzunar de la sorţul ei albastru. Este mai mult o oboseală decât o vacanţă. Nu, nu. Eu rămân aici. Voi profita la maximum ca să plec la Palo Alto la neamurile mele.

— Am înţeles, a zis Hope. Bine. Atunci îţi voi spune ce vom face. Imediat ce vom stabili itinerarul, îţi vom plăti corespondentul în bani, dar cu o condiţie.

Hope s-a îndreptat si a privit spre Vivian.

— Să nu-i dai fiilor tăi, au exclamat amândouă într-un glas, mamă si fiică.

— Oh mulţumesc, mulţumesc, a bombănit Angelita, emoţionată si confuză.

După o săptămână, Hope si Vivian au plecat în prima etapă spre Hawaii, iar Angelita a luat autobuzul spre Palo Alto.

* * *

In cele două luni care au urmat, Hope si Vivian au călătorit mereu, de la un punct la celălalt al globului.

In prima lună, din Hawaii au mers în Fuji, au vizitat Sydney, Tokio si Hong-Kong, iar în luna a doua au călătorit prin Europa. Au vizitat Moscova, Berlin, Londra, Paris si Roma.

Pe unde călătoreau, atrăgeau atenţia generală.

Bărbaţii le curtau, iar femeile le priveau cu invidie, fapt ce le distra foarte mult.

Hope, care părea reîntinerită, nu a mai rostit niciodată numele lui Jeff. Ca şi când nu existase. Dar Vivian, deseori, când o privea fără ca ea să-şi dea seama, a observat cutele de amărăciune apărute la colţurile gurii sale.

Cât despre ea, Vivian a descoperit că se gândea deseori la Roger Lambert. Şi avea o nostalgie chinuitoare a mângâierilor sale, a sărutărilor lui, ale îmbrăţişărilor pasionale pe care nu le-ar mai putea repeta niciodată.

*
* *

Angajamentul de a termina tabloul unui fermier bogat din Sacramento venise la momentul oportun pentru Roger.

După unicul telefon dat lui Vivian şi după ce i-a trimis desenele făcute, s-a decis să n-o mai vadă deloc, cu toate că nu reuşea să uite splendidul ei corp graţios şi senzual, care se dăruise cu multă pasiune mângâierilor şi sărutărilor sale.

După experienţa cu Melissa, şi-a jurat să nu mai cedeze niciodată sentimentelor, din care cauză raporturile lui cu femeile se limitau la aventuri fugare şi fără urmări, cel puţin pentru el. Dar cu Vivian lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa.

Cu toate că a fost o străină, a înţeles că s-a lăsat implicat puţin mai mult. Şi din această cauză s-a retras rapid, chiar dacă şi-a dat seama că s-a comportat urât

cu ea.

Sunt un laş şi un egoist, şi-a zis Roger, oprind maşina într-o parcare, Vivian Orloff nu merită acest tratament.

A făcut un calcul mental şi fiind sigur că s-a întors la San Francisco, a căutat numărul de telefon în micuţa lui agendă şi a sunat-o pe celular.

După ce a văzut că nu-i răspunde nimeni, a format numărul de la Palm Springs.

Vocea lui Hope Orloff a răsunat ca a unei secretare care invita pe cei care sună să lase un mesaj.

Roger n-a lăsat nici un mesaj şi a întrerupt legătura.

Bombănind furios, şi-a aranjat cravata, şi-a şters fruntea plină de sudoare şi a coborât din Ford cu braţele încărcate cu pachete de provizii, pe care le-a cumpărat de la un supermarket.

In timp ce urca scărişoara de la casa lui plutitoare, aştepta plăcerea de a se dezbrăca şi a-şi pune slipul de baie, de a se urca în barca lui cu motor şi de a merge în larg ca să înoate.

Ieşise din casă dimineaţă pentru că fusese invitat la o conferinţă la San Francisco Art Institute şi la masa care a urmat. Şi i-a fost foarte greu să suporte căldura atâtea ore în haină şi cravată, cu toate că era îmbrăcat într-un costum albastru, din in.

A pus pachetele pe ultima treaptă a scării şi în timp ce cauta cheia prin buzunarele de la haină, şi-a dat seama că era cineva în casă.

Alarmat, tocmai deschidea uşa, când în prag a

apărut Melissa.

—Bună, a zis femeia, cu un zâmbet amăgitor, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce-i cu tine aici? a întrebat brusc Roger, surprins de prezenţa ei.

— Nici eu nu stiu, a mormăit ea, dându-se înapoi. Roger si-a luat pachetele si a intrat.

Dacă în acel moment Melissa ar fi pus o mână pe pieptul său, ar fi auzit bătăile puternice si dezordonate ale inimii sale.

— Mai aveam încă cheia, a explicat ea privindu-l.

— Şi dacă ai fi găsit o femeie? a întrebat Roger plictisit.

— Doar nu sunt tâmpită! a exclamat Melissa. înainte de a deschide m-am asigurat că nu este nimeni, a ţinut ea să precizeze.

Roger a făcut un gest iritat. Aceeasi aroganţă, aceeasi agresivitate, s-a gândit el, în timp ce mergea la bucătărie să pună pachetele.

— Dar putea să fi iesit puţin si să se întoarcă dintr-un moment în altul, i-a explicat el, revenind în cameră.

— Hm!, a făcut ea cu un zâmbet răutăcios care l-a indispus pe Roger. Ştiam eu că nu este nici o femeie.

— Ca să vezi! Roger era furios. Ce crezi? Că după tine am trăit din amintiri?

— Nu, dar stiu că n-ai o relaţie stabilă.

— Ascultă, ce fac eu nu trebuie să te intereseze. După toţi acesti ani, puteai să mă scutesti de oboseala de a veni. Şi în plus, as dori să-mi restitui cheia si să

pleci.

Melissa a plecat capul.

Roger a privit-o si a observat că s-a îngrăsat.

Când tânăra femeie a ridicat capul, faţa ei palidă si încruntată, înconjurată de un păr lung si blond, era brăzdată de lacrimi.

Roger a răbufnit.

—Melissa, a spus el strângând din dinţi. Termină cu scenele patetice, nu te cred deloc. S-a dus timpul acela.

Melissa şi-a şters lacrimile cu dosul palmei.

— Nu ştiu unde să mă duc, a mormăit ea.

— Şi crezi că-mi pasă? După ce ai dispărut din viaţa mea, mi-am găsit în sfârşit liniştea. Roger s-a întrerupt şi era foarte pornit s-o prindă de un braţ şi s-o arunce afară.

— Bine, a murmurat ea, dintr-o suflare. Am să plec. A luat poşeta pe care o lăsase pe divan, a scos cheia şi a pus-o pe măsuţă. Apoi, în timp ce se întorcea spre uşa rămasă deschisă, s-a dezechilibrat şi s-a sprijinit de bară să nu cadă.

Roger a sărit la timp s- o sprijine.

— Ce ţi s-a întâmplat? a întrebat el întinzând-o pe divan.

Melissa n-a răspuns. Chipul ei frumos era palid. Respira cu
greu şi lacrimi mari îi şiroiau din ochii închişi.

Roger a privit-o cu neîncredere, convins că se preface.

Dar observând-o mai bine, şi-a dat seama că

paloarea aceea şi respiraţia grea nu erau o ficţiune.

— Vrei să-mi spui ce ai?

Melissa continua să tacă.

Roger i-a luat pulsul cu ochii fixaţi pe limba secundarului ceasului său de mână.

Pulsul era foarte slab.

A încercat s-o readucă în fire cu câteva mici lovituri de palmă peste obraji, dar Melissa nu şi-a revenit.

— Melissa, te rog, nu-mi face treaba asta, Roger era îngrijorat deacum. Nu ştia ce să facă.

Şi-a reamintit că avea în casă nişte săruri pe care i le dădea bunicii sale când leşina, dar nu mai ştia pe unde sunt.

Unicul lucru pe care-l avea la îndemână era trusa de ras în care se aflau o soluţie pentru bărbierit si o apă de colonie.

Mai avea si puţin oţet. A optat pentru oţet si a alergat în bucătărie să ia sticluţa. A deschis-o si i-a pus-o sub nasul Melissei.

Tânăra femeie a miscat usor capul si apoi a deschis ochii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat cu o voce pierdută Melissa.

— Nu stiu nici eu, a răspuns Roger. Se pare că ai lesinat. Ţi s-a mai întâmplat si altădată? a întrebat-o el, asezându-se pe un fotoliu.

Melissa a făcut semn că da.

— Şi nu faci nimic? Nu iei nimic?

Roger a observat că începuse să-si revină.

— Nu. Sunt gravidă.

— Cum? Roger a bătut din picior. Dar... n-aveai unde să te duci? La... s-a întrerupt privind-o.

— Soţul meu?

Melissa l-a privit cu ochii ei negri mari, imploratori, dar Roger a rămas indiferent.

—Soţul tău? Te-a izgonit de-acasă? a întrebat el zâmbind strâmb.

—Am plecat eu. Nu-l mai puteam suporta . Melissa a evitat să-l privească pentru a nu descoperi că minţea. Apoi si-a acoperit ochii cu un braţ si a început din nou să plângă.

—Ascultă, a zis Roger, tot mai iritat. Nu vreau să stiu nimic. Nici despre acest soţ, nici despre restul. Nu mă interesează. N- ai dreptul să revii după ani de liniste să plângi pe umărul meu, a mormăit el asezându-se din nou pe fotoliu.

— Dar nu ştiu unde să mă duc, a mărturisit Melissa, izbucnind în sughiţuri.

— Şi atunci? Ce vrei de la mine? Eşti o neruşinată. Cred că vrei ca în numele vremurilor trecute, să ştergi totul cu buretele, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Roger s-a întrerupt şi a dat din cap. Nu pot. Nu te mai iubesc Melissa. De mult nu mai am nimic pentru tine. Şi cu asta, să încheiem toată povestea.

Tânăra femeie s-a ridicat cu greu şi s-a sprijinit de spătarul divanului.

Roger şi-a luat privirea de la ea şi a văzut o valiză lângă uşă, pe care n-o observase mai înainte.

— Şi asta? a întrebat el, arătând-o cu un deget.

— Mi-am luat în fugă ceva îmbrăcăminte şi lenjerie şi am întins-o de-acasă.

— Dar ştii că dacă află că eşti aici, o să am multe probleme.

— Ştiu. Dar el nu ştie de tine.

— Asta nu este o justificare. Nu poţi să rămâi aici, a repetat el scos din minţi.

— Te rog. Numai puţin. Până când o să-mi rezolv lucrurile definitiv.

Roger a dat din cap. Asta nu vrea să plece, s-a gândit el, tot mai nervos.

— Te rog, îl imploră Melissa.

— Ei, bine, a izbucnit el, ridicându-se din nou. Dar îţi dau termen o săptămână. Eu am să plec altundeva. O săptămână, nu mai mult.

— Şi tu unde o să pleci? a vrut să afle Melissa.

— Nu te priveste, a răspuns Roger plictisit. A strâns câteva lucruri într-o geantă si a trântit-o lângă usă. Bani ai? a întrebat-o el.

Melisa a făcut semn că nu.

— Poftim, zice el dându-i două sute de dolari, cumpără-ţi mâncare. Peste o săptămnă, nu vreau să te mai găsesc aici. De acord?

— De acord, a mormăit Melissa, ascunzându-si cu abilitate zâmbetul misterios care se schiţa la colţul gurii sale.

Roger a iesit trântind usa, blestemându-se pentru stupiditatea lui.

A dus geanta la Ford si a plecat spre Princess Street, unde îsi avea atelierul de pictură.

In timp ce străbătea traseul până la destinaţie, se gândea cu furie la Melissa si la felul în care a continuat să-i influenţeze viaţa.

După ce a lăsat-o, nici el n-a mai vrut să rămână la San Francisco. A vândut apartamentul din splendida stradă Lombard Sreet în care locuise cu ea, si-a cumpărat studioul din Sausalito pe care l-a amenajat si ca locuinţă.

A fost o perioadă în care ar fi vrut să se despartă chiar si de această casă plutitoare, unde a trăit cu ea momente de neuitat, dar apoi, răzgândindu-se, a păstrat-o, chiar dacă a plecat timp de trei ani si a fost nevoit s-o mai controleze din când în când.

Apoi, într-o zi, s-a întors si s-a stabilit aici definitiv.

Şi acum... acuma, Melissa a revenit, dar nu-i va permite să-i dea din nou viaţa peste cap. Faptul că a mai lasat-o să stea puţin aici îl nemulţumea, dar era totuşi un semn bun. Era un semn al vindecării. Dar era o problemă faptul că este însărcinată. Era oare prefăcătorie?

Roger a ridicat din umeri. Indiferent dacă este sau nu, într-o săptămână va trebui să plece. Mai mult de atât nu-i va permite.

Roger a oprit brusc Fordul la picioarele unei scări. A luat geanta şi pungile, a coborât din maşină, a urcat cu paşi repezi puţinele trepte şi a deschis uşa. A intrat şi a deschis larg ferestrele de unde putea să admire

splendida panoramă a golfului şi a deschis un frigider care împreună cu un lavoar şi un cuptor electric, formau colţul bucătăriei în încăperea înţesată de pânze şi culori.

Apoi a intrat într-o cameră mică de dormit, s-a dezbrăcat, după care a trecut în baia alăturată unde a făcut un duş. A revenit şi s-a îmbrăcat sumar apoi a intrat în salonul plin de lumină.

A băgat la frigider o parte din cele cumpărate şi a pus câteva sticle cu băutură pe măsuţa de lângă divan, după care, obosit, s-a întins pe pat.

A rămas câteva clipe nemişcat, cu ochii fixaţi în tavan, apoi a sărit ca un automat, a luat celularul şi a format numărul lui Vivian.

La San Francisco nu era.

A sunat la Palm Springs şi i-a răspuns Angelita.

— Salut Angelita, sunt Roger Lambert, ce mai faci?

— Ah! Bună domnule Roger. Ce mai faceţi?

— Bine, bine, a răspuns el râzând. Pot să vorbesc cu Vivian?

— Imi pare rău, dar nu este.

— Când se întoarce?

— Peste o lună.

— Cum peste o lună! s-a mirat Roger, surprins.

—A plecat acum două luni cu Hope, l-a informat menajera. Au plecat într-o călătorie lungă. Ştiţi... după toate cele petrecute, aveau nevoie să se distreze. Inchipuiţi-vă, vroiau să mă ia cu ele!

— Ah, da? De ce nu v-aţi dus? a întrebat Roger, cu toate că nu vroia să fie indiscret.

— Ehei, domnule Roger! Sunt bătrână si n-am mai

călătorit! a spus ea râzând. Acum ar trebui să fie prin Europa, a precizat ea.

Vocea ei răsunătoare l-a făcut pe Roger să râdă.

— Am înţeles. Atunci, o să ne revedem curând, a încheiat el si a întrerupt conversaţia.

S-a ridicat, a pus portofelul în buzunarul blugilor si a iesit.

Simţea nevoia să se plimbe, să se gândească, să-si pună ordine în idei.

Capitolul 9

Dacă pe de o parte decizia de a rupe relaţia cu Vivian îl neliniştea şi dorea din tot sufletul s-o revadă şi să-i explice motivele comportamentului său absurd, pe de altă parte apariţia neaşteptată a Melissei l-a turbat.

Ce vroia de la el? De ce l-a căutat? Poate că se afla într-o mare încurcătură, pe lângă un mariaj ratat şi o sarcină probabil nedorită. In orice caz, afacerea nu-l privea.

Roger s-a oprit şi s-a aşezat pe o bancă în faţa golfului. Şi a simţit un fel de gol profund în suflet.

Ce viaţă confuză ducea, se gândi el în timp ce privea ambarcaţiunile de diferite culori ancorate de-a lungul debarcaderului.

S-a gândit în mod inconştient la Vivian şi imaginea ei solară a avut un efect pozitiv asupra lui.

Ca prin farmec, vedea lucrurile într-o perspectivă corectă.

Acum acceptase s-o găzduiască pe Melissa câteva zile. Nu-l interesa cum o să-şi rezolve problemele, dar îşi dorea numai să plece cât mai repede şi să-l lase în pace.

Niciodată n- a avut nevoie de atâta liniste, pentru a se dedica complet muncii sale, ca în acel moment.

Chiar în ziua aceea, patronul galeriei cu care se întâlnise înainte de a pleca la Institutul de Arte din San Francisco, i-a comunicat că intenţionează să-i pregătească o expoziţie personală si că în sase luni va trebui să-i prezinte cel puţin vreo zece lucrări, deja

concesionate.

Imediat ce a primit această stire, s-a gândit la Vivian, pentru că era sigur că având-o drept model, ar putea să reusească să realizeze lucrări bune.

După ce l-a părăsit Melissa, timp de un an n-a mai putut picta. Ajunsese într-o asemenea stare de demoralizare, încât se gândise să-si arunce sevaletul, pânzele, culorile si pensulele, pentru a face altceva.

Dar ce anume? In afară de a picta nu stia să facă altceva.

Pentru pictură, părăsise casa părintească din Ohio si plecase la San Francisco. Avea 18 ani pe atunci si tatăl său , un fermier model, a făcut sacrificii mari pentru a-l menţine la studii, când s-a înscris la Institutul de Arte din San Francisco.

Şi chiar el însusi a spălat vase la un restaurant, pentru a mai face rost de bani.

Roger si-a amintit de cele două modele cu care a lucrat, timp de doi ani, după ce si-a revenit din depresia si amara experienţă cu Melissa.

Cu toate că nudurile sale au fost apreciate si vândute bine, încă si acum, gândindu-se, la asta, stia că lipsea ceva ce nu reusise să transpună pe pânză.

Perioada cât a lucrat cu cele două modele a fost incandescentă. A fost o experienţă interesantă, dar nu atât de edificatoare.

Frumoase şi fără minte, cele două tinere, studente la Universitate, au răspuns la o invitaţie şi s-au prezentat la studio într-o dimineaţă de noiembrie.

Roger şi-a amintit că era o zi neobişnuit de urâtă şi că, atunci când au intrat erau îngheţate, cu toate că erau îmbrăcate în haine mai groase, şi a trebuit să le ofere câte un ceai fierbinte pentru a le încălzi.

Când şi-au scos beretele din lână a observat că aveau părul frumos, lung şi ondulat. Una, Claudine, era o roşcată cu faţa expresivă şi plină de pistrui şi cealaltă, Roxane, era blondă, cu un chip angelic şi cu un oval perfect din care se profilau ochii negri, mari şi sentimentali.

Entuziasmat, le-a rugat să se dezbrace şi a rămas încântat de formele lor perfecte.

După ce au negociat preţul, Roger a stabilit că le va chema să pozeze când va avea el inspiraţie şi lucrurile s-au desfăşurat în bune condiţiuni câtva timp.

Apoi, la un moment dat, le-a chemat pe amândouă pentru că trebuia să pozeze pentru un tablou mare cu fundal erotic, comandat de un domn bogat şi în vârstă, căruia îi plăceau anumite subiecte extravagante. Pentru a scurta povestea, la un moment dat se aflau toţi trei dezbrăcaţi complet, întinşi pe covorul mare care acoperea jumătate din podeaua salonului.

Din acel moment situaţia i-a scăpat din mână şi pentru el a început o perioadă de huzur şi de plăceri. Până când a hotărât într-o zi să-i pună capăt.

Obosit şi îngreţoşat până la refuz, a terminat-o cu cele două mici creaturi perverse şi a pus ordine în viaţa sa.

Şi, la câtva timp după aceea, a cunoscut-o pe Vivian.

Un câine lătra în depărtare si numai atunci Roger si-a dat seama că se lăsase întunericul.

A aruncat o privire la ceas si a văzut că se făcuse ora nouă.

S-a ridicat de pe bancă si s-a întors la studioul său, despre care, spre norocul lui, Melissa nu stia nimic.

Nu avea poftă să-si pregătească ceva de mâncare si nici să mănânce.

S-a asezat în faţa sevaletului cu o pânză si cu un cărbune a început să deseneze conturul unui nud feminin. Dar mintea lui zbura în altă parte.

Era prea nelinistit si încordat, cum obisnuieste să se spună, si nu avea starea aceea de inspiraţie care să stimuleze creativitatea unui artist. Nerăbdător si scos din fire, a renunţat.

A luat de pe măsuţă sticla de whisky si a destupat-o. A turnat puţin într-un păhărel si l-a dat peste cap.

Apoi s-a asezat pe divan si a privit cărţile numeroasae aliniate pe rafturile care acopereau peretele din dreapta, unicul care nu era plin cu tablouri.

A fost tentat să aleagă o carte, cu toate că n-avea chef de citit.

Când, în sfârsit, s-a decis să se ducă la culcare, băuse jumătate din sticla de whisky, era beat si-i venea să plângă.

Dimineaţa, când s-a trezit, avea gura amară, ameţeli de cap si, privindu-se în oglindă, a înţeles cât de cretin este.

*
* *

Angelita astepta cu nerăbdare să le revadă pe „fetele ei“, cum obisnuia să le numească pe Hope si Vivian.

Vivian o anunţase cu o seară mai înainte de sosirea lor, iar menajera se pregătise şi le aştepta.

Cele trei femei s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat. Angelita a observat că erau amândouă în mare formă, cu toate că erau obosite după călătorie şi puţin debusolate din cauza dificultăţilor de fus orar.

Stând la poveşti, în faţă cu trei ceşti de cafea fierbinte şi un tort de mere, Angelita asculta cu gura căscată cele relatate şi scoţând exclamaţii de bucurie când a primit cadourile.

La un moment dat, Hope s-a ridicat .

— Voi faceţi ce vreţi, a spus ea căscând. Eu mă duc la culcare, a anunţat ea, şi a ieşit din bucătărie.

Vivian s-a interesat dacă a fost căutată de cineva la telefon.

— Da. Prietenul acela, Roger.

Vivian a zâmbit.

— Când? a întrebat ea ezitând.

— Ah, acum o lună. Angelita a privit-o.

Vivian n-a reuşit să-şi ascundă deziluzia.

— Şi după aceea n-a mai sunat deloc?

— Nu, fetiţo, îmi pare rău, a răspuns Angelita, strângând ceştile de cafea. Te mai gândeşti la pictorul tău? a întrebat-o ea, râzând.

— Hm... aşa..., a mormăit Vivian.

— De ce nu-i dai un telefon?

— Nu. Am să fac ceva mai mult. Mâine plec şi mă duc la el, a spus hotărâtă Vivian.

— Atunci, du-te imediat la culcare. La ce oră vrei să te trezesc? a întrebat-o Angelita.

— Foarte devreme. As vrea să plec pe la ora opt. In asa fel ca să ajung spre prânz la Sausalito.

— De ce nu te duci cu avionul? Cu masina ai prea multe ore de mers, a spus menajera.

—Nu-mi place cu avionul. Şi apoi, stii când sofez mă destind, si am timp să mă mai gândesc.

—Da, dar nu prea mult, a exclamat Angelita. Mai bine decât să te gândesti, să fii atentă la condus, a sfătuit-o ea glumind.

—Bine, guralivo. Noapte bună, a spus Vivian iesind din bucătărie.

* *

Melissa avusese multe probleme. Probleme de viaţă, cu bărbaţi care au fost si vor fi mereu cei care o vor ruina. Cu excepţia lui Roger, singurul care a tratat-o cu respect si de care a fost îndrăgostită.

Datorită mamei sale si pornirilor ei necontrolate, pentru ea ceva bolnăvicios si ca un blestem al sorţii, i-a fost infidelă si lui Roger, aruncându-se în braţele bărbaţilor pentru a-si potoli poftele nestăvilite, care o năpăstuiau ca o avalansă de neoprit, o sufocau si o aduceau în stare de delir.

Şi acum, la 25 de ani, era singură, însărcinată, fără o

leţcaie si fără nici un bărbat.

Se gândea cu amărăciune la toate proiectele frumoase pe care părinţii ei le făcuseră pentru ea. Şi la durerea pe care le-a provocat-o într-o zi, la 16 ani, când a plecat de-acasă cu un grup de rockeri direct la New York, la Grande Mela, unde spera să facă o cariră de cântăreaţă de rock.

După câteva luni, a fost găsită la poliţie şi dusă acasă în Connecticut. Reîntoarcerea în familie nu a schimbat-o, dimpotrivă.

Au fost doi ani de infern. Pentru ea care îşi ţinea gura şi pentru ai săi, care nu reuşeau s-o controleze, cu toată intervenţia unui asistent social care o luase în custodie şi a unui psiholog care o urmăreau cu regularitate.

A continuat să fumeze „buruieni“, să treacă de la un bărbat la altul, să chiulească de la şcoală şi să nu termine nimic.

Şi la 18 ani era plecată de-acasă definitiv şi de atunci nu le-a mai dat nici un fel de veşti despre ea.

New York-ul a înghiţit-o din nou şi pentru a trăi a făcut meseria cea mai veche din lume.

Şi astfel l-a cunoscut pe Roger, care a cules-o, practic, de pe stradă şi i-a dăruit dragoste şi căldură sufletească.

Cu toate că a fost nevoită să petreacă ore întregi stând goală şi nemişcată, pozând în faţa lui, a fost o perioadă de vis.

Roger, se îndrăgostise nebuneşte de ea, cunoştea fiecare milimetru al corpului ei şi pe lângă faptul că o picta, o mângâia, şi o iubea... Amintindu-şi toate astea Melisa a fost străbătută de un fior, apoi şi-a privit propriul corp deformat de sarcină în oglinda din camera micuţă de dormit.

Şi-a mângâiat pântecele şi sub degete a simţit o uşoară zvâcnire ca de aripi. Copilul se mişcase.

A fost o senzaţie pe care n-a putut s-o descrie. Dar în acelasi timp s-a întrebat ce va putea face cu acel copil. Că nu era conceput cu soţul ei. Ea considera acest lucru ca un incident înntâmplător.

Am să-l dau în adopţie, si-a zis, îmbrăcându-se cu un pulover bleu peste rochiţa de mamă gravidă din jerseu rosu.

Cu toată promisiunea făcută lui Roger că într-o săptămână va părăsi casa plutitoare, Melissa a reusit să mai rămână si să-l temporizeze pentru că în inima ei era convinsă că până la urmă Roger îi va spune să rămână.

Dar trecuse o lună si el nu se făcuse deloc văzut. De altfel, cunoscându-i generozitatea si bunătatea, stia că n-o va da afară din casă.

De fapt, Roger n-a făcut-o, dar s-a supărat când a înţeles intenţiile ei. Şi după ce i-a spus că i-a căutat o altă casă, i-a dat niste bani ca să aibă cu ce să se întreţină.

Exceptând aceasta, n-a mai vrut să aibă legătură cu ea.

Melissa a oftat, s-a încălţat cu niste sandale si când a privit ceasul a constatat că se făcuse ora cinci după amiază.

Roger a apărut doar în acea dimineaţă, după o lună de liniste, ca să-i spună că trebuie să plece în cursul acelei zile.

I-a dat adresa pensiunii din San Francisco unde îi reţinuse o cameră.

— Am plătit anticipat trei luni pentru închiriere, i-a spus el si după ce i-a dat 500 de dolari, i-a pus în vedere să nu-l mai deranjeze.

Şi ea si-a dat seama că ar fi fost inutil să mai insiste.

— Să-mi laşi casa în ordine, a precizat Roger plecând, fără nici măcar s-o salute.

Melissa a oftat. A terminat să-şi pună lucrurile într-o valiză, a închis-o şi a pus-o lângă pat.

Apoi s-a întors în salon pentru a-şi lua geanta. Şi atunci a auzit două ciocănituri discrete în uşă. Cu mâinile în şolduri, s-a dus să deschidă.

— Pe cine căutaţi?, a întrebat ea, măsurând din cap până la picioare femeia splendidă care se afla în faţa ei.

— Pe Roger Lambert, a spus Vivian care văzând în ce stare era a fost izbită de un presentiment teribil.

— Roger nu este, a spus Melissa, cu blândeţe. Dacă doriţi, puteţi să-mi spuneţi mie. Sunt soţia lui. Observând că Vivian îi priveşte pântecele, şi-a mângâiat-o cu ambele mâini. Ah! Da, sunt aproape în luna şaptea şi nu ştiu când am să nasc, a minţit fără pudoare, dorind mult s-o vadă pe necunoscută că

păleşte.

— Roger este atât de fericit... S-a întrerupt şi a continuat s-o fixeze cu privirea.

Vivian, dezorientată, privea în linişte chipul frumos al Melissei, acum uşor schimbat din cauza sarcinii.

— Să-i spuneţi că l-a căutat Vivian. Vivian Orloff. Mulţumesc, spuse ea întorcându-se şi coborând cu paşi repezi treptele scării.

Melissa a urmărit-o cu privirea şi un zâmbet de răutate se contura pe buzele ei. A aşteptat s-o vadă că se urcă în maşină şi s-a retras.

„Să-i spuneţi că l-a căutat Vivian Orloff,“ a repetat ea sarcastic întorcându-i spatele.

— Un accident! a ţipat ea cuprinsă de una din obisnuitele sale crize de isterie, care l-au înnebunit întotdeauna pe Roger. Şi privindu-si corpul deformat din oglindă, s-a strâmbat. Mă scârbeste, a urlat ea fără reţinere.

Apoi s-a calmat, a luat valiza si după ce a lăsat cheia casei la vedere pe măsuţă, a iesit si a închis usa.

In timp ce se îndrepta spre staţia de autobuz pentru San Francisco s-a întrebat cine ar putea să fie Vivian Orloff si ce însemna pentru Roger, pentru că n-a mai văzut-o nici singură, nici cu el înainte de a se instala în casa plutitoare.

Pe neasteptate, Melissa a avut certitudinea că acea necunoscută, frumoasă si elegantă, atât de diferită faţă de ea, ar putea să fie interesantă pentru el. Şi, plină de gelozie, si-a jurat că îl va cuceri din nou.

Când a sosit autobuzul, un tânăr a ajutat-o să urce si mulţumindu-i si-a dat seama că seamănă mult cu Scott. Scott... soţul ei, s-a gândit ea plictisită si strâmbând din buze.

Melisa se căsătorit cu Scott Rendell din disperare.

După ce l-a lăsat pe Roger din cauza unui fotomodel frumoasă ca un înger, si-a dat imediat seama că a gresit.

Larsen, asa se numea „îngerasul“, se îndrăgostise, de el, dar înspăimântată de gelozia ei, după câteva luni, l-a părăsit.

Plină de amărăciune si decepţionată, a încercat să-l uite în unicul mod pe care-l stia ea: combinându-se cu alţi bărbaţi.

într-o sâmbătă seara, în timp ce se afla într-un local împreună cu un grup de fete de aceeasi teapă, l-a întâlnit pe Scott Rendell, un bărbat puţin cam durduliu, mai în etate ca ea cu vreo zece ani, dar viril si puternic, cu o faţă deschisă si onestă şi, inutil s-o spună, au încheiat seara distrându-se împreună. După nici o lună, Scott a cerut-o în căsătorie şi ea a acceptat.

In voiajul de nuntă au plecat la Dallas, în Texas, să-i viziteze pe părinţii lui şi cu această ocazie Scott îi propusese să rămână, dacă nu chiar în Dallas, prin împrejurimi. Dar ea n-a vrut să audă nici o explicaţie şi dorea să se întoarcă la San Francisco.

Scott, care câştiga destul de bine ca şef de echipă pe un şantier de construcţii a închiriat o casă mică într-o

periferie din San Francisco şi ea s-a comportat un timp ca o soţie bună.

Dar mania de a trăi intens, de a fi curtată, de a cunoaşte şi alţi bărbaţi a făcut-o să-şi reia viaţa dintotdeauna.

Scott, mai tot timpul ignorând trădările ei, şi-a dat seama că ceva nu era în regulă cu ea. Dar era îndrăgostit şi spera că lucrurile se vor schimba în bine, cu timpul.

Intr-o seară, a venit acasă şi n-a găsit-o. îngrijorat, a întrebat vecinii de ea şi a rămas pe stradă să o aştepte.

Şi în sfârşit, Melissa s-a întors. Era singură, într-un taxi, beată.

Scott a iertat-o şi a aşezat-o în pat.

Dar lucrurile s-au repetat. Până când, suspectând-o, într-o seară a urmărit-o cu Chevroletul său cum s-a urcat într-un Volkswagen, din faţa unui cinematograf. Şi a prins-o în flagrant, în timp ce făcea sex cu unul din bărbaţii cu care umbla.

Scott a spart geamul, i-a scos pe-amândoi afară din maşină pe un drum de ţară şi urlând ca un dement, i-a bătut, lovindu-i cu sălbăticie.

în timpul încăierării furibunde dintre cei doi bărbaţi, Melissa a profitat si a sters-o, având neobrăzarea de a se întoarce acasă.

Când Scott s-a întors, zdrobit si tumefiat de pumnii încasaţi în timpul bătăii, plângând si aparent căindu-se, i-a cerut iertare, dar bărbatul n-a mai vrut să stie nimic.

Din acel moment, n-a mai scos un cuvânt si nici nu

s-a mai atins de ea.

Pleca de-acasă dimineaţa si revenea seara târziu, dar cu toate astea îi lăsa bani de cheltuială, desi nu mânca niciodată acasă.

Era clar, că astepta să-si ia tălpăsiţa o dată pentru totdeauna. Dar, în desconsiderarea ei, Melissa nu numai că părea a nu avea intenţia să plece, dar când si-a dat seama că a rămas însărcinată, chiar dacă stia că nu este copilul lui, a avut lipsa de pudoare să-i spună că este al lui.

A fost picătura care a umplut paharul.

Scott, fără să ridice glasul si fără să o atingă, n-a făcut altceva decât să ia o văliză si după ce i-a pus lucrurile în ea, a scos-o afară din casă, amenințând-o că dacă se va adresa poliţiei, va fi mai rău pentru ea.

Apoi a plecat si el imediat spre Dallas.

Ea a ajuns la o pensiune de ultimul grad si atunci a găsit, într-o posetă veche, cheia de la casa plutitoare a lui Roger si s-a decis să încerce un refugiu la el, în Sausalito.

După o săptămână de supraveghere, a constatat că Roger n-a adus nici o femeie cu el si într-o dimineaţă, după ce a asteptat să plece, a urcat treptele si a probat cheia.

Era sigură că Roger putea schimba încuietoarea de la uşă în cei cinci ani de când s-au despărţit. Când a constatat că cheia este bună, a deschis şi a intrat cu valiza înăuntru, unde s-a şi instalat.

Dar, Roger, cu toate că a ajutat-o, a fost de neînduplecat.

*
* *

Vivian era desperată.

Făcuse acel drum de la Palm Springs cu sufletul plin de speranţă.

Se întorsese pentru a-l revedea pe Roger, ca să-i spună că-l iubeşte şi că nu doreşte să renunţe la el, dar prezenţa acelei femei gravide a schimbat totul. De unde să fi ştiut, sau să prevadă că ar fi putut să intervină o altă femeie în viaţa lui?

Se cunoşteau aşa de puţin. Şi acum se gândea că, atunci când i-a povestit totul despre ea, Roger, nu i-a spus nimic despre el.

Fără să-şi dea seama, Vivian se afla în Fulton Street şi a parcat maşina în spaţiul rezervat, la câţiva metri de intrarea în clădirea în care locuia.

Când a intrat în apartamentul său, a văzut sub uşă nişte bileţele de hârtie. Le-a ridicat şi le-a citit: erau mesaje lăsate de proprietarul casei care solicita plata pentru cele două luni de închiriere.

Pe neaşteptate, şi-a amintit că înainte de a pleca pregătise un document de plată pe care îl pusese într-un plic cu adresa şi numărul de telefon al stăpânului casei, dar nu-l dăduse Angelitei ca să-l trimită.

După ce a anunţat-o telefonic pe Angelita că se va întoarce în ziua următoare si a rugat-o să expedieze imediat plicul cu documentul de plată, a sunat la Ralph ca să-l întrebe dacă a transferat banii în contul mamei

ei.

Ralph i-a spus că i-a transferat si s-a mirat că încă nu aflase acest lucru.

— Abia m-am întors dintr-o lungă călătorie cu mama, a zis ea obosită. Şi tu, ce faci?

— Merg înainte. De unde telefonezi? a vrut să stie Ralph.

Vivian nu i-a răspuns imediat.

— De la Palm Springs.

întrucât nu i-a spus nimic de Jean, Vivian s-a gândit că o fi terminat cu ea. Dar, după câteva momente de ezitare, Ralph i-a spus că s-au căsătorit de o lună.

Ştirea a lăsat-o indiferentă. La felicitat si l-a salutat.

Apoi a închis telefonul si a deschis veranda pentru a aerisi apartamentul. Când a iesit pe terasă, a fost împresurată de aerul rece de toamnă care a făcut-o să se înfioare. Cu toate acestea, s-a dus spre balustradă.

Oceanul era ca o pată întunecată în lumina apusului si Golful era punctat de lumini.

Vivian a mai rămas câteva momente să admire panorama, după care a reintrat în casă.

Numai atunci si-a amintit că n-avea nimic de mâncare în casă, dar nici n-avea poftă să coboare la fast foodul din colţ.

A găsit un pachet de biscuiţi, a mâncat câţiva, după care si-a făcut o cafea si a revenit în salon.

S-a ghemuit într-un fotoliu în faţa televizorului si, sorbind din cafea, s-a uitat puţin la un film cu John Wayne.

Apoi, obosită şi somnoroasă, a închis televizorul şi s-a decis să meargă la culcare.

A căutat o pătură de lână, a întins-o pe pat, s-a dezbrăcat rapid şi s-a culcat.

Ceea ce simţea, sau mai bine spus ceea ce nu simţea în acel moment, a înspăimântat-o. Avea senzaţia că nu mai are nici gânduri, nici emoţii şi nici senzaţii.

A stins lumina şi a închis ochii în speranţa că va adormi repede. Dar abia foarte târziu a reuşit să adoarmă.

In dimineaţa următoare când s-a trezit, era trecut de ora zece.

A luat telefonul şi a sunat-o pe Gloria ca să-i spună că s-a întors.

Pentru că n-a găsit-o nici acasă nici la restaurant, s-a pregătit în grabă şi în timp ce a dat să iasă, a sunat telefonul. De frică să nu fie Roger, n-a răspuns. La câteva minute după aceea, Vivian s-a urcat în maşină şi a plecat.

După o jumătate de oră era pe autostradă.

Când în dimineaţa aceea, după o noapte de insomnie şi de meditaţie asupra stupidităţii proprii, Roger a sunat-o pe Vivian la telefon, era ocupat. Sigur că va da de ea, la câteva minute după aceea a sunat din nou, dar nu mai răspundea nimeni.

A sunat atunci la Palm Springs, dar a răspuns robotul.

Dezorientat, s-a urcat în maşină şi exact după un

sfert de oră se afla în faţa casei în care locuia Vivian şi a sunat la sonerie.

N-a obţinut nici un răspuns.

S-a urcat din nou în Forduul lui, s-a întors la Sausalito şi nu s-a mai mişcat din studioul său.

Capitolul 10

Roger a încercat în zadar să deseneze, să citească şi să privească la televizor.

A uitat chiar şi să mănânce şi, după mai multe tentative de a o găsi pe Vivian la telefon la San Francisco sau la Palm Springs, la zece seara a decis să mai încerce pentru ultima oară. Negăsindu-o la San Francisco, a rechemat Palm Springs şi în sfârşit a răspuns Hope.

— Ah, tu eşti, Roger! Ce plăcere să te aud, a exclamat doamna.

După convenienţele de rigoare, Roger i-a spus că vrea să vorbească cu Vivian.

La celălalt capăt al firului a urmat o tăcere. Roger era sigur că Vivian se afla lângă mama ei.

— Imi pare rău, dar nu poate veni la telefon, a spus Hope cu o oarecare ezitare.

—Vă rog, doamnă Hunter, este important. Daţi-mi-o la telefon.

Roger a mai aşteptat alte câteva secunde.

— Alo! Vocea lui Vivian era aproape de nerecunoscut.

— Salut Vivian, a spus Roger, cu un oftat de usurare.

—Ce vrei?

— Trebuie să vorbim. Am atâtea lucruri să-ţi spun...

— Ah, da? a făcut Vivian cu vocea frântă de emoţie. De exemplu, despre ce? Că ai uitat să-mi spui că esti însurat?

— Despre ce vorbesti? Roger încă era departe de a intui ce se întâmplase. Să înţeleg că esti supărată pe mine pentru felul în care m-am comportat? Da, ai dreptate. Dar nu sunt căsătorit, dragă, a exclamat el râzând.

— Ieri am trecut pe la casa plutitoare, a spus Vivian printre suspine si a întrerupt convorbirea. Roger, stupefiat, a înţeles în sfârsit, ce s-a întâmplat.

Iesindu-si din fire, s-a îmbrăcat, s-a urcat în masină si a pornit cu un demaraj zgomotos.

*
* *

Melissa avusese o zi urâtă.

în dimineaţa aceea se trezise cu o mare durere de mijloc si când a ajuns la medic, acesta a sfătuit-o să stea la pat si să evite eforturile.

Singură si deprimată, a stat toată ziua la pat si spre seară, simţindu-se mai bine, s-a îmbrăcat si a iesit să cumpere ceva de mâncare.

Dar, buimăcită de luminile orasului si confuză printre oameni, se simţea mai singură si mai buimăcită ca niciodată.

Dacă cel puţin as putea să-i telefonez lui Roger, s-a gândit ea revenind în camera ei.

Totuşi, nu reuşise să afle numărul de la celularul lui şi pentru o clipă a fost tentată să plece la Sausalito şi să-i bată din nou la uşă, dar a renunţat.

După bravura pe care a făcut-o şi după cum au evoluat lucrurile, era mai bine să acţioneze cu prudenţă, şi-a zis ea, tăind un măr în două.

Imaginea lui Vivian i-a apărut în faţa şi, înnebunită de furie, a trântit mărul şi cuţitul în pantofii ei, la piciorul patului.

Incă trei luni, se gândi mângâindu-şi pântecele umflat şi întinsă, şi voi redeveni ca înainte, iar Roger se va îndrăgosti din nou de mine... Şi copilul?

Chiar în dimineaţa aceea vorbise cu asistentul social care a pus-o să semneze nişte documente de adopţie şi pentru a obţine un ajutor în bani.

Asistentul social, o femeie deosebită, dulce şi înţelegătoare a crezut toate fandoselile ei şi se amuza la nebunie observând cu câtă atenţie o asculta, în timp ce-i povestea că Scott era violent, că a maltratat-o mereu şi că, a izgonit-o din casă, cu toate că ştia că este gravidă.

Cine ar fi putut să pună la îndoială cuvintele sărmanei tinere gravide şi părăsite de soţ? Sau era alta?

Chiar dacă cei de la Oficiul de Servicii Sociale au luat datele şi adresa soţului ei, spera să nu-l găsească. Cel puţin nu imediat, pentru că din ceea ce a înţeles în seara când a alungat-o din casă, se pare că plecase să lucreze în Texas ca muncitor la un trust petolier.

Intre timp îi vor da un ajutor în bani, va naşte la termen şi va aduce pe lume copilul. Din acel moment, se va dedica recuceririi lui Roger.

Aceasta era unica ei dorinţă, unicul ţel pe care si-l fixase.

Cu aceste gânduri reconfortante s-a asezat în pat si a pornit micul televizor cu fisă.

Tocmai adormise când a auzit niste voci pe coridor si imediat după aceea două lovituri puternice în usă.

— Cine este? a strigat ea puţin speriată.

— Deschide, sunt eu.

Vocea lui Roger a făcut-o să tresară si a înţeles imediat de ce a venit la ea. A aflat de vizita acelei mironosiţe, si a venit să- mi ceară explicaţii. Tocmai ceea ce vroiam.

S-a ridicat cu greu din pat, prefăcându-se suferindă si, i-a deschis.

— Eram deja în pat, a mormăit. Din dimineaţa asta am o durere mare de mijloc, a îndrugat întorcându-se spre pat dezechilibrată.

Roger a urmat-o si a stins televizorul.

— Ştii de ce am venit aici, nu? a întrebat el fulgerând-o cu privirea.

—Nu, a răspuns ea foarte candidă, îmbrăcându-se cu o vestă din bumbac. A strâns cuţitul si bucăţile de măr si apoi le-a pus pe o măsuţă lângă fereastră. De ce ai venit?, a întrebat ea, rămânând în picioare lângă măsuţă.

Roger s-a apropiat de ea.

— Trebuie să mergi să te consulte la cap, a spus el printre dinţi.

— Ah, da? Melissa l-a privit si în ochii lui a văzut o lumină ciudată.

— Ai ceva la cap... Cum de ţi-a trecut prin minte să te dai drept soţia mea? a întrebat-o el încercând să rămână calm.

— Dacă este pentru asta, am spus că aştept şi un fiu! s-a strâmbat ea, cu toată ura de care era în stare.

— Eşti nebună! a exclamat Roger, ieşindu-şi din fire.

— Eu te mai iubesc încă, Roger... Melissa a întins braţele şi s-a agăţat de gâtul lui .

Roger i-a prins braţele şi i le-a aruncat cu brutalitate.

—Nu mă atinge, s-a îndepărtat el.

— Nu vrei să te ating pentru că ştii cum se va sfârşi., a mormăit ea, sigură de sine.

Roger a zâmbit ironic.

— Sărmană Melissa! a exclamat el, privind-o. Eşti patetică. E ridicol. S-a apropiat din nou de ea şi a măsurat-o cu privirea. Ti-am spus să nu mă mai plictiseşti. Iţi repet pentru ultima dată. Nu mai vreau să ştiu nimic despre tine. Am fost clar?

Melissa s-a întors dintr-o dată spre măsuţă, a înşfăcat cuţitul şi a schiţat gestul de a se repezi spre el.

Roger a reuşit să-i blocheze braţul la timp şi să-i smulgă cuţitul din mână.

— Chiar eşti nebună! a exclamat el stupefiat.

Melissa a izbucnit în lacrimi. Lacrimi sincere, de data asta. Dar Roger a rămas indiferent. Fără să spună vreun cuvânt, a ieşit din încăpere şi a fost ultima dată când l-a mai văzut.

Melissa, epuizată, s-a lăsat să cadă jos şi a continuat să plângă.

*

* *

După convorbirea telefonică avută cu Roger, Vivian i-a povestit totul mamei sale.

— Nu vreau să-l mai văd, a încheiat ea hohotind.

— Dar dacă ţi-a spus că nu este căsătorit, de ce nu-l crezi? a obiectat Hope.

Mamă si fiică stăteau pe divan.

— Atunci cum îţi explici prezenţa acelei femei gravide în casa lui?

— De ce nu i-ai cerut explicaţii?

— în ce scop? în fond, ne cunoastem atât de puţin. Vivian si-a sters lacrimile, trecându-si mâinile peste obraji.

—Acum de ce nu te duci la culcare? a sfătuit-o Hope. îţi aduc o cană cu lapte cald si te învelesc ca atunci când erai mică.

Cuvintele mamei sale au avut un efect devastator.

— A fost o zi pe care n-o voi putea uita niciodată! a exclamat Vivian izbucnind din nou în lacrimi.

Când Roger îi telefonase, abia sosise de la San Francisco. Călătoria de întoarcere la Palm Springs a fost un dezastru. A fost oprită de poliţie pentru exces de viteză. Rămăsese fără benzină si a fost necesar să fie tractată de cei de la Intervenţii Stradale până la Long Beach. A început să plouă cu găleata si a trebuit să se oprească într-un refugiu de urgenţă câtva timp si peste toate astea nu reusea să-si alunge din minte întâlnirea cu femeia aceea însărcinată în casa lui Roger.

Hope a îmbrăţisat-o .

— Dar vrei să-l lasi cel puţin să aibă posibilitatea ca

să-ţi explice? Tânărul acela ţine la tine. Altfel.

— Altfel ce? A întrerupt-o Vivian cu vehemenţă. Bărbaţii sunt toţi la fel, mamă. Sunt sătulă si plictisită ca să mai pot alerga după o fericire care nu există.

Hope s-a înfuriat.

— Nu vorbi aşa, că-mi faci rău. Ai dreptul la fericire, Vivian. Şi nu poţi să fi aşa dură, aşa de inflexibilă. Dă-i posibilitatea să-ţi explice.

— Nu ştiu. Cel puţin acum, nu sunt în stare să mă confrunt cu el. S-a întrerupt şi s-a ridicat. Mă duc la culcare, a spus îndreptându-se spre uşă. S-a oprit şi s-a întors s-o privească pe Hope. Serios, mi-aduci un pahar cu lapte şi mă înveleşti ca atunci când eram o fetiţă? Un zâmbet trist apăruse pe buzele ei.

— Sigur, draga mea, a răspuns Hope râzând şi ridicându-se.

Mamă şi fiică au ieşit din salon şi în timp ce Hope se îndrepta spre bucătărie, Vivian urca încet scările.

* *

Roger era un pachet de nervi. In timp ce se întorcea la studio la volanul Fordului său, se gândea dezgustat şi furios la gestul necugetat pe care-l făcuse Melissa.

Şi-a făcut un proces de conştiinţă şi a recunoscut că unica femeie cu care se comportase corespunzător fusese chiar ea, Melissa. Şi, din nefericire, o iubise cu o dragoste nebună.

Acum însă, că se vindecase, îşi dădea seama că a riscat să se prăbuşească într-o prăpastie din care ar fi

fost foarte greu să mai iasă.

Şi confruntarea cu Vivian a fost inevitabilă.

Cu toate că a făcut dragoste cu ea doar o dată, amintirea corpului său cald şi fremătând în braţele lui, a buzelor sale senzuale si fierbinţi si a mângâierilor pasionale, erau încă vii în mintea lui. Era cuprins de o dorinţă nestăvilită s-o strângă la pieptul său, s-o sărute, să facă dragoste cu ea.

Dar, din cauza amintirii Melissei, si-a îndepărtat-o într-un mod nu prea civilizat. Din cauza Melissei, a minciunilor pe care i le spusese, drumurile lor păreau destinate să nu se mai întâlnească vreodată.

în zilele care au urmat, Roger n-a mai căutat-o pe Vivian. Simţea că ar fi în zadar.

Dar au fost zile de mare suferinţă. Şi de completă desertăciune.

într-o zi pe la amiază, Ramon Delgado, proprietarul unei galerii de artă, s-a prezentat la usa lui fără să-l anunţe si a rămas consternat constatând că nici măcar nu s-a apucat să picteze ceva.

— Poţi să-mi spui ce se întâmplă cu tine? a întrebat el văzându-l cu o barbă mare si cu părul mult mai lung ca de obicei.

Roger l-a privit cu părere de rău si nu i-a răspuns.

— Nu mă poftesti înăuntru? a întrebat mexicanul, închizând usa în spatele lor.

Roger a zâmbit ironic.

— Te rog, ia loc, a exclamat el făcând un gest amplu cu mâna. De ce ai venit? Să mă controlezi? l-a

atacat, în timp ce omul se îndrepta spre divan

— Am venit pur si simplu să văd dacă te-ai apucat cel puţin să schiţezi ceva, a spus Delgado asezându-se.

Ramon Delgado era de vreo zece ani omul cu galeria unde Roger îsi expunea tablourile.

Avea sub cincizeci de ani, era micuţ de statură, gras şi cu ten uscat, cu nişte mustăţi mari şi stufoase şi cu părul vopsit prost în negru, totdeauna într-un costum bleu şi pălărie neagră, părând mai degrabă un impresar de pompe funebre decât un impresar de artă.

Foarte eficient, vânduse mereu foarte bine tablourile sale, dar dacă ar fi fost mai onest şi mai puţin zgârcit, l-ar fi făcut pe Roger să câştige mai mulţi bani, pentru că Roger avea încredere în el şi n-a vrut să ştie niciodată cu cât îi vindea în mod efectiv tablourile.

— Am totul aici, în cap, a spus Roger plictisit de apariţia aceasta neaşteptată. Vei avea tablourile tale, fii liniştit, a adăugat dând el semne de nerăbdare.

— Aminteşte-ţi că am nevoie de multe nuduri. Ştii, ca cele ale Melissei.

Observând expresia posomorâtă a feţei lui, Delgado a tuşit încurcat.

— Scuză-mă... a mormăit el, dându-şi seama că a făcut o gafă.

— Melissa, ... deja., a repetat Roger superficial.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am nici cea mai vagă idee, a minţit Roger, dar n-avea chef să-l pună la curent cu viaţa lui particulară.

— Şi casa plutitoare? Te mai duci pe-acolo? a vrut să ştie mexicanul.

— Da. Dar cu apropierea iernii, prefer să merg numai la sfârşit de săptămână.

Conversaţia se tărăgăna şi Roger dorea să rămână singur.

— Vrei să bem un whisky? a propus Delgado, desfăcându-si haina si vârând două degete într-un buzunărel.

Roger a privit pântecele lui mare si a întors capul.

— Bine, unul si apoi pleci, a spus el fără prea mult entuziasm.

Delgado a râs.

— De acord. De acord, a exclamat el agitând o mână plină cu inele.

Roger a luat două pahare, puse whisky până la jumătate si s-au grăbit să bea.

— Pentru noi! a exclamat mexicanul.

Roger a ridicat paharul, a făcut un semn cu capul si a băut si el.

După ce au terminat de băut, Delgado s-a ridicat cu greu de pe divan, s-a îndreptat spre uşă si a deschis-o.

— Pe curând, amice! a exclamat el si usa s-a închis după ce a iesit.

Roger a strâns paharele si le-a dus la spălător. Apoi a revenit în salon si s-a tolănit pe divan. Aproape că aţipise, când sunetul soneriei l-a trezit dintr-o dată.

înjurând, s-a ridicat si a mers să deschidă.

— Domnul Lambert? A întrebat unul din cei doi oameni care se aflau în faţa lui.

— Da, eu sunt, a spus făcându-le loc să intre.

— Poliţia criminală, a spus cel mai în etate dintre ei. Sunt comisarul Delorme si acesta, a precizat arătând spre însoţitorul lui, este sergentul Kampbell.

Amândoi s-au legitimat.

— Luaţi loc, le-a spus Roger cu promptitudine.

—Ne scuzaţi că vă deranjăm, domnule Lambert, a spus comisarul Delorme, dar vrem să vă punem câteva întrebări.

—Chiar vă rog, a răspuns Roger şi, fie chiar pentru o fracţiune de secundă, gândul lui a fost la Melissa.

Cei trei rămăseseră în picioare în mijlocul salonului.

Comisarul a privit în jur şi a spus:

— Sunteţi pictor. dar, sigur. a adăugat zâmbind. sunteţi „acel“ Roger Lambert!

Acum câtva timp am văzut nişte tablouri ale dumneavoastră. Expuse la Galeria Delgado din San Francisco.

— Ah! A făcut Roger şi şi-a aranjat părul cu ambele mâini.

— Bine. Comisarul l-a privit şi zâmbetul de pe faţa lui a dispărut.

—Spuneţi-mi. cunoaşteţi pe o oarecare Melissa. s-a oprit şi a răsfoit o agendă pe care a scos-o din buzunar. Melissa Vagraham. căsătorită cu un oarecare Scott Rendell?

— Desigur, a răspuns Roger fără să ezite. A fost modelul meu câţiva ani, dar apoi nu ne-am mai văzut decât acum aproape două luni.

— Da, l-a întrerupt comisarul. Ştim. S-a întors la Sausalito.

Roger nu înţelegea. Sau mai bine zis înţelegea că s-a întâmplat ceva cu ea.

— Ce-a mai făcut de data asta? a întrebat aproape plictisit că s-au adresat lui.

— Când aţi văzut-o ultima dată, domnule Lambert? a întrebat sergentul, un tânăr cu părul roşcat şi cu faţa plină de pistrui.

— O clipă. să mă gândesc. a spus Roger mângâindu-si bărbia acoperită de bărba lungă. Două... nu, acum trei zile. De ce?

— Sunteţi sigur, d-le Lambert? a întrebat comisarul, notând ceva în agendă.

— Dar, sigur... acum trei zile, m-am dus la pensiunea ei...

— Vă amintiţi pe la ce oră?

— Târziu, a răspuns Roger, fără îndoială. Nu-mi amintesc ora cu precizie, dar sigur era după zece.

— Ne puteţi spune ce căutaţi la acea oră la Melissa Vagraham?

— Ah, nu cred că v-ar interesa. Roger începuse să se enerveze.

— Ba chiar ne interesează, a răspuns comisarul schimbând tonul vocii. Doamna Melissa a fost asasinată. Trebuie să mergeţi cu noi la secţia de poliţie domnule

Lambert.

Roger a rămas fără grai si a fost cuprins de panică.

*
* *

A spune că cele două luni au fost cele mai tulburătoare din viaţa lui Roger Lambert este puţin spus.

După scurta conversaţie cu cei doi poliţisti, a fost dus la poliţie si supus la un lung interogatoriu.

I-au spus că Melissa a fost înjunghiată si că patronul pensiunii le-a dat imediat numele lui. Nu numai atât, dar le-a relatat că i-a auzit certându-se chiar în seara în care Melissa a fost ucisă si la confruntare a fost recunoscut de patron.

— Aţi intrat într-o mare încurcătură, i-a spus comisarul, în timp ce primele raze ale zorilor se strecurau prin ferestrele înalte şi înguste ale încăperii. I-aţi înfipt cuţitul de vreo douăzeci de ori, cel mai mult în pântece... pentru.

—Ajunge domnule comisar! Ajunge! a ţipat Roger ieşindu-şi din fire.. Eu n-am nici un amestec.

— Citeşte-i drepturile, a spus cu răceală comisarul adresându-i-se sergentului. Şi condu-l în celulă.

Roger, nevenindu-i să creadă, s-a lăsat ca un automat să i se ia amprentele digitale, s-a lăsat percheziţionat şi apoi a ajuns într-o celulă cu patru delincvenţi, după ce a telefonat lui Delgado ca să-i spună ce s-a întâmplat şi să interpeleze un avocat, pentru a stabili cauţiunea, ca să-l pună în libertate.

A petrecut o noapte de infern şi la primele ore ale

dimineţii s-a prezentat Delgado cu un avocat pentru a plăti o cauţiune de o sută de mii de dolari.

Dar necazurile lui Roger abia începuseră, pentru că, pe lângă faptul că rămăsese fără bani, până la recunoaşterea nevinovăţiei, au trecut două luni.

Cel care a ucis-o pe Melissa a fost Scott Rendell, soţul ei.

Omul se întorsese din Texas la câtva timp şi a reuşit să afle unde locuia Melissa.

In seara delictului, a intrat în pensiune pe fereastra de la bucătărie şi s-a ascuns. Apoi a auzit vocea exaltată a Melissei, care se certa cu Roger, şi a localizat camera în care locuia.

După ce Roger a ieşit, a bătut imediat la uşa Melissei şi aceasta, crezând că a revenit Roger, a deschis ţinând cuţitul în mâna ascunsă la spate.

Totul s-a petrecut ca într-un vis urât.

Melissa l-a agresat orbeste, dar Scott i-a smuls cuţitul din mână si a lovit-o cu sălbăticie. Apoi a dispărut repede si a plecat din nou spre Texas.

Dar i-au descoperit amprentele digitale pe mânerul cuţitului si i-au dat de urmă, arestându-l.

* * *

închisă în orizontul ei si convinsă că a fost înselată de Roger, Vivian n-a dat urmare sfatului mamei sale, de a-l căuta si de a avea o explicaţie cu el.

Aflată în pragul unei depresii profunde, nu mai iesise deloc din casă de două luni, ceea ce le îngrijora mult pe Hope si pe Angelita.

într-o seară, în timp ce stăteau toate trei în faţa televizorului, un prezentator de la stiri a început să anunţe că trista întâmplare a lui Roger Lambert pictorul, s-a încheiat într-un mod fericit si că a fost exonerat de acuzaţia oribilă de omucidere comisă asupra unei fost model si amantă, Melissa Wagraham...

Pentru Vivian, această stire a venit ca un trăsnet, care a făcut-o să plângă o noapte întreagă.

Dar, în dimineaţa următoare, s-a decis. A luat primul avion spre San Francisco si a ajuns cu un taxi lângă debarcaderul lui Roger, care între timp se întorsese la casa plutitoare.

Vivian a bătut în usă si, asteptând, a crezut că va lesina de emoţie.

După câteva momente care păreau interminabile, usa s-a deschis.

—Vivian, oh, Vivian... spunea şoptit, din inimă, Roger, neîncrezător.

Vivian s-a aruncat în braţele lui şi l-a strâns cât a putut de tare la pieptul ei.

— Te rog... nu spune absolut nimic... nu spune nimic... i-a şoptit ea înnebunită şi neîncrezătoare că totul era normal.

Roger i-a căutat înnebunit buzele şi le-a sărutat cu dulceaţă. Apoi, cu faţa cufundată în părul ei bogat, a izbucnit în plâns şi sughiţuri de emoţie şi de bucurie.

Vivian a ridicat capul şi ochii ei violeţi, plini de lacrimi, s-au pierdut pe chipul lui palid şi slăbit...

— Te iubesc, te iubesc mult... i-a şoptit ea cu sufletul la gură, în timp ce şiroaie mari de lacrimi

alunecau pe obrajii ei.

Şi când gurile lor sau unit într-un lung sărut pasionat, Vivian a avut certitudinea că în acea noapte, în braţele lui Roger, va visa din nou palatele cu perle colorate şi bărbatul nud dar nu fără chip, ci cu o faţă energică şi expresivă ca a lui. A lui Roger.

Sfârşit